De lange mid-voor van T.T.T. Een verhaal voor voetballiefhebbers

A.C.C. de Vletter

bron
A.C.C. de Vletter, *De lange mid-voor van T.T.T. Een verhaal voor voetballiefhebbers*. Met illustraties van J.H. Lutz. Gebr. Kluitman, Alkmaar 1929

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/vlet002lang03_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren i.s.m. de Bibliotheek Zuid-Kennemerland

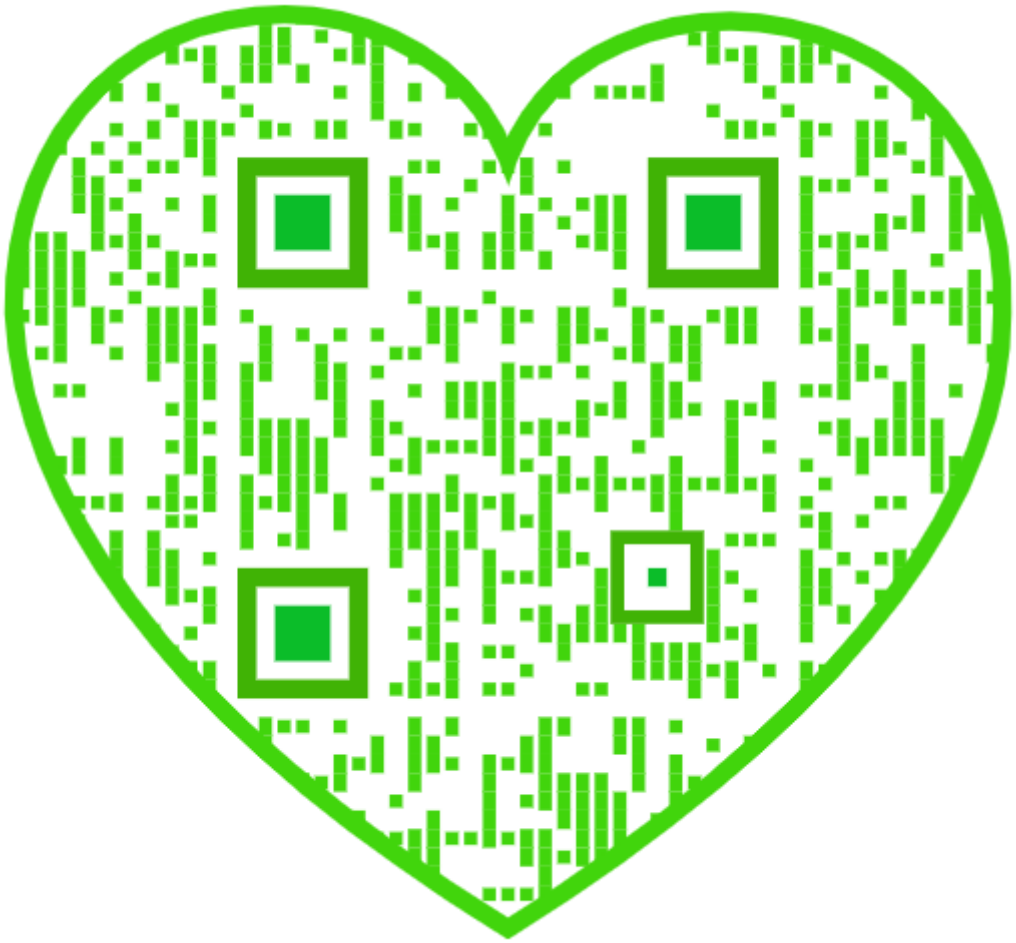

t.o. 3

Toen ging Wijn er alleen vandoor... Snel, sneller!
(Blz. 11.)

I.
De vreemde eend.

Dampende, puffende, sissende wachtte de Holland-Express op de gewone vracht Indische verlofgangers, die zoo juist met de Koningin Wilhelmina waren aangekomen.

Nou ja, onder de passagiers bevonden zich ook gepensionneerden, die Indië nooit terug zouden zien, maar ook vele jonge menschen, hunkerend naar 't Hollandsche leven van gezelligheid.

Voor ieders bagage was gezorgd, niet één, of hij wist ze veilig en wel op z'n genummerde plaats te vinden, terwijl de groote koffers, behoorlijk van labels voorzien, netjes in de goederenwagens rustten. Niemand behoefde zich te haasten, elk kende 't uur van vertrek. Even tijd bleef er wel over, om de beenen te strekken.

Langzaam aan vulden zich de coupé's met menschen en kinderen van verschillenden aard. De meesten kenden elkaar van de boot, maar nu kreeg 't verlangen naar 't oude huiselijke vaderland de overhand.

Sommigen vonden nu al een vrouw, die hen kwam tegemoet reizen. De meesten verkeerden in een toestand van ongeduld na een scheiding van meestal zes jaar.

Iedereen gaf zich over aan zoete gepeinzen, tooverde tafereelen voor de oogen van gelukkig wederzien, innig samenleven, warme vriendschap en genietingen van uiteenloopenden aard.

Allen werden plotseling weer Hollanders, die zich weer opsloten in 't huiselijke kringleven.

Nog een lange nacht en een korte dag, en dan zouden ze niet langer de warme dagen van Indië doorleven, maar 't mooie van een vaderlandsch najaar.

Want 't was 13 September!

Eén van de laatsten, die op 't nippertje de trein haalde, kwam met een buitengewone snelheid aanrennen - Wijnand Olten.

Te lang had hij zich staan vergasten aan 't schouwspel Genua.

Al 't nieuwe van 't Europeesche vasteland maakten wel indruk op hem, want als jongen van acht moest hij met z'n ouders uit den Haag mee, en nu pas keerde hij terug - alleen!

Op achttienjarigen leeftijd ben je zeker geen jongen meer. Dan heb je al aardig wat ondervinding en vrijheid opgedaan. Toch valt zoo'n reis alleen niet mee! Wijn zag zóóveel moois en vreemds, hij bleek zóó ontvankelijk voor 't ongewone en indrukwekkende om zich heen, dat hij geboeid den tijd vergat.

Daar kwam hij met z'n lange beenen aanrennen. Zwart van haar en bruin van vel, met donkere oogen, een fijn besneden gezicht, maar zeldzaam mager.

Op de boot had hij kennis gemaakt met een paar andere jongelui, die ook alleen reisden, maar nu werden afgehaald. Hij zocht z'n coupé op, slungelde door de volle gangen van den wagen

en juist, toen de trein zachtjes aanzette, vond hij z'n plaats. Hij trof 't niet. Van de zes reizigers waren vier oude menschen, die nu al met verveelde gezichten zaten te kijken. Indië had hun wel veel geld gebracht, maar geen opgewektheid en levenslust.

Nommer vijf was een dame van een jaar of dertig met een uilenbril, een dikken neus en een vooruitstekende kin.

Als zesde voelde Wijn zich niet gelukkig bij dit stelletje, waarvan hij niemand kende. Geen wonder, dat hij zich vergenoegde met een staanplaats bij 't groote raam op de gang. Later zocht hij troost bij z'n gedachten. Slapen kon hij niet, daarvoor lokte hem 't komende nieuwe leven te sterk aan.

De trein gleed rustig voort - de vier anderen sliepen met veel gesnurk en gezaag.

De dertigjarige bleef ook wakker en haast onafgebroken staarde ze Wijn aan.

Tweemaal probeerde ze een gesprek te beginnen, maar Wijn, verlegen en met een sterke weerzin tegen die juffrouw, ging er niet op in. De bijtende, haast bevelende stem schrikte hem af.

Dus sloot hij in de lange nachtrit de oogen, hield zich slapende, maar z'n geest werkte. Wonderlijk snel vlogen de Indische jaren hem voorbij met d'r lief en leed.

Z'n vader, als militair dierenarts, woonde altijd in de gezondste plaatsen, ter wille van de paarden. In zooverre had Wijn niet te klagen, en ook z'n opvoeding bracht hem op een goede H.B.S., waarvan hij 't einddiploma haalde. En toch mankeerde er véél aan die opvoeding, niet door de mindere zorgen van de ouders, o nee,

't zat 'm hierin: - Wijn was eenigst kind gebleven.

Juist dáárom wilde dr. Olten hem naar Holland sturen, om er te gaan studeeren. 't Werd hoog tijd, dat de jongen op eigen beenen kwam te staan, onder behoorlijk toezicht. Nog enkele jaren zouden de ouders in Indië blijven, om een hooger pensioen te trekken. De moeder bleef bij haar man, omdat ze wist, hoe d'r zoon in huis ging wonen bij een zeer goede familie.

Een familie met kinderen, een familie van strenge beginselen.

Wijn, die in Delft wou gaan studeeren, dus veel in aanraking zou komen met andere jongelui, bleef dan voortdurend onder leiding van meneer en mevrouw Gedemey, bekend door hun hartelijkheid en goede zorgen.

De trein voerde Wijn Zwitserland binnen, door den Gotthardtunnel, maar de jongen kreeg niet veel te zien van 't Berner Oberland.

Af en toe verliet hij de coupé, voorzichtig stappend over de beenen van de nu slapende juffrouw met den bril.

Dan bleef hij lang voor 't breede raam kijken naar de vage berggroepen, naar de kleine, flauw verlichte stationnetjes.

Hij dacht over de toekomst, over 't studentenleven, over examens doen, over de genietingen waarvan zoovele zijn weggelegd voor jonge, gezonde menschen.

Plotseling werd hij opzij geworpen door een hevige schok... hij viel languit in 't smalle gangetje... van alle kanten klonken kreten, de deurtjes werden rammelend open geschoven, de getemperde lichten schoten òp.... verschrikte

gezichten gluurden in 't halve duister van de gang... zenuwachtige stemmen klonken angstig: ‘Wat is d'r? wat gebeurt er?’

Wijn krabbelde overeind, hij voelde een stekende pijn in z'n arm.

De trein remde uit alle macht, toen stond hij stil.

Opgewonden lieten de passagiers een raam zakken, keken langs de lijn, schreeuwden tegen een beambte: ‘Wat is er dan?’

Wijn haastte zich naar den uitgang, opende de deur, klom af, tuurde scherp uit. Verderop zag hij enkele gedaanten in 't duister vóór de locomotief.

Alle raampjes wierpen nu licht naar buiten, en vele hoofden vertoonden zich voor de openingen.

Wijn wilde méér weten!

Hij liep snel tusschen de rails door naar den tender. Hier vond hij de hoofdconducteur druk en opgewonden praten met den machinist en enkele reizigers. Niemand wist, wat de oorzaak was geweest van den hevigen schok. Die móést ontdekt worden!

‘Ik durf niet 't sein tot doorrijden te geven,’ zei de hoofdconducteur, ‘vóór ik weet, wat er gebeurd is.’

Enkele heeren boden aan, mee te helpen onderzoeken, en vanzelf volgde Wijn. Er werd onder alle wagens gegluurd, de weg kreeg een beurt, maar niemand ontdekte de minste onregelmatigheid.

‘Dan zit 't in één van de wagens! Er is een as gebroken, of een wielband is gesprongen. We moeten dat weten. Ik heb een streng vóórschrift

in dergelijke gevallen.’

De machinist klom van z'n paard, stelde een nauwkeurig onderzoek in. Met een ijzeren hamer beukte hij op alle wielen, om aan den klank te hooren, of er iets gebroken of gebarsten was.

Hij vond niets! Ook niet een eind terug op den weg!

Verschillende reizigers drongen aan op doorrijden, maar de hoofdconducteur, gesteund door den machinist weigerde beslist.

‘Ik ben verantwoordelijk, niet alleen voor den trein, maar even goed voor 't leven van al de passagiers. Die schok móét een oorzaak hebben. Ik weet niet, of ze van buiten kwam of van binnen. Liever een poos oponthoud en een beter, scherper onderzoek. We zijn een half uur van Fluelen af. Daar woont één van de trein-ingenieurs. Hem moet ik hebben.’

Sommige reizigers bromden, maar de meerderheid gaf de hoofdconducteur gelijk.

En de stoker kreeg opdracht, om er vandoor te gaan. Helaas, de man hinkte haast, zóó leed hij nòg van een val uit den wagen.

Wie dan? Een flinke looper, twee liefst!

Daar klonk een stem: ‘Die lange! Die kan loopen!’

Wijn hàd al staan aarzelen, nu werd hij opgetrommeld, en onmiddellijk verklaarde hij zich bereid. 't Seintoestel bleek gebroken, wat de hoofdconducteur in de meening versterkte, dat er opzet in 't spel was.

‘Niet alleen! Nog een snelle looper, wie wil?’

Enkele minuten later zetten Wijn en één van de kennissen er een lief gangetje in. Ze liepen niet tusschen de rails, maar er buiten langs. Nu

pas toonde Wijn, wat hij beteekende als looper. Ze hadden er hem in Indië dikwijls om bewonderd, als hij soms een bui kreeg.

‘In Holland moet je vast meedoen aan de athletiek-wedstrijden. Daar haal je honderd prijzen!’

Wijn herinnerde zich die woorden, maar dat hij nu door dat snelle loopen van groot nut kon zijn, deed 'm plezier.

Hij merkte dadelijk, dat z'n metgezel veel minder waard was dan hij.

‘Wil ik dóórzetten?’ riep hij.

‘Ja!’ 't Antwoord kwam met moeite.

Toen ging Wijn er alleen vandoor... snel, sneller! Hij bereikte 't station, joeg de chef een doodschrik op 't lijf, maar onmiddellijk ratelde de telefoon, de ingenieur van dienst vloog z'n bed uit, en binnen enkele minuten reed een lorrie met hem, met Wijn en met vier opgekommandeerde spoorwegwerkers den stilstaanden trein tegemoet... onderweg pikten ze nommer twee op!

Alle reizigers hadden de wagens verlaten, in groepjes stonden allen te praten, terwijl binnen de kinderen en de vrouwen onrustig deden en met moeite een gevoel van angst onderdrukten.

Er liep een luid ha! door de wachtenden, toen 't lichtpuntje groeide tot een ronde plek, en de lorrie snel naderde.

Dadelijk begon 't onderzoek met 't gevolg, dat de ingenieur ook niets vond in 't begin. Maar hij dacht na, liep met de helpers een eind terug in de richting waar de trein vandaan kwam, en daar vond hij een zwarte massa op de rails... een gedoode koe, neergesmakt door den voortstoomenden trein.

De meeste reizigers moesten er om lachen,

maar de ingenieur lachte niet. Hij zei tegen de hoofdconducteur: ‘'t Is goed afgeloopen, maar 't had erger kunnen zijn. Ik zal een streng onderzoek instellen, welke baanwachter hier schuldig is aan plichtsverzuim. Dat beest kòn niet op den weg komen, als er behoorlijk was uitgekeken.’

Wijn kreeg een hartelijk bedankje en alle reizigers riepen hoera!

Van slapen kwam niets meer voorloopig. Wijn zelf kreeg aanhoudend bezoeken in z'n coupé. Hij moest vertellen en nog eens vertellen. De juffrouw met de bril bood hem een pepermuntje aan, de oude stellen wilden hem fuiven op allerhande lekkernijen.

Wijn was 't middelpunt van aller belangstelling.

Dat duurde zoo tot Basel, waar 't douaneonderzoek wat afleidde.

Wijn viel tijdens den rit langs de Rijn in slaap, en hij ontwaakte toen 't al flink dag werd.

Dat speet den jongen geducht, want z'n ouders hadden hem zooveel van den Rijn verteld, herinneringen aan eigen reizen. Toch genoot hij nog van 't laatste gedeelte. En - voor de tweede maal werd z'n hardloopersbekwaamheid op de proef gesteld.

Er zat een dief in den trein, een niet bijster handig exemplaar. De kerel had tot nog toe geen kans gezien iets op den kop te tikken. Vlak vóór Keulen lukte 't hem een koffertje weg te moffelen, 't eigendom van een oude dame. Deze voerde ook een hondje mee in een apart soort van kist. Door dat diertje lette ze te weinig op haar bagage. De dief had dit gemerkt en - hij sloeg z'n slag. Veilig lukte 't hem uit den trein te

stappen, brutaalweg droeg hij 't koffertje mee.

Opeens miste de oude dame haar eigendom. Ze keek overal rond, toen naar buiten en - daar zag ze den kerel met haar koffertje loopen.

Ze schreeuwde moord en brand, omdat er behalve d'r pas, nog heel wat geld in geborgen zat.

De dief begreep 't gevaar! Eén ding kon hem redden - snelheid.

Hij zette 't op een loopen...

De oude dame jammerde: ‘Daar gaat de dief!’

Wijn hoorde 't gegil - hij liet z'n eigen bagage in den steek, vast besloten mee te helpen, om de oude zenuwachtig doende dame haar eigendom terug te bezorgen.

Toen 't perron opgehold na een korte aanwijzing van de oude dame.

Hij zag de dief nog net. Door luid gillen zou hij verwarring gesticht hebben, beter leek 't hem, den kerel te volgen, dan politie te waarschuwen.

Vooruit Wijn! Met ongeloofelijke snelheid kwam hij tusschen alle reizigers dóór, hield den dief in 't oog. Daar ging de schurk de contrôle dóór, 't station uit, rechtsom...

Wijn volgde, volgde en - toen werd 't een waren wedloop. De dief, die zich achtervolgd zag en géén geschreeuw van: ‘Houdt de dief!’ hoorde, begreep, dat een gevaarlijke vijand hem op 't spoor was. Snel dus, snel!

Maar Wijn's prachtige lange beenen werkten! Hij haalde óp, hij haalde in! Méér... méér!

Toen waarschuwde hij een agent. Deze volgde... De dief merkte, dat z'n lot beslist zou worden. Daarom smeet hij 't koffertje eensklaps zoover mogelijk links, vluchtte zelf rechts. Die list redde hem!

Wijn sprong op 't koffertje af - zijn doel was bereikt. De agent kon de snelle rit niet meemaken - de dief verdween.

Hijgend, maar dankbaar keerde Wijn terug. 't Kostte hem geen moeite door de contrôle heen te komen, want hij werd opgewacht.

‘Die jongen heeft geluk in z'n beenen!’ zei een meneer, ook getuige van z'n loop naar Fluelen.

De oude dame stortte tranen.

‘Ik had geen raad geweten,’ zei ze, ‘zonder pas en zonder geld, wat had ik moeten beginnen! Ze rustte niet, voordat Wijn een flesch eau de cologne van haar had aangenomen.

‘Anders kan ik u niet geven,’ zei ze.

Wijn lachte maar, veel te blij, dat hij de goede ziel een reeks moeilijkheden kon besparen.

Vaarwel Keulen! Plechtig en statig stond daar de Dom. Vaarwel, naar huis!

Meneer Gedemey stond aan den trein en al dadelijk wist hij Wijn in te pakken door z'n hartelijken toon.

Te midden van een stroom reizigers stapten de kleine, dikke man en de lange, magere jongen samen rustig door, tot ze de auto bereikten, die hen in korten tijd thuis bracht.

Mevrouw, even als haar man, een gezellige, dikke tante, deed voor hem niet onder in eerlijke hartelijkheid.

Eerst moest hij mee naar z'n kamertje, keurig ingericht en waar de portretten van z'n vader en moeder hingen.

Hier zou Wijn dus een deel van z'n leven doorbrengen, z'n studententijd.

Heel verstandig lieten de dikkerdjes, zooals 't

echtpaar Gedemey algemeen genoemd werd, de jongen een poosje alleen. Hij kon dan een beetje tot zichzelf komen, z'n boeltje zelf schikken en inrichten naar eigen keus.

Wijn voelde zich vreemd te moede! Misschien kwam 't door 't gebrek aan nachtrust, ook konden de vele nieuwe indrukken hem 'n tikje van streek gebracht hebben.

Veel lust om nu al te rommelen en te scharrelen had hij niet. Na 'n poosje zette hij zich voor z'n schrijftafeltje en daar verviel hij in gepeins.

Van nature was de jongen stil van aard - dikwijls kreeg hij vroeger in Bandoeng ook al een standje om z'n droomerijen.

Er ging hem ook nu van alles door 't hoofd. Geen wonder, dat meneer Olten een tehuis voor hem uitkoos, waar de jongen gezelligheid zou vinden.

Nauwelijks sloeg 't vijf uur, of mevrouw kwam 't kamertje binnen, om den nieuwen bewoner van 't groote huis aan de Laan van Meerdervoort mee te nemen naar de eetkamer, en - daar vond Wijn een groot gezelschap bijeen, allemaal kostgangers van de dikkerdjes.

't Waren uitsluitend jongelui, waarvan de ouders in Indië bleven, jongens en meisjes. Op een heel eenvoudige manier werd Wijn voorgesteld. Daarna begon de maaltijd.

Als een vreemde eend in de bijt zat Wijn dien eersten middag tusschen 't jonge goed. Ondanks al de pogingen van mevrouw en mevrouw lukte 't hun niet, den jongen los te krijgen. Toch heerschte er een gezellige, ongedwongen toon.

't Bleek Wijn, dat al deze jonge menschen zijn

lot deelden en hier een ouderlijk huis moesten vinden.

Er waren twee Chineesche jongelui bij, bizonder klein van stuk, wat buitengewoon grappig stond naast de lange figuur van Wijn.

't Gesprek liep voortdurend over schoolzaken, want zeven van de elf gingen op de H.B.S., terwijl vier, waaronder de Chineezen te Leiden studeerden in de medicijnen.

Dat trof Wijn niet!

Hij zelf zou spoorstudent worden en elken dag naar Delft reizen.

Wijn toonde dien eersten keer weinig eetlust ondanks 't goede voorbeeld om hem heen.

Zwijgend zat hij van de een naar de ander te kijken, luisterend naar de spotternijen, naar de drukke beweringen van Mieke Resinga, een echte vroolijke meid, die meestal den boventoon voerde. Een enkele maal probeerde z'n buurman, de kleine Chinees, met hem een gesprek te beginnen, maar Wijn gaf niet mee.

Na den maaltijd trokken allen naar de groote zitkamer, om daar de gesprekken voort te zetten, om er wat te lezen of te spelen.

Wijn wist niet veel beters te doen dan wat in tijdschriften te blaren, tot de kleine Chinees hem uitnoodigde een spelletje te schaken. Dat lokte hem aan, want in Bandoeng deed hij 't dikwijls met z'n vader.

De kleine Li was ongemerkt opgestookt door meneer Gedemey, die begreep, hoe de vreemde eend in 't begin moeielijk zou kunnen wennen aan dit nieuwe leven. En toch, hij moest in 't groote gezin opgenomen worden, dat spreekt van zelf. 't Trok de aandacht, 't stel schakers - de

kleine, donkere figuur van Li en de lange gedaante van Wijn tegenover hem. Beiden speelden met den grootsten ernst en - de partij werd remise, ze bleef onbeslist. Dat stemde Wijn opgewekter, en vanzelf bleven ze samen wat praten, tot 't sein gegeven werd, de kamer te ontruimen.

De twaalf zochten nu de leerkamer op, waar niet gesproken mocht worden. De H.B.S.-leerlingen hadden hun werk, de studs, die nog geen college moesten volgen, zochten hun eigen kamertje op, of ze gingen uit.

Meneer en mevrouw dwongen niemand, en toch, zóó vertrouwelijk was de omgang, dat ze van alles op de hoogte bleven! Nooit zou er één 't huis verlaten zonder dit even te melden, om er geregeld bij te vertellen, waar hij heen ging.

Natuurlijk liep Wijn nog geen college, hij was nog niet eens ingeschreven, en dus had hij nog volop tijd.

Met groot plezier nam hij 't voorstel van Li aan, om een beetje rond te kuieren. Ook de andere Chinees, Foe, ging mee.

Vroolijk liep Wijn door de stad, totaal nieuw voor hem, en nu de lichtreclames hun rood en geel en groen verspreidden, voelde Wijn zich gelukkig.

Den Haag was wel geen wereldstad, maar toch gezellig en er kon genoeg afleiding gezocht worden.

Li en Foe vermaakten zich met de geestdrift van den nieuweling. Zij beiden hadden dat ook doorgemaakt, een jaar geleden. Nu leek alles doodgewoon.

Wijn voelde zich gelukkig, en toen er enkele kennissen van Li zich bij hen voegden, en de toon warmer werd, deed Wijn al aardig mee.

't IJs was gebroken!

Met z'n allen bezochten ze de Pier en de cabaretvoorstelling.

Meneer Gedemey wist precies wat hij aan Li en Foe had. Eerlijke, door en door betrouwbare jongens.

Dat beteekende heelemaal niet: afkeerig zijn van een pretje, meedoen aan een grap, af en toe vermakelijkheden opzoeken, maar altijd met mate, en meestal vertelden ze aan mevrouw, hoe ze hadden gelachen of genoten.

Wijn leefde in een roes.

Hij werd onder 't naar huis gaan vertrouwelijk, praatte over Bandoeng, over 't komende studentenleven.

Met de electrische keerden de jongelui huiswaarts. Ze stapten allen uit bij de halte Koningin Emmakade, hoek Weimarstraat.

Toevalligerwijze liepen de kennissen van Li nog een eindje mee en bij 't afscheid nemen zei Rob Dongers: ‘Zeg lui, komen jullie Zondag op Houtrust?’

Wijn, een beetje opgewonden door de prettige avond, riep: ‘Houtrust? Rust hier 't hout bij jullie? Wat is dat nu een dooie boel?’

Rob legde uit: ‘'t Is een voetbalterrein. We hebben daar Zondag H.B.S. - T.T.T.’

Dat leverde weer een nieuw gezichtpunt voor Wijn - voetbal.

Ja, in Bandoeng deed hij er ook veel aan. Daarom stelde hij er opeens belang in. ‘'t Zijn goeie, hè?’ vroeg hij.

‘Eerste klassers. Ik geef T.T.T. veel kans op 't kampioenschap van de tweede afdeeling. Komen jullie?’

Ze legden een plechtige belofte af.

Toen Wijn thuis kwam, deed hij tamelijk druk. Hij vertelde z'n wedervaren aan meneer en mevrouw, maar 't knipoogje van de dikkerdjes tegen elkaar zag hij niet.

II.
De eerste Zondagmiddag.

Ondanks 't lawaai van de elf kostgangers, sliep Wijn een gat in den dag. Mevrouw begreep 't wel. Zij vond 't voor zoo'n eerste avond wel een beetje kras, maar meneer zei: ‘Als ik dat karakter goed begrijp, dan is 't uitstekend voor 'm geweest.’

Hij kreeg gelijk óók, want de jongen ontpopte zich tot een opgewekte, aardige boy, die zich verder gemakkelijk leerde aanpassen en vroolijk 't nieuwe leven meemaakte.

De enkele dagen voor 't beginnen van de colleges besteedde hij aan 't afleggen van bezoeken bij een paar verre familieleden en kennissen van z'n ouders. Dan zorgde hij voor 't koopen van de benoodigde studieboeken en verder genoot hij van 't mooie najaar.

Li en Foe liepen nog geen college, ze konden dus veel met Wijn uitgaan. Samen zwierven ze door de omstreken. Op één van die tochten verbaasde hij de Chineezen door z'n springen en z'n loopen. De beide kleine mannetjes waren heelemaal geen sportliefhebbers. Nou ja, ze gingen geregeld naar voetbalwedstrijden omdat de meesten ze bezochten.

Eerlijk gezegd, ze hadden er de figuur niet voor,

ze zouden zich belachelijk gemaakt hebben.

In de duinen dwalen vonden ze al mooi genoeg. Wijn was hun geregeld een paar passen vóór. Hij kòn niet met de twee lilliputters gelijk blijven.

Daarom zette hij 't soms op een loopen, of hij deed geweldige sprongen, die de twee hem met verbazing zagen doen.

Aan tafel nam Wijn nu gewoon aan 't gesprek deel. Hij durfde zelfs de plagerijen van Mieke beantwoorden met soms heel rake zetten.

Meneer glunderde dan, knikte tegen z'n vrouw, wat beteekende: ‘Heb ik geen gelijk gehad? Is 't geen aardige vent?’

De eerste brief, die Wijn naar huis zond moest z'n ouders wel volkomen gerust stellen. Uit alles bleek, hoe de jongen zich in z'n nieuwe woning thuis voelde en 't recht naar z'n zin had.

't Jonge goed mocht hem na enkele dagen graag lijden en omgekeerd, hij vond de drie meisjes heel aardig en met de jongens werd bij de beste maatjes.

Zondagmorgen scheen de zon stralend over 't Haagje.

Met verwondering keek Wijn in 't rond, nu hij 's morgens 't gewone rumoer van een drukke stad miste. Met de beide Chineezen tippelde hij de Laan van Meerdervoort af, de laan zonder eind, en zoo naar Kijkduin, waar 'n kopje koffie genoten werd.

De jongen voelde zich gelukkig en genoot van zon en lucht en vriendschap.

En 's middags zou hij een massa nieuwe kennissen maken, want volgens Li kwam heel den Haag 's middags op de match. Dat was zoo de

gewoonte, omdat de leden van de voetbalclub H.B.S. óók voor 't meerendeel studeerende jongelui waren, terwijl ook T.T.T. daarvoor bekend stond. Juist deze ontmoeting tusschen de bekende vereenigingen, waarvan de meer gegoede burgers lid waren, trok verbazend.

Wijn hoorde z'n ooren doof, want Han Vossen en Geert Malba waren lid van 't derde en vierde elftal van H.B.S.

Die brachten hem op de hoogte!

Mieke praatte óók mee. Ze stak 't onder geen stoelen of banken, dat ze vréése lijk graag wou voetballen, en in 't diepste geheim vertelde ze Wijn, dat ze al verscheidene keeren met een bende meisjes had getrapt.

Wijn had in Bandoeng al veel van H.B.S. gehoord. Hij was nieuwsgierig, de Kraaien eens te zien spelen, de oude kampioen van Nederland!

Han deed een uitvoerig verhaal over een echte kraai, een vogel, die geregeld in de goal werd gezet. Volgens hem ging 't H.B.S. niet goed meer sinds de vogel dood was.

‘Waarom nemen ze dan geen nieuwe kraai?’ vroeg Wijn lachend, ‘kraaien genoeg!’

‘Met jou is geen praten,’ viel Han uit. ‘twee musschen zijn toch óók niet eender, nou dan, twee kraaien net zoo min! De kraai, die dood is, bracht ons geluk. En nou is 't huilen! 't Eerste elftal stond verleden jaar op één na onderaan. Je zult wat beleven vanmiddag.’

‘Is T.T.T. dan sterker?’

‘O ja, dat is de nieuwe eerste klasser.’

‘'t Is dus eigenlijk een gemengde club?’ vroeg Wijn.

Foe vertelde nog: ‘H.B.S. vindt zich heel erg

voornaam, terwijl T.T.T. eenvoudig naar goede voetballers vraagt, student of niet.'

'Wat beteekenen nou die letters?' vroeg Wijn, 'T is natuurlijk trap! En verder?'

Han wist 't niet eens, maar Geert antwoordde:

'Taaie, trouwe trappers!'

'Nou, jullie letters zijn beter! Houdt braaf stand,' vond Wijn, 'maar eigenlijk scheelt 't niet veel. En jullie met je braaf! Ook geen woord!'

Han deed beleedigd. 'Je vergeet, dat 't oud-Hollandsch is, braaf beteekent dapper!'

Wijn ging er tegen in. 'Nou, ik vind taai veel echter, taai trappen, en elkander trouw blijven, geen ruzies, geen jaloerschneid! Nee, 't lijkt me goed gekozen!'

Han en Geert deden geraakt, te meer, omdat T.T.T. werkelijk taai trapte, en eensgezind bleef.

Mieke deed óók nog een duit in 't zakje.

'Ze zijn bij T.T.T. veel aardiger!'

'Nou, daar win je geen wedstrijd mee!' riep Wijn.

'Zóó bedoel ik 't niet! die lui van H.B.S. kunnen zoo saai zijn, zoo soezerig en langzaam.'

'Ga jij ook wel 'ns kijken?' vroeg Wijn.

'Ik ga elke match met Gerard en z'n zus.'

'Twee dames op één kaart?' spotte Wijn.

'Gerard is lid en z'n broer óók, maar die neemt nooit een meisje mee.'

'Groot gelijk!' riep Wijn, 'meisjes kijken toch niet naar 't spel!'

Mieke verdedigde zich. 'Wedden, dat ik onder 't eten alles van a tot z weet?'

Li waarschuwde Wijn. 'Pas maar op, ze weet alles van buitenspel en strafschop, en al de fouten van den scheidsrechter ziet ze!'

Wijn keek peinzend voor zich uit - 't leek hem vreemd, zoo'n meisje voetbal-enthousiaste.

Meneer Gedemey viel haar bij:

‘Waarom kunnen meisjes wèl van zwemmen, fietsen, paardrijden, korfbal, hockey houden, en niet van voetbal?’

‘'t Is geen spel voor meisjes!’ riep Han.

‘Ik zeg toch niet, dat ze 't moeten spelen! Als een meisje van sport houdt, dan kan ze best bewondering voelen voor een goed partijtje voetbal.’

Li vond 't noodig op te merken: ‘Een goed partijtje. Tegenwoordig zie je niet veel goede partijtjes meer.’

‘Waarom niet?’ vroeg Wijn.

‘Ja, ik ben niet zoo op de hoogte. Hou jij er van?’

Wijn dacht na. ‘Ik heb 't altijd graag gedaan. 't Is een echt spel.’

‘'t Moet spèl blijven!’ merkte meneer op, ‘'t ontaardt zachtjes aan. Ik zou liever hebben, dat jij er niet mee begon.’

Verrast keek Wijn op.

Wat hoorde hij daar? Juist voor studeerende jongelui is sport zoo gezond.

Meneer zag 't verwonderde gezicht van Wijn. Daarom voegde hij erbij: ‘Ik bedoel niet, dat ik je van voetballen zou willen terughouden, maar wel van 't wedstrijdleven!’

De tijd schoot onder 't praten hard op - 't liep al tegen éénen.

Mevrouw kreeg 't laatste woord. Met haar lieve stem zei ze kalmpjes: ‘Overal, waar t e bij komt, deugt niet.’

Daar moesten ze maar eens over denken. Kort

na de lunch brak 't heele gezelschap op. Meneer en mevrouw kregen een rustigen middag, want alle twaalf trokken ze naar 't voetbalveld, in verschillende groepjes met vriendinnen en kennissen.

Wijn had door al 't redeneeren wel eenige belangstelling gekregen. In elk geval zou hij den heelen middag in de buitenlucht zijn, nieuwe kennissen maken, allerlei lui uit Delft ontmoeten, misschien latere vrienden.

Met d'r drieën liepen ze naar Houtrust. In de verte zag Wijn de vlaggen vroolijk wapperen boven den ingang.

Tal van auto's snorden hem voorbij. Op zeker oogenblik kreeg hij een stomp van Li. ‘Daar gaat Elias Vane!’

Wijn zag de auto, waarin een slanke, jonge kerel zelf chauffeerde.

Die naam had hij zelfs in Indië wel hooren noemen. Dat moest een prima achterspeler zijn, die geregeld in 't Nederlandsch elftal gekozen werd.

Voor den ingang stond al een lange queue, 't zou vol loopen.

Nu kreeg Wijn toch dat eigenaardige gevoel van menschen, die een strijd gaan bijwonen. Van de vroegste tijden af hebben de mannen in 't bizonder van strijd gehouden, en al eischte 't moderne leven een tegengaan van bloedvergieten, op vredelievende wijze verlangen duizenden een strijd mee te maken, òf op geestelijk gebied, òf in lichaamskracht en behendigheid.

Wijn werd stil, zag alles om zich heen. Aan de controle stonden enkele kennissen van Li en Foe.

Wijn werd voorgesteld en al dadelijk begon 't

gepraat over de beide clubs. Met elkaar liepen ze 't hek langs, voorbij de vroegere kleedkamers, de tribune van den tweeden rang, nu al van onder tot boven bezet.

Links lag 't voetbalveld, grenzend aan andere terreinen voor korfbal en voor lagere elftallen.

Na een kort overleg besloten de Chineezen met hun vrienden aan 't lijntje te blijven staan. Zoo noodig konden ze straks op de dwarspalen zitten.

Voorloopig bleef 't een kijken naar de voorbijkomenden en naar 't publiek op de eerste rangstribune.

Aan de overzijde van 't groene veld stonden de derderangs toeschouwers, terwijl rechts achter 't net een massa staanplaatsen bezet waren door jongens en mannen, die niet meer wilden of konden missen dan een paar kwartjes. De zon overscheen 't kleurige, vroolijke tooneel. Ginds lag de stad, een frissche zeewind stond schuin over 't veld. Deze eerste wedstrijd in 't nieuwe seizoen ging wel onder de gunstigste omstandigheden.

't Liep vol! Drie rijen dik hoopten de liefhebbers zich op achter 't lijntje. Merkwaardig genoeg bevonden zich daar heel wat aardige jonge meisjes bij. Tusschen de twee lange tribunes op een verhooging klonk 't luidruchtig gekakel van lagere elftal-spelers. Onder hen zag Wijn ook Han en Geert.

Tot z'n groote verbazing merkte hij, dat er op een eenigszins bedekte wijze werd gewed. Dat ging tien tegen één op T.T.T., waaraan vele H.B.S.-leden zelfs meededen.

Wijn raakte onder den indruk, want aan alle kanten maakten de toeschouwers zich al bij

voorbaat warm. Bijna uitsluitend bewonderaars van H.B.S. vulden de rijen. Op de tribune zaten in een gereserveerd gedeelte de supporters van T.T.T. Maar ook derde en vierde rangsbezoekers bleken aanhangers van deze club. Af en toe klonk er een toeter en dan laaide 't rumoer even op ten gunste van de nieuwe eerste klassers.

Wijn leerde weer wat bizonders: er waren vereenigingen van trouwe bezoekers, die geregeld alle wedstrijden van de door hen bewonderde club zouden volgen, ook in andere plaatsen.

Ook H.B.S. had z'n supportersbond. Op eens steeg er een luid gejuich de lucht in - daar verschenen elf jonge kerels, lenig en vlug uit de kleedtent, naast de tweederangstribune, allen in zwartgrijze broeken en gele truien. Ze schopten een splinternieuwe bal met zich mee, draafden 't veld in, en dadelijk begonnen ze te trappen.

't Viel Wijn op, dat ze bijna allen klein van stuk waren en blond van haar.

‘Dat mooie clubhuis heeft H.B.S. door 't kampioenschap verdiend,’ vertelde Rob Dongers, die zich bij 't troepje had aangesloten. Hij liet er een beetje smalend op volgen: ‘Ze hebben de weelde niet kunnen dragen. Verleden jaar op één na onder aan.’

‘Natuurlijk zijn ze weer in de late,’ mopperde Sjoerd Mellinga naast Wijn.

Onwillekeurig sloot deze zich bij hem aan, omdat ook hij in Delft ging studeeren. 't Leek een gezellige praatvaar, die uitstekend op de hoogte was, zoowel van de spelers als van 't spel.

‘Wie is scheidsrechter?’ informeerde Li.

‘O, Wittert, een strenge, met kraai-oogen,’ antwoordde Sjoerd, ‘daar heb je 'm al. Die is

niet bang om H.B.S. te beboeten. Hij kijkt op z'n horloge. Zie je, hij fluit, en er komen net pas acht H.B.S.-ers aan hollen.'

Wijn bekeek ze met nieuwsgierigheid - 't zwarte kostuum stond ze goed. Aller aandacht werd samengetrokken op Elias Vane, de bekende achterspeler van H.B.S. De beide aanvoerders van de elftallen drukten den scheidsrechter en elkaar de hand. Toen werd er getosst.

T.T.T. won den opgooi en verkoos te beginnen met den wind mee.

Eerst nu holden de overige kraaien 't veld op. Wittert floot: opstellen! Twee en twintig gezonde jonge mannen namen hun plaatsen in.

't Gansche publiek keek stil toe - iedereen wist, dat er veel van 't begin af hing. Weer raadpleegde de scheidsrechter z'n horloge - 't was tien minuten over twee. 't Bruine gekervelde ding, de bal, lag rustig in 't midden. Duizenden oogen zouden verder elke beweging er van volgen. Wijn keek met de grootste belangstelling toe. Waarom wist hij zelf niet, maar ondanks de ophemelarijen om hem heen van de zwarte spelers, voelde hij een sterke sympathie voor de gelen. In hun loopen en staan zag hij iets energieks, ze bleven ook alle tien onbeweeglijk met de oogen nu al op den bal. H.B.S. deed onverschillig, 't laatste oogenblik peuterde er nog één aan z'n schoen. Hun houding leek slapper en futloos. De meesten draaiden, keken naar 't publiek. 't Fluitje snerpte - H.B.S. trapte af. Volgens de gewoonte gaf de midvoor de bal een schop achteruit. Geen seconde aarzelde T.T.T. om den aanval te beginnen. H.B.S. kreeg zelfs geen kans om door te trappen. T.T.T. zat al op den bal.

Alle spelers gaven zich, wachtten niet tot er een kans kwam, ze zochten die, snelden toe, begrepen elkaar. Voort ging de bal, naar 't doel van H.B.S. Over en over vloog 't bruine ding tot vlak bij de goal. Pang! deed Wim Vormers, een goedgericht schot... flap! tegen de lat! Elias Vane schoot toe, hij nam den bal mee, een reuzen kei, en 't gevaar was geweken! Nog geen drie minuten had 't spel geduurd. Hevig geraas en getoeter, een woeste aanmoediging van de T.T.T.-supporters.

Opnieuw bemachtigden ze den bal, wéér ging 't voorwaarts, zeker plaatsend, buitengewoon zuiver schietend. Voort! Heel de T.T.T.-aanhang gilde... iedereen voelde een doelpunt komen... Weer kreeg de kleine Wim Vormers den bal toegespeeld... een schot... Elias Vane vloog toe, stak een been uit, kets! hij veranderde van richting, de doelwachter, iets zenuwachtig, liep uit, ving den bal, wierp hem met de handen terug... Wim er op af! Overgezet naar de vrijstaande Peter Dracht... daar kwam 't doelpunt... ja!... wat? floot de scheidsrechter?...

Elias Vane wist buitenspel te forceeren! 't Doelpunt werd ongeldig!

Wijn begon mee te leven. Dat buitenspel staan leek hem een goeden zet! Wèl zag hij de meerdere fut van T.T.T. Zij bleven in den aanval, want wéér kwamen ze opzetten. 't Koppen deden ze schitterend. Tot vijfmaal toe sprong de bal van 't eene hoofd op 't andere. Zonder Elias Vane, die telkens redde, zouden er al twee punten gemaakt zijn. Hij alleen voorkwam 't ergste! Op buitengewoon handige manier goochelde hij den bal tusschen de beenen van een speler

weg, nam 't ding mee, zag met één oogopslag naar wie hij moest aangeven, en deed dat dan zeldzaam zuiver.

Altijd bleef hij volkomen kalm en meester over den bal.

Toch kon hij alleen z'n club niet sterker en vlugger maken.

Na veertien minuten spelen gaf de middenlinie van T.T.T. goed aan, de voorhoede gaf prachtig door, van man op man, weer schoot Elias toe, maar nu kwam hij een seconde te laat. De puike schutter, die Wim Vormers was, schóót - en de bal zàt!

Een oorverdoovend gejuich brak los - de aanhangers van T.T.T. dansten als dol in 't rond voor zoover ze staanplaatsen hadden.

De H.B.S.-menschen keken sip! Allen voelden een nederlaag komen.

't Duurde dan ook geen vier minuten, of voor de tweede maal werd 't doel van H.B.S. doorboord. Vlak voor rust volgde 't derde punt.

Wijn zag de ontstemde gezichten van de kraaien. Nu pas begonnen ze de tanden op elkaar te zetten. Er volgde een werkelijk goeden aanval, maar de schutter ontbrak, die een tegenpunt kon maken. 't Werd dus drie-nul.

In de pauze begon de groote parade. Velen stormden naar de restauratie om even als de spelers een kopje thee te gebruiken. De meesten vergenoegden zich met heen en weer te wandelen, kennissen aan te spreken en grapjes met jonge meisjes te maken.

Wijn zag er opgewonden uit. 't Spel had hem toch meer geboeid dan hij gedacht zou hebben. Hij moest Sjoerd gelijk geven, die met klem

beweerde: ‘Als H.B.S. zich niet herstelt en dóór gaat zooals in de laatste minuten, dan wordt 't een schandelijke nederlaag,’

Han en Geert liepen met woedende gezichten rond. Hùn club speelde allerakeligst, hùn club verloor tegen een nieuwbakken eersteklasser.

Op zeker oogenblik voelde Wijn zich aan z'n jas trekken. Hij keek om en herkende Mieke met een vriendin en twee jongelui.

‘Naar hè?’ riep ze, maar toch lachte ze vroolijk.

Rob keerde na een poosje terug van een bezoek aan de kleedkamers.

‘Ze zijn dol!’ vertelde hij, ‘meteen zullen ze ons eens wat anders laten zien.’

De supporters van T.T.T. deden geweldig druk - zij waren zéker van de overwinning. Zij lieten zich uit, alsof hùn club bovenaan zou komen aan 't eind van de competitiewedstrijden.

Onder een algemeene spanning zochten de toeschouwers hun plaatsen weer op, want de elftallen verschenen in 't veld.

Wijn merkte dadelijk, dat H.B.S. werkelijk veel wakkerder was geworden. Zij hadden nu wind mee, wat niet véél voordeel opleverde, omdat hij ging liggen.

Wijn keek met aandacht naar de strakke gezichten van de kraaien. Hij was er van overtuigd, dat 't nu ging spannen. Nauwelijks had de scheidsrechter gefloten, of H.B.S. pakte geducht aan.

't Spelletje van vóór de pauze herhaalde zich, met dit verschil, dat nu H.B.S. in 't voordeel kwam.

't Gansche publiek juichte dan ook, toen na

één minuut 't eerste tegenpunt werd gemaakt.

T.T.T. speelde kalm, wat Sjoerd deed zeggen: ‘Ze hebben dit verwacht, let eens op, ze zullen wel voor verrassingen zorgen.’

H.B.S. scheen door dit succes nieuwe krachten te hebben gekregen. Weer zetten de spelers een aanval op touw, die alleen strandde door buitenspel.

De kenners meesmuilden...

De aanvoerder van T.T.T. bleek een buitengewoon goeden kijk op de tegenpartij te hebben.

Hij wist bij ondervinding, hoe hij moest handelen zoodra zijn club een groote voorsprong had.

Meestal volgde dan een geweldige druk van 't andere elftal. Die dan stil laten uitwerken, kalm blijven, oplettend en voor korten tijd schijnbaar slap.

Dan opeens een scherpe aanval, fel, onweerstaanbaar.

Zoo ging 't ook nu!

T.T.T. handelde met een vastberaden doortastendheid. Al was H.B.S. nu beter dan vóór de pauze, het kon den plotselingen aanval van de tegenpartij niet weerstaan.

Met groote zekerheid en met een zeldzaam scherpen kijk op de zwakke punten van H.B.S. ging 't er van door!

't Vierde punt zàt!

Dat maakte de H.B.S.-ers zenuwachtig, ze begonnen ondanks alles hun minderheid te voelen. Een stille woede greep hen aan en van nu af aan wilden ze 't spel forceeren.

Herhaaldelijk leverden de kraaien schitterende aanvallen, een herinnering aan hun kampioensvorm, maar tegen 't rustige zekere spel van T.T.T. bereikten ze niets.

Toen kwam de meerderheid van hun tegenstanders eerst duidelijk voor den dag. Een kwartier vóór 't einde begonnen de zwarten te verzwakken. Dàt werd 't sein voor T.T.T. om hun voorsprong te vergrooten. Snel en vastberaden, zuiver en zeker speelden ze hun beste samenspel.

't Werd vijf-één. Twee minuten later was 't zes-één, om enkele seconden vóór 't slot te eindigen met een prachtig schot - zeven-één!

Onder wild geschreeuw stormden de vierderangs-supporters 't veld in, om hun elftal te huldigen. De aanvoerder Guus Weert werd op de schouders geheschen, evenals Wim Vormers, die van de zeven punten er vier had gemaakt.

H.B.S. keerde geslagen en verslagen naar de kleedkamers terug.

Een dergelijke nederlaag viel moeilijk te slikken.

Elias Vane zweeg, maar tegen Paul Delorm zei hij: ‘'t Is verdiend.’

't Veld werd overstroomd door duizenden, en niet één, of hij had den mond vol over de smadelijke nederlaag van H.B.S.

Wijn had genoten.

Ook in hem smeulde 't strijdvuur. Opnieuw had hij gezien, hoe een voetbalwedstrijd opwindt en spanning geeft. Hij luisterde nauwelijks naar de redeneeringen van de vrienden. Er kwam een plan in hem wakker... óók voetballen, óók lid van een club worden.

En nog vóór hij thuis kwam, stond 't bij hem vast: ‘Ik word lid van T.T.T.’

III.
Jong leven.

Op de maat van een Strausswals dansten de paartjes heel gezellig in 't mooie zaaltje van Baalwijk.

Wijn, Li, Foe en Mieke waren lid geworden van een dansclub. Dat kon nu eenmaal niet anders in een groote stad. Jong blijft jong en dansen houdt jong.

Twaalf stelletjes vereenigden zich elken Zaterdag van acht tot tien in 't lokaal Willemstraat.

Ze kenden elkander, ze vonden elkaar leuke lui, ze lachten graag, ze dansten goed, welnou dan, is 't wonder, dat Wijn elken Zaterdag met verlangen tegemoet zag?

Hij had in Bandoeng nooit gedanst, hij moest alles nog leeren, maar een natuurlijke aanleg bracht hem gauw de nieuwste passen bij. En wie kan er nu van zelf al niet walsen?

't Leven beviel hem uitstekend, veel beter dan in Bandoeng.

Verschrikkelijk had hij tegen 't collegeloopen opgezien, zich verbeeld, dat hij een slecht figuur zou maken. Wat was 't hem meegevallen! 't Bleken gewone lessen van doodgewone profs. Hij kon uitstekend mee. Sjoerd hielp hem aan kennissen. Met d'r tienen bleven ze in een ge-

sloten huis koffiedrinken. Ze hadden 't er best en ze haalden er heel wat grappen uit.

Wijn kon goed meedoen. Allemaal vonden ze hem een geschikte baas.

's Morgens met den trein naar Delft, 's middags weer terug. Nee, lid van 't studentencorps werd hij niet. En z'n ouders en meneer Gedemey vonden dat overbodig. Er bleven genoeg spoorstudenten van goeden huize over, om zich aan te sluiten, een gezellig leventje te leiden en hard te werken. 't Eerste jaar eischte niet zooveel tijd, dat er niet een dansles op over kon schieten. De omgang met aardige jonge deerntjes uit goede kringen moest een uitstekenden invloed op de nieuwbakken studentjes hebben.

Mieke bleek de ziel van 't gezelschapje. Altijd even opgewekt, goedlachs, vol grappen en invallen, om nog niet eens te spreken van d'r dansen - eenvoudig prachtig.

't Was maar goed, dat meneer Baalwijk de orde handhaafde en ook om beurten met Mieke liet dansen.

Wijn alleen maakte een uitzondering, omdat hij achter was en nu door haar sneller kon ophalen.

Hij leerde puik!

't Was Maurits Delling, die op dezen avond met 't nieuwtje aan kwam dragen: ‘Zeg, lui, als jullie willen, kun je meedoen aan de groote sportrevue. Hercules zet dat op touw. Nou zijn er een tachtig figuranten noodig, waarvan ze er zelf maar dertig kunnen leveren door d'r eigen leden. Voelen jullie er wat voor?’

In 't eerst niemand! Ze wisten te weinig van die vereeniging af. En wat kregen ze te doen?

Maurits, wiens broer lid van de turnclub Her-

cules was, vertelde er 't een en ander van. De revue zou natuurlijk in een reeks tafereelen een verheerlijking van de sport geven in al z'n geledingen.

Li en Foe hielden zich onverschillig, natuurlijk omdat ze geen verschijning waren op sportgebied.

Mieke deed geestdriftig. Met nog zeven anderen, waaronder Wijn gaf ze zich voorloopig op. Er moest zeker eerst toestemming komen van haar pleegouders, meneer en mevrouw Gedemey. Onder 't dansen flapperde Mieke er over dóór tegen Wijn.

'Ik ben dol op alle sport! Als ik 'n jongen was, zou ik wereldkampioen willen worden op de schaats, op de fiets, in 't water, van alles!'

Wijn lachte luidkeels om de gedachte, Mieke strijdende tegen reuzensterke kerels.

Ze bedoelde natuurlijk kampioene, van de vrouwelijke mededingsters.

Wijn voelde er minder voor.

'Ik zou niets van dat afjakkeren moeten hebben, dag in, dag uit! Nee, voetbal lijkt me de eenige natuurlijke, gezonde sport.'

Mieke trok d'r neusje op.

'Ik vind 't vreeselijk gezellig, maar 't is te wisselvallig, er komt te veel geluk bij.'

'Dat zag je aan T.T.T.!' riep Wijn, 'wat hebben die lui fijn gespeeld. Je kon zien, dat ze onder elkaar fideele jongens zijn. 't Mooie van voetbal is juist 't saamhoorige, 't echt sportieve'

'Word je nog lid?' vroeg Mieke, 'of ben je weer bekoeld?'

'Ach, ik geloof, dat meneer Gedemey 't liever niet heeft. Hij is bang, dat ik m'n werk zal verwaarloozen. Volgens hem bestaat er geen be-

zwaar tegen voetballen op zichzelf, maar hij vindt 't vereenigingsleven met al de soesa en al de uitwassen verkeerd.'

'Is dat dan zoo erg?'

'Ik weet er te weinig van. Wel hoor ik zoo van Rob Dongers rare dingen. Er schijnen toch wel verkeerde toestanden te bestaan. Nou, ik heb er toen maar van afgezien.'

De muziek zweeg. 't Paar nam plaats om wat uit te rusten. Verder ging 't met de anderen over de groote sportrevue. Nog voor Kerstmis zou ze gaan. Maurits drong dus aan op een spoedige beslissing omtrent 't meedoen. Er moesten zes repetities meegemaakt worden.

Mieke onderstelde, dat d'r pleegouders geen bezwaar konden hebben, want die repeties vielen op Zaterdagmiddag.

'Bel dan even op, wil je? En jullie ook, ik heb beloofd mee te werken.'

Mieke zei: 'Geef mij en Wijn maar op, mag 't niet, dan hoor je 't wel.'

Wijn lachte om 't brutale ding. Hij wist wel, dat ze toestemming zou krijgen.

't Was ook zoo!

Met Wijn samen trok 't meisje naar de eerstkomende repetitie in de groote turnzaal van Hercules.

Ze vonden er een groot gezelschap, een streng, maar uitstekend leider, die met ongewone handigheid de moeilijkste groepeeringen samenstelde. Ook de kunst van acteeren verstond hij goed.

De figuranten moesten vier keeren in een tafereel werkelijk spelen, tooneelspelen met de hoofdpersonen.

Sommige deden dit als houten klaasen, als

poppen, maar de leider speelde vóór, wekte op, bracht er vuur in, zoodat 't stijve en houterige plaats maakte voor een levendig samenspel.

't Gebeurde in de pauze, dat Wijn een jongmensch in 't oog kreeg, die hij meende te herkennen. Bij scherper toezien zag hij, dat 't werkelijk Wim Vormers was, de knappe midvoor van T.T.T. Nee maar, die moest hij toch eens spreken over z'n fijn spel. Wijn werkte zich door de menigte heen, bereikte de bekende voetballer, stelde zich vóór, en maakte hem een compliment over z'n staaltjes van goede voetbalkunst.

De jonge kerel bleek van een zeer bescheiden soort te zijn. Hij begon dadelijk over de repetitie, maar Wijn hield 'm bij 't onderwerp voetballen, ja, er ontglipte hem een zin, die... nou goed, zonder die zin zou 't met hem heel anders geloopen zijn!

‘Ik zou dolgraag lid van T.T.T. willen worden.’

't Eenvoudige antwoord luidde: ‘Wordt 't dan.’

Wijn beet zich op de lip - hij had te veel gezegd. Daarom krabbelde hij terug: ‘Later, bedoel ik.’

‘O,’ zei Wim.

Beiden wisten 't gesprek niet voort te zetten, 't liep hiermee af. Maar na de repetitie gebeurde er iets, dat Wijn voor de tweede maal in aanraking bracht met Wim.

De zaal stroomde leeg.

Wijn en z'n kennissen van de dansles liepen met elkaar huiswaarts, druk pratende over de afgeloopen repetitie.

Plotseling klonk er een luide gil... Een eind achter zich ontdekte Wijn een groepje jongelui, waarvan er één op den grond lag. Een ander

stond er bij met gebalde vuisten, blijkbaar gereed, om over te gaan tot nieuwe handtastelijkheden.

‘Ze zijn daar aan 't bakkeleien!’ riep Gerard Dolse, ‘ga 's mee!’

Nu herkende Wijn in den jongen met de gebalde vuisten, de voetballer Vormers. Daarom draafde ook hij terug, benieuwd naar 't geen er aan 't handje was. Hij zag de neergeslagene weer opkrabbelen en dreigend Wim naderen, maar de anderen hielden hem tegen.

Wijn bereikte de groep, hoorde juist Wim met sterke stem zeggen: ‘Je bent 'n lafbek! Ik heb met m'n eigen oogen gezien, dat je de hond van Greta opzettelijk een trap gaf. Daardoor rukte 't dier 't meisje om, ze viel, bezeerde zich ernstig. Dat is jouw schuld. Ik werd driftig, zeker, maar dat ik jou tegen den grond sloeg, verdiende je.’

Wijn zag aan alle omstanders, dat ze de partij van Wim kozen. Ook hij kende de gluiper Jan Doeze wel, 't leek hem dus volkomen in den haak, dat Wim hem even had getiktakt.

De heldhaftige hondjesschopper droop af en Wijn kwam naast Wim te loopen. Nog even boomden ze over 't geval door, tot Wim opeens vroeg: ‘Kan later niet wat vroeger worden?’

Wijn begreep hem onmiddellijk.

‘Ik heb alleen in Indië gespeeld,’ zei hij.

‘Je zou een prachtige links- of rechts-buiten zijn,’ vond Wim.

‘Hoe weet je dat?’

‘Je loopt zoo snel,’

‘Loopen alleen helpt niet veel.’

‘Onze rechtsbuiten is te zwak, we zouden een snellere graag hebben.’

‘Kan ik dan in eens in 't eerste elftal komen?’

‘Waarom niet? We hebben 't er op gezet, nommer één te worden, misschien nog meer. Daar moet alles voor wijken. In onze lagere elftallen zitten geen snelle loopers.’

‘Maar hoe weet je, dat ik sneller ben?’

‘Ik heb van je avonturen gehoord op je reis van Genua.’

Wijn keek op - hij herinnerde zich weer helder z'n snelle loopen.

Wim ging voort: ‘'t Zou natuurlijk moeten blijken. Wordt lid, speel eens mee met 't tweede. Dat wordt de proef op de som.’

Wijn aarzelde, hij wou natuurlijk niet weten, waarom hij géén lid wilde worden, en toch, nu hij Wim leerde kennen als een eenvoudige, aardige, jonge kerel, getuige 't gebeurde met Jan Doeze, kwam 't verlangen in hem wakker, met hem om te gaan. 't Geloof werd sterker, dat de spelers van T.T.T. aan Wim gelijkwaardig moesten zijn.

Wim legde de aarzeling van Wijn anders uit. Weer begon hij: ‘Heusch, je bent een geweldige looper, ik heb er kijk op, want ik zit ook in de athletiekwedstrijden. Denk er nog eens goed over na. Een beetje oefenen in 't tweede, en dan overgaan in 't eerste als rechts-buiten. Van hem wordt toch hoofdzakelijk snelheid verlangd.’

Tot zoover liep 't gesprek. Wim sloeg rechtsaf en liet Wijn met z'n gedachten alleen.

Hij begon te fantaseeren!

De mogelijkheid, eenmaal mee te spelen met 't sterke T.T.T. lokte hem verbazend aan. Hij wilde met plezier alle andere pretjes op zij zetten. Thuis moest hij nog eens met z'n pleegvader

spreken.

Dat gebeurde den volgenden dag, maar meneer Gedemey gaf niet toe. Hij bleef er bij, dat 't wedstrijdleven te opwindend werd, te veel tijd eischte. Hij was niet verantwoord tegenover de ouders van Wijn. De jongen bepleitte z'n zaak. Hij had 't over Wim, roemde z'n eigenschappen. Hij beloofde dansles en revue te laten loopen.

Meneer Gedemey bleef er bij: ‘Ik vind 't gevaarlijk, je ouders zouden 't stellig afkeuren.’

Toen speelde Wijn z'n laatste troef uit:

‘Als u m'n vader was, zoudt u 't me dan weigeren?’

Meneer lachte - hij werd door die vraag in verlegenheid gebracht. Hij stond heel anders tegenover Wijn dan de vader in Bandoeng. Als die ontevreden werd, liep hij gevaar een voordeeligen kostganger te verliezen. Hij moest er gedeeltelijk van bestaan!

Als hij de vader was, ja... hm... hij hield van den eerlijken, aardigen jongen. Die zou niet meedoen aan verkeerde praktijken, daar was hij van overtuigd.

Nee, als hij alleen moest beslissen, dan zou hij 't hem niet weigeren.

Wijn voelde de toestemming! Vandaar z'n opwelling: ‘Als ik 't aan m'n vader schrijf, en die vindt 't goed, dan bent u er toch niet langer tegen?’

't Trof meneer Gedemey, dat Wijn toch ook aan zijn toestemming hechtte.

‘Ik maak me sterk,’ zei hij, ‘dat je alleen lid wilt worden om de vreugde van 't voetballen. Ik heb wel eens hooren vertellen, hoe er gefuifd wordt na een overwinning. Dan wordt er met geld

gesmeten, soms op kosten van de kas. Dan drinken de heeren te veel, dan gebeuren er leelijke dingen! Dáár zit 'm de kneep! In de competitiewedstrijden trekken jullie overal heen. Dan komen er verleidingen, die voor zwakke karakters noodlottig zijn. Je komt in aanraking met allerlei kwade elementen, je blijft niet eenvoudig en eerlijk. Drinkpartijen, gokkerijen en meer gevaarlijks bederven je. Nu neem ik nog niet eens je studie onder m'n bezwaren. Door te sterke inspanning, door zenuwachtige opwinding zul je minder geschikt worden voor je werk. Dat telt ook mee.'

Wijn weerlegde alle bezwaren, zoo dacht hij. 'Ik zal u de brief aan vader laten lezen. U mag gerust óók uw bezwaren schrijven. Ik zal me bij de beslissing van m'n ouders neerleggen.'

Zoo schreef Wijn 'n lange brief, waarin hij precies de bezwaren van meneer Gedemey vertelde, óók z'n eigen weerlegging. Oók had hij 't over Wim en Jan Doeze.

Twee maanden minstens gingen er mee heen, eer hij antwoord kon hebben.

Onderwijl woonde de jongen verschillende wedstrijden bij. Elke keer als T.T.T. thuis speelde, trok hij er op uit. De Chineezen hadden er geen daalder voor over. Wijn óók niet, daarom kocht hij kaarten voor den derden rang. Nu ging Sjoerd wèl met 'm mee als studievriend en voetballiefhebber. Ook hij moest zuinig leven, 't zakgeld raakte altijd zoo ontzettend gauw op.

Van nu af aan had Wijn alleen oogen voor de rechtsbuiten.

't Viel hem nu óók op, dat deze wèl aardig vóór zette, maar dikwijls in snelheid te kort schoot, wat overtuigend bleek uit den wedstrijd

tegen Ajax, de rechts- en linksbuiten waren iets sneller, en T.T.T. verlóór!

Toch bleven ze nog nommer één, al volgde Ajax met één punt minder, maar ook één wedstrijd minder gespeeld.

Ook bezocht Wijn 's morgens de wedstrijden van 't tweede elftal, dat óók vrij hoog stond. De beide vleugelspelers muntten niet uit door bizondere snelheid. Volgens z'n eigen overtuiging liep Wijn beter.

Dat erkenden Han en Geert ronduit, maar beteren bleken niet te vinden.

Wijn kocht een bal, en als de gelegenheid zich maar even vóór deed, ging hij er mee van dóór, alleen met 't doel, zich te oefenen. Soms waren Han en Geert ook van de partij. Dan leerden ze schieten, koppen, plaatsen en zoo gebeurde 't, dat Geert op 'n dag uitriep: ‘Jij moet bij ons komen.’

‘Dat gebeurt misschien nog wel.’

De tweede klassers raakten in vuur, want ze bewonderden nu al de buitengewone snelheid, die Wijn telkens opzettelijk ontwikkelde. Soms hielden ze wedkampen op 't tusschenpad van de Laan van Meerdervoort, waarbij de jongeren een honderd meter vóór kregen.

Wijn haalde ze glad in, en akelig gauw! Onderdehand gingen de repetities voor de sportrevue dóór. Wijn deed z'n best in kennis te komen met leden van de athletiekclub. Hij wilde die eens zien loopen en, als 't kon, zich met hen meten voor de aardigheid. 't Lukte hem, Bram Paassen en Koert Streng over te halen, eens tegen hem te loopen.

Dat zou gebeuren op een Zondag, vroeg in den morgen op hun terrein.

Wijn voelde zich zéér sterk, en - hij bléék sterk, want hij versloeg ze alle twee.

Zoo langs z'n neus weg, vertelde hij dat aan Wim op de generale repetitie.

'En wordt je nou nòg geen lid?' vroeg deze spijtig.

'Ik zal 't je over enkele weken vertellen.'

Hiermee moest Wim 't doen.

De sportrevue had een doorslaand succes, zóó zelfs, dat de uitvoering werd herhaald. -

De vorst viel dit jaar buitengewoon vroeg in. Heel Holland zocht de schaatsen, heel Holland repareerde, heel Holland bestudeerde de barometer.

't Bléef vriezen! Holland kwam los.

Dat was voor Wijn iets buitengewoons! Voor 't eerst van z'n jonge leven zag hij sneeuw en ijs. Oogenblikkelijk begon hij 't rijden te leeren, en doordat de vorst aanhield, bleef hij zich oefenen, verbaasde ten slotte iedereen door z'n snelle vaart.

Heel z'n soepele figuur, z'n lange beenen en toch taaie spieren schenen hem in staat te stellen méér snelheid te ontwikkelen dan gewone stervelingen.

Hij kon nu met de vrienden mee tochten maken, de Schenk af naar Leiden, de polders in naar Vlaardingen.

Dat werd 'n kolfje naar zijn hand!

Geen grooter genot dan snelle ritten, waarbij 't uit kwam, hoe uitstekend z'n longen werkten.

Haast twee weken bleef 't ijs goed, toen viel plotseling de dooi in, 't normale leven hervatte z'n loop.

Juist toen heel Holland treurde om de sterke dooi, kwam 't antwoord uit Bandoeng. Meneer

Gedemey kreeg schoon gelijk, de vader vond 't niet goed, dat z'n zoon lid werd. Eerst moest hij maar eens toonen of hij werken kon. Zat er eenmaal één examen op, dan kon er nog eens gepraat worden...

't Viel Wijn geducht tegen, hij had werkelijk de toestemming als zekerheid beschouwd. Het lag niet in z'n aard om te mokken, hij berustte, omdat hij in z'n hart moest toegeven, dat vele bezwaren een stevigen grond van waarheid hadden.

'Géén lid van T.T.T.,' bekende hij Han en Geert, 'misschien na m'n eerste examen.'

'Wanneer?' vroeg Geert.

''k Zal ze verbaasd doen staan, wacht maar, joggies.'

Zoo kon 't gebeuren, dat Wijn wel veel op de voetbalvelden verscheen, maar niet als speler. Wèl bleef hij zich oefenen in 't loopen, zoo vaak de gelegenheid zich voordeed.

En óók in 't studeeren!

Er was een sterk willen in hem gevaren om zoo gauw mogelijk klaar te komen. Een verre stem hoorde hij wantrouwend spreken alsof hij niet genoeg ging werken, als 'n echte nieuweling weinig anders zou doen dan lanterfanten. Nee vader, zei hij in zichzelf, u vergist zich! Met hevige wilskracht legde hij zich op de studie toe, al bleef hij de vrij onschuldige pretjes trouw meemaken.

Die deden hem niets, de lichte geraaktheid over de weigering van z'n vader, dreef hem telkens weer den kant van de studie uit.

Zoo wist hij in ongeloofelijk korten tijd z'n propaedeutisch te doen.

Dat werd een gebeurtenis!

Daar kreeg je eerst de fuif in Delft met de studievrienden. Nou ja, ze waren geen corpsleden, maar toch wisten ze heel wat snakerijen uit te halen. In hun eigen soos vierden ze 't succes van Wijn op 'n uitbundige wijze, die hem een aardigen duit kostte.

Meneer Gedemey, die geregeld de ouders van z'n pupillen op de hoogte hield, had meneer Olten ingelicht en dus kreeg Wijn een aardig extra duitje om 't er eens van te nemen.

Hij nam véél!

Met de vrienden reed hij in open auto's, gehoogehoed en gelint naar Scheveningen. Daar werd gedineerd, iets uitgebreider dan bepaald noodzakelijk was om den honger te stillen en den dorst te lesschen.

De héében woonden een stukje muziek in de Kurzaal bij, verschenen met de noodige herrie op de straat...

Bovendien vierde Wijn z'n eerste succes óók nog eens thuis in den kostgangerskring.

Heel wat genoodigden woonden 't partijtje bij, uiterst ouderwetsch, zonder jazzband, zonder souper, zonder naäperij van 't dikwijls vervelende moderne.

Maar er was jool, er was spontane vroolijkheid, er was onopgeschroefde pret, verschrikkelijk uit den tijd, maar des te ongeveinsder. O ja, er werd gedanst, zeker, en drie jonge kerels voerden een kleine revue op, heel geestig. Anderen droegen vóór, zongen liedjes met toepasselijke woorden.

De avond stond in 't teeken van gulle vreugde. De stemming bléef opgewekt, zelfs nadat 't heele programma was afgewerkt. Toen deden de oude

gezelschapsspelletjes nog opgang.

Wijn genóót! Juist hij, die 't intieme huiselijke leven nooit zoo gekend had, smulde van de gezellige, een beetje kinderlijke pret in de groote salons.

Hij lachte telkens uitbundig, deed met hart en ziel mee aan de meneer en mevrouw Jansengrap. Hij veroorzaakte gierpartijen, toen hij in den kring stond, voorgesteld werd aan de feestvierenden: Meneer Jansen, mevrouw Jansen enzoovoort. Nu bleef hij staan, totaal de kluts kwijt, omdat niemand meer iets zei of deed. Wèl merkte hij, dat ze hem de geringste beweging nabootsten. Lachte hij, allen lachten! Draaide hij zich om, allemaal volgden ze dit voorbeeld.

't Maakte Wijn een tikje verlegen. Hij zag geen kans, er zich uit te redden. Maar hij besloot, zich goed te houden. Daarom verzon hij de zotste dingen - hij trok afgrijselijke gezichten, zoodat de jonge meisjes proestten. Hij holde in 't rond, door de heele bende gevolgd. Hij rammelde op de piano, hij ging 't dikkerdje de hand schudden, hij gaf Mieke onder groot gegil een zoen. Lieve deugd, nu moesten ze dat allemaal doen, zoodat Mieke wegvluchtte, de trap op, maar 't hielp niet.

Eindelijk kwam er 'n eind aan de zotternij, toen Wijn z'n teenen van den rechtervoet aan z'n achterhoofd deed raken!

Nee, dàt konden ze hem niet nadoen, toen was hij verlost.

Daarna moesten ze een bladzij van een boek prikken en op 't laatste woord een toast houden.

Wijn trof 't woordje a a n .

Alweer sloeg hij er zich flink door, ‘Aan’, wat valt er nu van ‘aan’ te zeggen?’

Maar Wijn begon: ‘Feestgenooten, als ik zoo in 't rond zie, dan denk ik bij me zelf - 't zit er áán! Ik dank m'n goede gastheer en m'n lieve gastvrouw voor dezen aardigen avond. Met recht 't zit er áán! Want zijn ze niet vol goedheid, hartelijkheid, zorg en warmte. Ja heusch, 't zit er áán! Ja, feestgenooten, vóór ik examen ging doen, dacht ik: 't komt er op áán! Denk ik aan m'n tweede, dan zeg ik: 't gaat er op áán! En als m'n ouders toestemming geven om lid van T.T.T. te worden, dan zeg ik: ik neem 't áán!’

Die laatste toespeling deed meneer Gedemey opkijken. Hij had werkelijk gemeend, dat de jongen er niet meer over dacht, en ziedaar, openlijk roerde hij 't onderwerp aan. Terwijl Wijn voortging met voorbeelden van aanbranden, aantreden, aanstellen en zoo voorts, bleef z'n pleegvader over dat lid worden nadenken. Nee, nu mocht hij zich niet langer verzetten, àls de jongen 't zóó graag wenschte. 't Bewijs had hij geleverd - hij kòn werken. Welnu, uit eigen beweging wilde hij den jongen er over spreken en zonder overleg met z'n ouders te plegen, hem toestemming geven. Aan meneer Olten zou hij schrijven, en dit kon zóó gedaan worden, dat ook de vader niet weigeren kon.

Na afloop van 't huiselijke fuifje, riep meneer Gedemey den jongen bij zich.

‘Is 't je nog ernst met je plan, lid te worden van T.T.T.?’

Wijn werd nòg rooder dan hij al was. Z'n oogen gingen wijd open, en hij zei: ‘Vraag 't nu nòg eens aan m'n vader.’

Meneer Gedemey antwoordde: ‘Ga jij maar naar bed, 't mag!’

IV.
't Tweede elftal van T.T.T.

Terwijl Wim Vormers onder de douche stond in de kleedtent van T.T.T., hoorde hij Sam Tegel hevig uitvaren. Wim draaide de kraan snel dicht, wreef zich met de lange badhandhoek flink droog, schoot z'n kleeren aan, de korte broek en 't buis, en zocht toen de leden van 't tweede elftal in de middenruimte tusschen de kamertjes.

‘Hola, jongens, hei Sam, hou je gedekt, gilbeer! 'n beetje netjes, alsjeblieft.’

Sam bedaarde, keek toch nog met woedende blikken naar Toon de Wis, de rechtsbuiten.

‘Maak jij nooit 's een fout? Tja! hoe was je verleden week in Hilversum? Wie verloor toen door 't leelijke missen van de midvoor? Was jij dat niet? En wou je nou 'n groote mond openzetten tegen Sam, omdat die een seconde te laat was? We hebben toch nog niet verloren. Jij hebt er altijd zoo'n handje van, om de lui op stang te jagen.’

Ze stonden nu allemaal in 'n kring, de meesten nog met 'n handdoek aan 't wrijven, of armen en beenen spannend en rekkend.

Geert verdedigde Sam door op te merken:

‘Je moet eerlijk bekennen, dat Toon vandaag niet in vorm is. 't Tweede punt hadden we wis-

kundig zeker ingerekend als Toon zich 'n ietsje meer had ingespannen.'

'Kan best waar zijn!' antwoordde Wim Nolman, 'maar schreeuwen als 'n kaaiwerker, uitvaren als 'n vischvrouw, dat doet je nooit een wedstrijd winnen. Toon ziet bleek, hij is misschien niet goed in orde, dus loopt ie vandaag minder snel door dan anders. Dat is heel jammer, maar we zijn vóór alles kameraden.'

'Dan moest Toon zoo verstandig zijn en niet meespelen. We hebben een nieuwe reservekracht. 't Is alleen z'n ijdelheid! Hij wil z'n plaats niet afstaan.'

'Dat wil ik wèl!' viel Toon uit. Hij rukte z'n trui over z'n hoofd af, smeet 't gele ding ver weg, liep toen haastig naar de cabine...

Wim riep nog: 'Nee Toon, als je eerlijk zegt, dat je best kunt spelen, dan is 't in orde! Niet nijdig worden!'

'Laat gaan!' zei Sam, 'anders zijn we meteen voor de haaien!'

Wim zocht Toon op, praatte met 'm, maar deze wilde niet meer spelen, omdat hij werkelijk den vorigen avond met koorts naar bed was gegaan. Alleen een sterke eerzucht om alle wedstrijden mee te maken, uit te blinken en dan misschien eens in 't eerste elftal gekozen te worden, deed hem toch meespelen. Sam redeneerde onder de hand druk met de overige spelers.

'Onze aanvoerder is veel te gek! Je kunt geen zieke voetballers gebruiken. Je moet nou eenmaal fit zijn. Blij toe, dat Toon uitvalt. Als die vervelende Mooy nou maar niet leutert en 'n invaller toestaat. Is Wijn Olten op 't veld!'

'Natuurlijk!' brulde Han, 'zal ik 'm halen?'

‘Ho! wacht op Wim! We hebben er wel drie.’

De aanvoerder van 't tweede kwam terug en zond 'n joggie, dat bij den ingang stond te hengelen naar 't veld, om Wijn Olten op te trommelen.

De scheidsrechter Mooy had van te voren geen bezwaar gehad en zoo verscheen de geroepene na enkele minuten in de tent.

Vlug trok hij broek en trui aan, terwijl de overigen al vast 't terrein opzochten.

Wijn had 'n kleur van opwinding! Daar kreeg hij de kans in 'n echte wedstrijd H.V.B. II - T.T.T. II.

Op 't oogenblik stond 't 2 - 1! Na de pauze moesten er dus minstens twee goals gemaakt worden, om de overwinning te behalen.

Wijn voelde zich uitstekend, licht en vlug! Als de zenuwen nu maar kalm bleven, en als hij in 's hemelsnaam verschoond bleef van pech. Op 't veld woonden een kleine tweehonderd toeschouwers den strijd bij. Ongeduldig wachtten ze 't hervatten af, nu nog bezig gehouden door 't goaltje trappen.

Plotseling zagen ze den invaller, waarvan de meesten hadden hooren spreken, met een ongekende snelheid naderen.

‘Wat 'n lange Jaap!’ riep er een, zóó hard, dat Wijn 't hoorde.

‘Lang is geen schande!’ zei Sam, die ook vóór speelde, en merkte, dat 't Wijn hinderde.

‘Leer nou van mij, dat je nooit naar 't geschreeuw en de praatjes van 't publiek moet luisteren. Lak an hebben, spelen, alleen spelen, alleen de bal zien. Zeg, je moet op die ragebol letten. Die trapt na en geeft knietjes.’

Daar klonk 't fluitje.

Wijn kreeg 'n schok!

't Besef, voor de tweede maal een echte wedstrijd mee te maken, vervulde hem geheel. Er kwam een sterke opwinding in hem, maar toch richtte hij z'n oogen op den bal.

't Ding vloog de linie dóór... ai, ai... vlak voor doel... ai - ai... zàt ie? zàt ie? Ja! 't Derde punt voor H.V.B.!...

'Daar kon ik niets aan verhelpen,' zei Wijn tegen Sam, terwijl ze hun plaats gingen innemen.

'Onze linksachter is zwak,' antwoordde Sam nijdig. 'Met dit elftal zullen we 't nooit ver brengen. De beste halen ze er uit!'

Wijn zag de triomfantelijke blikken van de tegenpartij. 't Maakte hem nijdig. Je moet 't niet zoo laten merken, vond hij.

Vooral die lammeling met dien vreeselijken bos haar grinnikte om er dol van te worden. Wacht maar, baasje, àls ik 'n kans krijg, berg je dan alsjeblieft.

'Hei, soes nou niet!' hoorde hij Sam roepen, 'niks hooren, alleen op den bal letten. Komt de kans, dan aan mij overgeven!'

Met nieuwe onstuimigheid viel H.V.B. aan, een doorbraak volgde, en 't scheelde 'n haartje, of 't vierde punt was geboren. Gelukkig voor T.T.T. ketste de bal tegen den paal, sprong in 't veld terug en nu deed de linksachter z'n plicht.

Weg vloog 't ding, vlug doorgegeven naar 't front.

Wijn liep mee langs de kalklijn - scherp volgde hij elke beweging van den bal.

Heel aardig kopte de voorhoede, maar daardoor bleef 't spel te kort.

Wijn hoorde Sam duidelijk gillen: naar buiten!

Maar - de tegenpartij kreeg 't spel weer in handen. Er bleek geen houden aan! Sam zei zéér leelijke woorden, en Wijn dacht al aan nummer vier.

Nee, de keeper redde!

De bal kwam terug - over - over! toen trapte Wim Nolman naar links.

De vleugelman rende, rende...

‘Zet vóór! zet vóór!’ gilde Geert.

Pang! 'n kanjer, maar veel te hard, de bal vlóóg uit!

‘Zie je nou?’ zei Sam, ‘dat doet die aap altijd. Trappen, trappen als 'n idioot! Let op! let op!’

Wijn zag de bal uitgooien, goed vangen, goed overzetten. Mee! mee!

Weer voor niets! Een middenspeler kreeg 'm beet, nam 'm mee, werkte 'm over naar de voorhoedeman, die speelde naar buiten, toen volgde 'n prachtvoorzet, 't snel toeloopen van de midvoor... ja! hij z à t !...

Vier - een!

Op dat oogenblik herkende Wijn de rechtsbuiten Toon de Wis.

Sam deed razend, hij schold zelfs op Wijn, die er toch waarlijk part noch deel aan had.

‘We gaan er uit op die manier! Kon jij niet toeloopen! Wat 'n krukkenboel!’

Wijn moest toch even lachen, omdat Sam zelf even leelijk had gemist met vóórzetten.

Hij antwoordde ook niets, stelde zich weer op, nieuwsgierig of er nog 'n kans zou komen. Sam werd verplaatst!

Gelukkig, dacht Wijn, die kakelt te veel!

De tegenspoed van T.T.T. scheen alle spelers te drukken. Een matheid lag over elken aanval die òf te zwak werd opgezet, òf strandde op buitenspel.

H.V.B. daartegenover toonde een vuur, een doortastend wakker spel. Aanval op aanval bracht 't doel in gevaar. Iedereen voelde 't vijfde doelpunt komen.

't Kwam ook!

Dicht voor 't einde.

Sam werd zóó driftig, dat hij zelfs tegen den scheidsrechter uitviel. 't Scheelde maar weinig of hij was 't veld uitgestuurd. Nu kreeg hij een scherpe berisping.

Wijn verloor z'n opgewektheid met brokken.

Geen enkele maal kreeg hij gelegenheid te toonen wat hij kon.

't Leek wel, of de bal opzettelijk altijd links werd getrapt, en ook iederen keer vloog hij dan uit.

't Gezicht van Toon hinderde Wijn.

Hij kon 't toch niet helpen, dat hij geen enkele voorzet kon geven. Wat hoefde die lummel zoo minachtend te kijken.

Pas op! daar kwam de bal... ha, rechts! rechts!... juist, juist!... hup Wijn!

En Wijn liep, wonderbaarlijk snel, te snel, want hij kon zich niet goed inhouden en den bal bemachtigen. In die enkele seconden schoot de haarbos toe, nam handig den bal mee, vóór dat Wijn kans kreeg een voorzet te geven.

Weg vloog 't ding...

Onwillekeurig keek Wijn naar Toon - hij zag, hoe deze hatelijk lachte.

't Bleek Wijn, dat voetballen snelheid ver-

eischt, maar ook zelfbeheersching en berekening.

De heer Mooy floot 't einde - T.T.T. verloor met vijf - één!

Terwijl ze met d'r elven naar de kleedtent terugliepen, warm en bezweet, roerde Sam op 'n vervaarlijke wijze z'n mond.

Ook gevaarlijk, want hij flapte er alles uit. Van allemaal had hij praats, ook de scheidsrechter deugde niet, en zelfs Wijn kreeg er van langs.

'Jij, lange, jij had 'm moeten houden! Wat 'n slechten kijk op den bal. Zóó kom je er nooit! Je mist nog alle techniek.'

Wijn slikte de kritiek - hij voelde de juistheid ervan. Nee, voetballen brengt niet alleen roem. Wie daar een deel van wil veroveren, moet zich oefenen.

Toon kwam óók in de kleedkamers. Had hij nu maar eerlijk gezegd: 'Nou Wijn, je moet je geducht oefenen in 't trappen van den bal,' nee, hij ontweek Wijn, maar met anderen smoesde hij en telkens gluurden ze naar hem.

Wim Nolman sprak even met Wijn.

'Je loopt schitterend,' zei hij, 'maar je moet de bal bij je houen natuurlijk, anders bereik je niets.'

De stemming onder de spelers bleef down, deze nederlaag deed voor die van 't eerste elftal niet veel onder.

Dat ging mooi!

't Vorige jaar hadden ze nommer drie op de competitielijst gestaan, toevallig allebei, en nu? 't Eerste was verleden week verslagen met 3 - 7.

Ze wisten allemaal, hoe Paddock, de trainer woedend aan 't razen was gegaan: 'Zeven tegen!

zeven tegen! 'n schandaal! Haringkoppen zijn jullie, uitgedroogde stokvisschen. Je màg geen zeven doelpunten tegen hebben, dat moet niet kunnen! Jullie vertrappen 't, geregeld te komen oefenen. Jullie loopen niet, jullie springen niet, jullie worstelen niet, jullie wilt wel 't kampioenschap winnen en er niets voor doen. Laat m i j dan niet roepen, als jullie toch niet wilt. Kijk me maar aan! Jullie denkt: je verdient je duiten tòch wel, maar ik heb ook 'n greintje gevoel, zie je. Ik ben geen trainer alleen om de duiten, ik wil mijn club vooruit hebben. 'k Ga net zoo lief weg, als jullie ooit weer 'n zeven tegen krijgt!'

Paddock ging misschien te ver, maar allemaal wisten ze, hoe hij met hart en ziel werkte, om T.T.T. vooruit te krijgen. En nu begon 't tweede elftal ook al zoo slecht. Waar lag 't toch aan?

Verleden jaar liep alles veel beter.

Wim Nolman ging met Wijn naar huis, ze waren beiden stil.

Opeens zei de eerste: 'Weet je, waar 't in zit? We krakeelen te veel, er zijn elementen in ons elftal, die er niet in moesten zijn. De commissie moet opruiming houden. Zoo'n jaloersch tiep als Toon moet er uit, zoo'n kletsmeier als Sam moet er uit. Jij bent van 't goede soort, al ben je nog onervaren. We vormen geen eenheid, we kakelen te veel, we zien de eigen fouten te weinig, we oefenen niet genoeg. Er móét gewijzigd worden, deze wedstrijd heeft 't bewezen.'

Wijn, die nog weinig wist van de verhoudingen en toestanden, luisterde. Hij vond Wim een zeer degelijke, eerlijke vent.

Hij ging naar huis met den laatsten zin van den

aanvoerder in z'n ooren: ‘'t Zal anders worden.’

Hij voelde zich diep teleurgesteld. In z'n droomen trapte hij altijd zoo prachtig, en in de werkelijkheid liep hij den bal voorbij. Maar Wijn erkende z'n tekortkoming.

Van nu af aan begon hij geregeld met Han en Geert te oefenen en geen enkelen Zaterdagmiddag verzuimde hij te gaan trainen onder leiding van Paddock. Diens uitval scheen geholpen te hebben! Er verschenen heel wat spelers, die zonder mopperen aan 't turnen trokken - springen, loopen, koppen, schieten.

Geen één bleef in de tent leuteren, geen één trok aan 't snateren en wauwelen. Tot groote vreugde van den oefenmeester deed ieder, wat van hem geëischt werd.

Dood ernstig bleven ze allemaal bezig en nu bleek 't zelfs mogelijk een oefenpartijtje te spelen, waarbij Paddock zonder aanzien van welke speler ook, z'n rake kritiek gaf. Daar kwam nog bij, dat de elftal-commissie den volgenden wedstrijd zou beslissen, wie moesten uitvallen. Menig tweedeen derde-elftals hart klopte van hoop en verlangen.

De voorzitter van T.T.T., mr. de Vaal, kwam nu ook eens kijken, hoe er gewerkt werd.

't Was wel méér gebeurd, dat één van 't derde elftal zich ineens in 't eerste zag geplaatst. Nog pas de keeper!

Zelfs Sam kakelde veel minder en Toon vroeg uit eigen beweging ontslag, volgens hem om studieredenen, maar iedereen begreep, dat hij voelde, vervangen te zullen worden.

Wijn leefde daarom óók in spanning, want hij zou meegaan naar Dordt als invaller.

Geen wonder, dat hij in z'n schik was, toen

Paddock hem een keer prees om z'n loopen en om de mooie voorzet.

Zondag half elf trok 't tweede elftal naar de Merwedestad.

De leden waren bizonder opgewekt, er zat iets in de lucht, dat een overwinning op D.F.C. II voorspelde.

Wijn zag zich zelf in z'n verbeelding door een prachtvoorzet een goal binnenhalen.

In de coupé werd iets te druk gedaasd, maar 't uitte zich meer als 'n gevoel van kunnen, dan als opsnijerij.

'Wedden, dat we 't halen?' vroeg Paul Jenners, de rechtsachter.

'Stop!' gilde Wim, 'niet wedden! We winnen, en daarmee uit!'

Een luiden bijval voor Wim, die tegelijkertijd 't noodlottige wedden den kop indrukte.

'Jij zult 't hard te verantwoorden hebben!' riep 't bestuurslid Deyers, die ook meeging en mèt 't elftal reisde, om 'n oogje in 't zeil te houden.

Wijn kreeg 'n kleur, 't was tegen hèm!

'Die Dordtsche linksachter is 'n fameuze looper, net zoo iets als jij.'

'Wijn is 'n ietsje sneller!' riep Wim, al wist hij er zelf geen bal van. Hij wilde hem 'n steuntje geven en de eenigszins ontmoedigende woorden van Deyers doen vergeten.

Maar Wijn was vol zelfvertrouwen, aangestoken door de algemeene geestdrift.

Daar kwam nog bij, dat 't eerste elftal in Haarlem hoogstwaarschijnlijk óók zou winnen, 't tweede mocht dus niet onderdoen.

Een oud heertje, bij ongeluk tusschen de

spelers verzeild, zat met stomme verbazing te luisteren. Hij had net zooveel benul van 't voetbalspel als de vlieg op de ruit. Hij vond die troep jongens, vier aan vier in de afdeelingen van den wagen, min of meer idioot.

Goeie genade! waar of ze zich al niet dik om maakten! Bestond er grooter onzin dan 't schoppen van zoo'n balletje? En daar gingen menschen naar kijken! Om te brullen. In z i j n jonge tijd wandelden de menschen, ze waren lid van een gymnastiekclub, maar je armen en beenen kapot te laten trappen door achter zoo'n bal aan te hollen, ho maar. Met veel drukte verborg hij zich achter een krant en z'n booze oogen monsterden de jongens onderzoekend.

't Was Sam, die natuurlijk wat zeggen ging.

'U is toch niet ziek?' vroeg hij onder 't gegiegel van de anderen.

Tot z'n schrik stond 't oude heertje nijdig op met den uitroep: 'Ja, 'k word ziek van jullie idioterij!'

Haastig zocht hij 'n plaats in de aangrenzende wagen.

Wijn vond 't gebeurde vervelend! Waarom moest die Sam z'n vreeselijke kleppermolen tegen iemand op leeftijd open doen? Waarom anderen noodeloos te hinderen?

Er ontstond een korte woordenstrijd, waarin meneer Deyers zich óók mengde.

'Vergeet vooral de uitspraak van een zeker iemand niet: 'Vier duizend gekken gaan kijken, hoe twee en twintig gekken trachten elkaars beenen te breken.'

'Flauwe overdrijving!' vond Han.

'Dat is 't ook, maar vergeet toch niet, dat

voetballen 'n spelletje is, 'n vermaak en meer niet. 't Heeft eenig nut uit een gezondheids oogpunt, maar verder nihil.'

Iedereen maakte z'n opmerkingen, tot de trein in Dordt stil hield.

De jongelieden gingen eerst een kop koffie gebruiken. Daarna werd er geluncht, waarbij de voorzitter en meneer Deyers ook aanzaten plus de oudspeler Hante. 't Ging er vrij luidruchtig toe, alsof ze stuk voor stuk zeker waren van een overwinning.

Meneer de Vaal sprak aanmoedigende woorden, waardoor 't elftal nog drukker werd, om met veel gelach en geschreeuw het terrein van D.F.C. op te zoeken.

Bij uitzondering viel deze ontmoeting op een middag, dat er in Dordt niets anders te doen was.

Er kwam dan ook aardig wat publiek aanzetten, voor 't grootste deel opgeschoten jongens. Toch waren de kleine tribunes goed bezet. In de kleedtent hoorden ze allerlei nieuwtjes van 't Dordtsche tweede elftal. Wijn wist niet, hoeveel pootige kerels er onder waren, die over 't algemeen nog al ruw trapten.

Hij had er maling aan! Voor hem bestond hoofdzakelijk de snelle linksbuiten. Wijn besloot, er dezen keer alles op te zetten, nu zou de bal hem niet ontglippen!

Er stond een vrij felle wind op 't veld, dwars er over heen, voor beide partijen even vervelend.

De lange rechtsbuiten trok dadelijk de aandacht, maar nu hield Wijn zich beter. Onmiddellijk na den aftrap kreeg hij al eens kans. De bal kwam netjes op 'm af, en volgens de afgesproken

tactiek gaf hij 't ding 'n geduchten schop, vloog er zelf achter, voorbij vier toeschietende spelers. Met een groote vaart haalde hij den bal weer in, keek scherp uit... ha! daar stond Wim. Die verwachtte 'm al...

Pang!... goed voorgezet, Wijn! dacht Wim, ik ben er, jongen! Neem mee dat bruine ding!... vooruit!... nee keeper! nee baas, spring maar niet zoo heen en weer... daar komt ie... hoepla!... d'r in! d'r in! Daar staken de T.T.T.-ers de armen omhoog. Ze sprongen in 't rond... ze hadden den voorsprong! Wacht maar, ze zouden zich over verleden week wreken!

Wijn voelde zich gelukkig, te meer door de uitroepen aan den kant.

'Die lange... nou, die kan 't! Prachtig voorgezet! wat loopt die vent!'

Vol zelfvertrouwen keerde hij op z'n plaats terug. Door hém was dit eerste punt er gekomen!

Van nu af aan speelde T.T.T. met vuur en pit!

't Duurde niet lang, of 't tweede doelpunt volgde na een solo-ren van Geert.

Nou ja, 't was meer geluk dan knapheid, maar de bal zàt toch sekuur!

Tot de pauze bleef 't twee - nul.

Onder de thee spraken de T.T.T.-ers elkaar moed in.

'Niet verflauwen, jongens, aanvallen, altijd aanvallen!' kommandeerde Wim.

Ondanks 't pootige van Dordt, won 't betere spel van T.T.T.

Tegen 't eind kreeg Wijn nog eens gelegenheid z'n geschiktheid te toonen.

Hij kreeg den bal toegespeeld, nam hem mee, ondanks de woedende pogingen van den links-

achter, hem in te halen.

Joep! deed Wijn... groote goedheid! Wim miste!...

De rechtsachter kreeg den bal, trapte weg, maar door den wind daalde hij dicht bij Wijn. Deze aarzelde niet... Opnieuw 'n uitstekende voorzet naar den vrijstaanden Han...

Plotseling schoot 'n D.F.C.-er toe, duwde Han op ongeoorloofde wijze van voren, zoodat deze tegen den grond sloeg.

Maar Wijn op zijn beurt vloog op den bal af, pang! naar Sam!... pang, naar Geert, pang, weer naar Wijn... pang, over! pang, in 't net!...

Drie - nul!

Prachtig! prachtig!

De vrije schop bleek niet eens noodig, al had de scheidsrechter niet gefloten. Deze zag uitstekend juist, dat 't in 't nadeel van T.T.T. zou geweest zijn.

't Spel van de tegenpartij werd nu vrij forsch, 't regende vrije schoppen, waarvan één voldoende was, om 't vierde doelpunt in de wereld te helpen.

Hierbij bléef 't!

T.T.T. had zich gewroken!

Wijn gloeide van opwinding, want hij kon gerust beweren, dat door zijn toedoen twee punten waren gemaakt.

In de kleedkamers klonk 't korte T.T.T.-lied triomfantelijk omhoog, hoe vermoeid de spelers ook waren.

Wijn gaf zich een heerlijk stortbad - hij voelde zich plotseling slap, alsof hij koorts kreeg. Wrijven, jò, wrijven wat je kan!

Wijn boende zich danig en toen ze met z'n

allen buiten kwamen, dansten ze als echte jonge apen in 't rond.

In een restauratie werd een kop bouillon gedronken. Meneer de Vaal prees de spelers.

‘Jij Sam, je hebt zelfs gezwegen, ik zag 't goed! Jij Wijn, je hoort in ons tweede, je voorzetten, je rennen waren puik!

Als jullie altijd zoo spelen, wordt de schande van den eersten wedstrijd in dit seizoen uitgewischt. Ik voel, dat ook 't eerste heeft gewonnen!’

Ze bleven nog een poos samen, versterkten zich met 'n paar gebakjes of broodjes.

Daarna trok T.T.T. glunderend door de straten van Dordt naar 't station.

Ze zakten 'n beetje in, maar allen voelden zich gelukkig.

Wijn had zich blijkbaar te veel ingespannen, hij zag witjes en sprak niet veel.

Ook in den trein zat hij ernstig zwijgend te kijken. Wim gaf hem den raad, thuis te blijven.

‘'t Is je eerste wedstrijd met succes, dat grijpt je aan. Zeg nou niks thuis, hou je taai, maar vertel, dat je door de ongewoonte wat stijf bent, en slaap hebt.’

In den Haag wees de klok half zes. Dus trok de bende naar de Wagenstraat, om er 't bulletin te lezen.

Er stond voor den sigarenwinkel een dichte massa menschen.

Wim maakte korte metten, hij schreeuwde:

‘Heeft T.T.T. gewonnen?’

‘Ja!’ werd er geantwoord van voren, ‘drie - één!’

De taaisten van 't elftal zetten even 'n keel

op, om hun vreugde te uiten.

‘Nou wordt 't weer goed, taaie, trouwe trappers!’ riep Wim, ‘tot den volgenden Zaterdag!’

De meesten sprongen op de trem, Wijn met Han en Geert namen op de Groenmarkt lijn 3. Allen bleken vrijwel uitgeput.

Thuis at Wijn niet veel.

Meneer Gedemey keek hem onderzoekend aan.

‘Je overdrijft toch niet?’ vroeg hij.

Streng onderwierp hij Han en Geert aan 'n verhoor, maar dezen stelden hem gerust. 't Was immers voor de eerste maal, dat Wijn een overwinning meemaakte.

Vroeg kroop Wijn onder de wol - hij voelde ich òp!

Maar weldra kwam de genezende slaap en den anderen morgen stond hij op, nog wat stijf, maar anders weer de oude.

p.t.o. 64

Mieke smeet d'r taschje op de steenen, en onderwees daadwerkelijk dat ze links en rechts kon trappen.

(Blz. 67.)

V.
Links en rechts.

‘Zeg 's, Li! geloof jij aan de kracht van massage? Is er niet 'n massa verbeelding bij?’ vroeg Wijn op 'n lange wandeling.

‘Overal is verbeelding bij,’ antwoordde deze Chineesche meneer.

‘Ja maar, jij studeert in de medicijnen, dus moet je er veel van weten.’

‘Hoe langer ik studeer, hoe meer ik merk, dat we niet veel van 't vak kennen,’ zei Li wijsgeerig, ‘maar massage i s goed, soms heilzaam! Heb je niet gelezen van dien mededinger in de elfstedentocht? Hij kwam aan, liep de contrôlezaal in tusschen de wachtende menschen dóór. Hij moest z'n laatste handteekening zetten. 't Publiek begon te klappen bij z'n binnenkomen. Dat brak z'n kracht. Hij barstte in snikken uit, viel als dood op 'n stoel. Maar de trainer begon z'n hoofd met olie te wrijven, z'n oogleden, z'n heele gezicht, en - na een poos kwam hij bij en zat weer kwiek in de zaal.’

Wijn zag 't gebeurde vóór zich, hij herinnerde er zich wel iets van gelezen te hebben.

‘Verborg de trainer hem niet onder een groote badhanddoek?’

‘Juist,’ zei Li, ‘de menschen gaapten hem zoo

aan! Zeg, als je zin hebt, kan ik je introduceeren morgen avond. Dan houdt dr. Vrede een lezing over lichaamscultuur. Daar kun je misschien wel iets van opsteken.'

'Aangenomen!' riep Wijn, 'ik ga met je mee.'

'Ja, dat is heel aardig, maar ik ga niet.'

'Jammer, dan ga ik alleen.'

Thuis vertelde Wijn aan Mieke van de lezing en nu wou zij mee, behoudens goedkeuring van de hoogere machten.

De toestemming kwam af, en dus toog 't tweetal naar een zaaltje op de Prinsengracht, waar ze een paar honderd belangstellenden aantroffen.

Een jonge dokter sprak in 't begin over de oude Grieken en Romeinen, om toen met klem aan te dringen op een algemeene verzorging van 't lichaam. Hij stak den draak met de tegenwoordige sport. Met één been almaar 'n balletje trappen i s geen sport! Een goed voetballer kan ook net zoo goed linksbuiten als rechtsbuiten schoppen. Goede sport eischt ontwikkeling van alle spieren...

Wijn luisterde met groote aandacht. Hij voelde zich buitengewoon in z'n schik, deze lezing te hebben meegemaakt. Vooral ook, omdat de jonge dokter vrij uitvoerig sprak over de slechte manier van ademhalen door duizenden menschen. Ook hierin moet iedereen zich oefenen, in 't bizonder de sportbeoefenaars.

'Als u straks buiten komt, dan allemaal flink aan 't ademhalen,' zei hij schertsend, en aan 't slot: 'Als ik er in geslaagd ben, u te doen nadenken over lichaams-cultuur, dan is mijn doel bereikt.'

Tegenover Wijn zeker!

Buiten begon hij dadelijk met Mieke om 't

hardst adem te halen.

‘Ik vind 't toch zoo jammer, dat ik een meisje ben,’ zei 't vroolijke ding.

‘Je kunt toch zwemmen, tennissen...’

‘Schei uit!’ riep ze, ‘ik wil voetballen. Dàt lijkt me 't eenige leuke spel!’

‘'t Raakt al uit de mode.’

‘Niet waar! Ik heb 't zelf gelezen, dat komt alleen doordat 't niet zuiver’sportief blijft!

‘Meid!’ riep Wijn uit, ‘wat weet jij veel!’

‘Ik weet nog méér!’ zei ze kalmpjes, ‘ik weet, dat jij nooit 'n goed voetballer wordt, want jij kunt alleen rechts trappen.’

Wijn stond paf!

Onverstoorbaar ging Mieke voort: ‘En jij haalt niet goed adem, en jij zwemt haast niet, je doet niets dan onwijs met je rechterbeen trappen. Jij droomt van eersteklas worden, hè? En dan niet eens ontwikkelen waarin je te kort schiet. Om te gillen! Ik kan links en rechts trappen, zie maar!’

Tusschen twee lantaarns in, dus waar 't vrij donker bleef, smeet Mieke d'r taschje op de steenen, en onderwees daadwerkelijk dat ze links en rechts kon trappen.

Wijn lachte luidkeels, trachtte 't arme taschje te redden, maar hij kreeg 't niet te pakken. Mieke bleek hem te glad.

‘Links!’ riep ze, en pats! Daar vloog 't ding weg. Zij er achter, met Wijn! Zij was er eerder. ‘Pats!’ riep ze, ‘rechts!’ en 't bolle taschje vloog pardoes tegen een oude juffrouw aan.

Die aan 't opspelen!

‘Schandaal van 'n meid!’ riep ze, ‘ben jij 'n jongejuffrouw! Schaam je!’

Ze schreeuwde zóó hard, dat 'n agent wakker werd en op 't lawaai afkwam. Mieke schopte 't taschje over z'n hoofd heen, lachte tegen den strengen baas.

‘'t Is m i j n taschje, 'n oud lor, ik heb er zeven! Wilt u 't hebben? Of geef 't anders aan die zenuwachtige tante. Zeg dan meteen, dat ik spijt heb van 't eerste doelpunt.’

De agent zag de schitterende, ondeugende oogen, 't vroolijke, innemende gezicht. Hij waarschuwde door 'n dreigenden vinger, klopte de oude juffrouw op den rug.

‘Heeft ze je bezeerd of is er iets beschadigd?’ vroeg hij.

‘Nee, dàt niet! 'k ben alleen zoo geschrokken! Zoo'n baldadig mamsel!’

‘Ja, ja,’ bromde de agent, ‘de tegenwoordige jeugd is lastig.’

‘In m i j n tijd...’

De agent liep een eindje mee, luisterend naar 't verhaal, hoe 't was in vroeger dagen.

Wijn en Mieke vervolgden lachend hun weg.

‘Jij had toch 'n jongen moeten zijn, je hebt gelijk.’

‘Zou ik me als jongen verkleeden en dan lid van een voetbalclub worden?’

‘Stel je niet zoo an,’ riep Wijn, ‘'n meisje kan nooit echt voetballen!’

‘Waarom niet?’

‘Jullie zouden niets anders doen dan ruziemaken of lachen of babbelen.’

‘Afgezaagd, hoor! Jij maakt nooit ruzie, jij lacht nooit, jij babbelt nooit! En òf! Als ik jou was, ging ik maar eens flink aan 't oefenen met je linkerbeen, en leer ademhalen. Ik zal trotsch

op je zijn, als je in de eerste klas komt. Zeg, ik heb eergisteren Elias Vane gezien. Als je in Delft bent, zie je 'm dan nooit?'

'Kun je denken! Die komt in z'n eigen wagen!'

'Geloof je ook niet, dat hij links èn rechts achter kan spelen?'

'O natuurlijk! Die kan alles! 'n Paar weken geleden heeft hij 'n goal gemaakt! Stel je vóór!'

''k Wou, dat jij óók zoo beroemd werd!'

''k Zal m'n best doen.'

Ze zwegen alle twee - beiden dachten aan de toekomst...

Wijn begon zich werkelijk van nu af aan stelselmatig te oefenen in 't links trappen. 't Viel hem in 't geheel niet moeilijk, omdat hij er eenvoudig nooit over had nagedacht.

Op 'n Zaterdagmiddag vroeg hij zelfs de gewone linksbuiten, òm te willen ruilen. En werkelijk leverde hij een aardig staaltje voetbal. Tegelijkertijd werd 't hem duidelijk, dat hij ook beschikte over 'n vaardig schot.

Dat kwam door 'n uittarting van Paul, door 'n ongelukkig missen.

De beste trapt er wel eens naast!

Wijn zou bij 't goaltje trappen eens laten zien, wat hij kon. Met vaart en links van 't veld ging 't op 't doel af - paf! d'r in! 't Lukte Wijn, in de moeilijkste standen den bal in 't net te drijven, soms op grooten afstand.

De trainer gaf hem den welgemeenden raad, véél te oefenen. Er zat 'n goede midvoor in meneer Wijnand Olten!

Ook de athletiek trok hem aan. Onder leiding van Li begon hij zich toe te leggen op een verbeterde ademhaling.

's Morgens na de wenteling uit bed, greep hij 't eerst de borstverwijder, spande de dikke elastieken banden, tot hij er moe van werd. Dan volgde een douche in de badkamer. En daar wreef hij zich 't gansche lichaam met een lichte olie.

Na 't kleeden opende hij de balcondeuren, om nu met volle medewerking van 't middenrif keer op keer diep adem te halen, langzaam in, en langzaam uit!

Zoodra hij de kans schoon zag, liep hij hard, 't hoofd in den nek, de borst ruim, en nu met een goed toegepaste ademhaling. Enkele malen liep hij mee in onderlinge wedloopen als gast. Toen 't bleek, dat hij wel iets kon beteekenen, werd hij lid van de athletiek club.

Hier leerde Wijn een aantal jonge mannen kennen, die werkelijk de lichaamsoefeningen beschouwden als sport. Wel stond er in hun programma wedstrijden, maar uitsluitend onderlinge, of alleen bij hooge uitzondering voor 't publiek.

't Gebeurde wel eens, dat ze in de pauze van een voetbalmatch een wedkamp hielden tegen andere clubs.

Wijn met twee van de sterkste loopers kwam voor Sport uit. En - zijn vereeniging wòn! 't Snelle loopen van Olten viel òp, zoodat ze hem een goeden kans gaven in de uitgeschreven wedstrijden te Amsterdam. In 't eerst wilde Wijn er niet van weten, maar ten slotte beloofde hij, in te zullen schrijven, al was 't maar om te zien, of hij tegen de beste loopers uit Nederland kon optornen.

Nou ja, de heele wedstrijd had niet zoo veel te beteekenen volgens 't oordeel van Sport, maar

toch zouden de leden graag zien, dat Wijn als overwinnaar naar huis kwam.

Hij sprak er over met meneer Gedemey en die raadde 't hem sterk af.

'Ik hou niet van die persoonlijke wedstrijden! Meestal is de inspanning als gevolg van sterke eerzucht, noodlottig. Begin er niet mee!'

Maar Wijn, een beetje over 't paard getild, en opgezet door z'n kennissen, wilde niet luisteren. Verbieden kon z'n pleegvader 't hem niet, en dus schreef Wijn in.

Nu pas kregen de oefeningen beteekenis!

't Smeulende gevoel van eerzucht, dat jonge menschen soms tot sterke daden aanzet, hen ontwikkelt tot mannen van naam, leefde ook in Wijn. Hij zou eens toonen wat hij kon!

Volgens den trainer stond hij er goed vóór - telkens slaagde hij er in, z'n tijden te verbeteren.

Op den avond vóór den wedloop, zat Wijn met enkele vrienden in Central.

Sjoerd Mellinga had een prijs gewonnen! Nou ja, voor de aardigheid zond hij een teekening in, 't ontwerp voor een station. Dat deed hij méér uit liefhebberij dan met de gedachte, een ernstig mededinger te willen zijn.

En ziet! hij won 'n derden prijs! 't Werd een aansporing voor hem, zich later geheel op bouwkunst toe te leggen.

Sjoerd was door 't dolle heen! 't Onverwachte deed hem buiten zichzelf raken. Met z'n vieren tuften ze eerst als razend door de Haagsche omstreken, eindigend in Central en met geweldige plannen tot voortzetting van de jool.

Wijn zat er een beetje mee in!

Met 't oog op den komenden strijd morgen,

wilde hij tijdig naar bed gaan, maar Sjoerd nam hem mee.

‘Jij met je gekke hardloopen! Wat heb je d'r an? Nee! vanavond 'n beetje jool alsjeblieft!’

Wijn liet zich meetronen, al besloot hij, kalm te zullen blijven en stilletjes om elf uur uit te knijpen. Dat was toch eigenlijk te laat.

En dus luisterden de vrienden naar de jazzmuziek en ze werden door Sjoerd gefuifd.

Weer een nieuwe moeilijkheid voor Wijn!

Maar al te goed wist hij, hoe 't gebruik van alcohol nadeelig werkt op elke sportuiting. Vandaar ook, dat hij zich de laatste maanden volkomen gespeend had van al de gewone jongeluisdranken.

En nu tracteerde Sjoerd! Mocht je dan weigeren?

Wijn probeerde z'n vriend te overtuigen, dat hij zich vanavond moest onthouden, wilde hij z'n kans op 'n overwinning niet verspelen. Sjoerd deed druk, begon weer af te geven op de non-sens-looperij, beweerde, dat 't een beleediging was als hij niet mee deed.

Wijn liet zich ompraten en dronk enkele glazen. Wel probeerde hij, den schijn van drinken aan te nemen, maar Sjoerd dwong hem ad fundum te drinken, 't glas leeg! Wijn voelde een lichte ontstemming in zich opkruipen. Waarom trad hij niet flinker op! Waarom niet weggebleven of tenminste beslist geweigerd alchohol te gebruiken.

Hij zag zich zelf in z'n verbeelding loopen in 't stadion, en - verliezen.

Dat Sjoerd prijzen won, best! Misschien had die tijdens 't teekenen zich óók onthouden! Ja,

dat hardloopen beteekende niet veel, natuurlijk niet, maar hij zou nu eenmaal meedoen en dan was hij verplicht, voor z'n club de eer op te houden.

Wijn stond voor de eerste maal in z'n jonge leven voor de keuze: zelfstandig optreden, of slaafsch meedoen tegen beter weten in. Hij koos 't laatste. De omstandigheden, de omgeving, de vrienden brachten er hem toe. Eenmaal in 't schuitje, voer hij al verder van de haven weg. 't Wàs gezellig! de vrienden waren vroolijk. Morgen... nou ja, hij zou zich geducht inspannen. Ze deden misschien allemaal zooals hij!

Wijn kwam over twaalven thuis.

Li was nog òp, opende z'n slaapkamerdeur, nieuwsgierig of de jonge athleet nu pas rust ging zoeken.

'Ben jij 't Wijn?'

'Ja, 'n beetje jool gemaakt met Sjoerd, die...'

Li bromde: ''n Mooie, jij! Morgen heb je zoo iets vóór den boeg en dan... je ruikt naar wijn.'

'Ik ben toch Wijn,' zei hij met 'n mislukte grappigheid.

'Je bewijst, dat je niet de echte sportsman bent. Die 't werkelijk méénen met d'r oefeningen, drinken niet. Ik kan je best wat voorbeelden noemen. Zelfs zijn er bij, die niet rooken. Je weet, dat ik niet zooveel geef om die heele wedstrijderij, maar àls je 't dan eenmaal doet, wees dan 'n all round sportkerel. Nou slaap je natuurlijk niet rustig, je wordt slap wakker en... nou, wel te rusten!' Li verdween, 't licht flapte uit, Wijn kroop in bed.

De slaap kwam niet! Wèl woelden de dolste tafereelen hem door 't gloeiende hoofd. Nu kreeg hij

spijt! 't Plan rijpte, morgen af te telegrafeeren...

Toch sliep hij nog genoeg om 's morgens nog hoop te koesteren op een goeden uitslag. Een flinke douche, een massage, een sterk willen en dan z'n jeugd.

Kerngezond, goed getraind, jong en sterk, wat kon hem beletten toch te winnen.

Mieke verscheen ook aan 't vroege ontbijt. Ze had hem niet zien thuiskomen en in dat jonge hartje leefde een groote sympathie voor den eenvoudigen, hartelijken jongen. Waarom ze zoo dol op sport was, leek haar zelf onverklaarbaar. In Wijn zag ze een sterk benijd type. Hij zou vast en zeker naam maken, 'n uitblinker worden, die overal werd nagekeken en bewonderd.

Ze leefde met hem mee, ze voelde een eerzucht alsof 't haar zelf betrof. Gesoebat en gemokt had ze, om mee te mogen gaan naar Amsterdam.

Nu ging hij alleen. Daarom wilde ze hem nog zien vóór z'n vertrek.

Wijn deed opgewekt, vertelde van z'n fuifje, pochte zelfs, dat hij overal tegen kon. Ze zou eens zien...

Vol zelfvertrouwen zocht hij 't station op, bereikte Amsterdam, liep, liep, liep! maar in de eindwedstrijd werd hij niet geplaatst...

Tegen z'n gewoonte deed hij nijdig, blafte over partijdigheid, over slecht tijdopnemen, over alles, waarvan hij zelf 't onbillijke voelde.

Diep in hem hamerden de zinnetjes: zie je wel! zie je wel! hàd maar flinker gedaan! Je bent binnen je mooie tijd gebleven: elf seconden. In den Haag liep je tweevijfde seconde minder!

Eenmaal in den trein zakte hij in - de over-

matige inspanning had hem toch geweldig aangegrepen - hij voelde nu den terugslag van 't meer willen dan kunnen.

Dat hij niet eens z'n eigen tijd had kunnen maken, stemde hem vervelend. Dom was hij geweest, 'n stommerik, 'n lafbek, door toe te geven aan zoo'n onnoozele verleiding.

't Meest zag hij op tegen een ontmoeting met Mieke. Haar verontwaardiging zou hem meer hinderen dan die van de clublui. Hij dacht er over, weg te blijven, maar wat baatte hem dat!

Mieke keek hem aan met de groote, donkere oogen. Ze vroeg alleen:

'Is dat door gisteravond?'

Toen barstte Wijn los in zelfverwijtingen: 't móést wel misloopen... hij had 't zelf al 's nachts gedroomd... hij was gek geweest...

Moedeloos bleef hij dien avond thuis, verloor van Foe twee spelletjes schaak, verduurde de verwijtende blikken van Han en Geert, die op hem gewed hadden.

Mieke brak de gedrukte stemming door haar vroolijke invallen. Voordat Wijn dien avond naar bed ging, stopte Mieke hem 'n briefje in de hand.

Op z'n slaapkamertje las hij: 'Wijn zonder wijn zal altijd overwinnaar zijn!'

Een glimlach vloog hem over 't gezicht. Ja, ze had gelijk! 't Zou niet meer gebeuren!

Twee weken later werd meneer Gedemey opgebeld. Meneer Olten moest even aan 't toestel komen. Hij hoorde de stem van Wim Vormer: 'Jij Olten? onze linksbuiten is plotseling ziek geworden? Wil jij invallen van middag?'

Wijn werd vuurrood! In z'n antwoord klonk de juiching over een groot geluk.

‘Natuurlijk! ontzettend leuk! Ik ben er!’ Opgewonden klonk z'n stem door 't huis: ‘Hallo lui! van middag speel ik in 't éérste! Mieke! hallo, hallo! Mieke! ik speel in 't eerste elftal!’

Mieke deed geestdriftig.

‘Verrukkelijk! toevallig, dat 't hier in den Haag valt! Nou kom ik je zien!’ Ze zei zachtjes: ‘Wijn zonder wijn...’

Hij lachte, zette z'n borst vooruit en hij riep:

‘We zullen Feyenoord eventjes afdrogen!’

Wijn deed tot twaalf uur 't huis daveren, zoodat Mieke hem moest kalmeeren. Dat kon ze 't best door honderd vragen te doen over Feyenoord, de kampioen van Nederland. De vorige strijd in Rotterdam was uitgeloopen op een nederlaag van T.T.T. 4 - 2.

Mieke trachtte Wijn te overtuigen, dat een overwinning, al speelden ze op eigen terrein voor T.T.T. lang niet zeker was.

Wijn snoefde, Wijn blies, Wijn spotte!

‘Ik ben sneller dan die, hoe heet ie ook weer? Han! wie is daar de rechtsbuiten ook weer?’

Han wist 't niet.

‘'t Doet er ook niet toe! Ik ben sneller. Zeg, hoe vinden jullie 't? Ik speel nu links? Begrijp je wel, wat 'n eer? Of ze ook vertrouwen in me hebben?’

Mieke zei, om 'm wat te temperen:

‘De overige linkschen zijn zeker bezet.’

‘Niks van an! Ze hebben me zien spelen! Ik ben links maar 'n ietsje zwakker dan rechts! Wedden, dat we winnen?’

Meneer Gedemey liet een waarschuwend ‘hm, hm!’ hooren.

‘Ze wedden allemaal, meneer!’ riep Wijn, ‘op

't veld óók!'

De pleegvader schudde 't hoofd met de woorden: '''t Sluipt hoe langer hoe meer in, blijf er buiten, jongen.'

Wijn vertrok veel te vroeg, toch wel wat zenuwachtig.

Han en Geert gingen samen, en Mieke haalde Suus van Aarden af. Samen trokken ze per fiets naar 't T.T.T. terrein, waar ze heel netjes binnen gebracht werden door de gewone ridders, 'n broer van Suus, en 'n vriend. Ze vertelden 't groote nieuws, dat Wijn mee zou spelen. De twee jonge dingen kregen een goed plaatsje in 't gereserveerde gedeelte. Er waren heel wat kennissen, 't liep tjokvol. De spanning regeerde!

't Mooie, groene veld, omgeven door een kring van donkere lichamen, soms met witte plekken, lag in de zon te kleuren.

De kalklijnen en 't grauwe, platgesleten middenstuk verbraken 't frissche groen,

Opeens slaakte Mieke een gilletje, ze stootte Suus aan en met scherp kijkende oogen riep ze: 'Wijn!'

De Feyenoordsche club was nog niet present. T.T.T. stelde er altijd een eer in, nooit op zich te laten wachten. Het was twee minuten vóór tweeën. En 't geheele elftal huppelde 't veld in, een koddig gezicht want als een toren stak de invaller boven de andere tien uit.

Suus lachte er om, ze riep:

'Wat 'n gekke lange jongen is 't toch!'

Mieke lachte niet, ze keek zelfs even boos. 't Duurde maar een oogenblik, toen zei ze: 'Lang is Wijn, maar toch een goede athleet. Li had 't er laatst nog over, dat ie zoo goed gevormd is,

en, zegt Li, als hij zich stevig blijft trainen, wordt hij zoodra hij ouder is, 'n prachtkerel.'

Suus keek eens om, of anderen óók hoorden, dat Mieke zoo bewonderend over Wijn sprak.

Onderwijl begonnen de T.T.T.-ers 'n balletje te trappen, vertoonden kop-kunsten, maakten de beenen los.

Feyenoord, de sterke overwinnaarsploeg, kwam zelfbewust 't veld op.

'Vindt jij 't ook zulke akelige kerels?' vroeg Mieke, 'één voor één hebben ze 'n gezicht van: wij zijn de kampioenen van Nederland! Ga op zij!'

Mieke fluisterde deze woorden niet bepaald. Er werd om haar gelachen.

'Hou je toch een beetje stil,' pruttelde Suus.

Mieke luisterde niet eens, vol aandacht voor de twee en twintig gestalten in 't veld. Nu ook snerpte 't fluitje van den scheidsrechter, allen begonnen de plaatsen te zoeken, terwijl 't tossen bezig was.

T.T.T. won den opgooi en koos wind mee. Daardoor kwam Wijn als vleugelman juist aan de zijde te staan, waar de twee meisjes zaten.

Hij keek geen oogenblik op zij, stond al op post vóór 't eigenlijke aantreden gefloten werd.

'Hij kijkt zoo strak,' fluisterde Mieke, 't hoofd nu vlak bij dat van Suus, 'ik word woedend als ie 't niet goed doet. Waarom trappelt ie nou zoo gek met z'n voeten? Hij kan 't toch niet koud hebben!'

Vooruit! 't Fluitje snerpte, en onmiddellijk kwamen de twee elftallen in actie, beiden zonder resultaat.

Wel bleek Feyenoord iets sterker, maar de backs van T.T.T. verstonden de kunst. De bal

vloog heen en weer, tot eindelijk de lange linksbuiten na een toegespeelde bal van Wim Vormers, de aandacht trok van alle toeschouwers.

Buitengewoon snel vloog hij op den bal af...

Mieke kneep Suus in den arm, ze richtte zich half op, met wijde oogen en vuurrood.

‘Hij héét de bal... kijk... wat 'n voorzet! Wim! Wim!’...

Nee, Wim schoot over!

't Spel golfde heen en weer - veertig minuten duurde de strijd zonder één doelpunt.

Mieke werd meer en meer opgewonden, alsof ze elk oogenblik iets bizonders verwachtte.

T.T.T. begon een weinig te verslappen...

Mieke hield de oogen onafgebroken gericht op Wijn. Na z'n prachtige ren aan 't begin, had hij niet veel meer te doen gekregen. Met de beste bedoeling werden de ballen naar rechts gespeeld, waar de vleugelman uitstekend werk deed.

Opeens klonk weer Mieke's gilletje, ze zag Wijn doorzetten, z'n tegenstander gelijk komen, inhalen... hij hàd de bal, speelde er misleidend mee, zoodat de vijand mistrapte. Toen zag Wijn de kans schoon...

Mieke was gaan staan, ze hield de adem in... o - o - o - 't ging gebeuren... o - o - daar kwam de groote verrassing.

Wijn zette over naar Peter Dracht... die zag geen kans te doelpunten, lastig gevallen door drie spelers. Daarom trapte hij weer naar Wijn terug...

Mieke zag den bal gaan in de richting van de lijn... o, hij liep uit!... nee! Wijn haalde 't nog op 't nippertje!

En toen deed Wijn 't ongeloofelijke!

Tusschen de toeschietende Feyenoorders door dreef hij de bal op 't doel af. Telkens schopte hij 'm een eind weg, holde dan zelf sneller dan anderen den bal achterna... weer 'n trap, weer ingehaald... De keeper uit...

Bom! zei Wijn, weg die bal!... loopen, loopen, rennen!

Pof! deed Wijn...

Mieke geloofde 't nog niet, al hoorde ze 't geklap en 't gejuich.

‘Heeft Wijn 't heusch gedaan?’ vroeg ze hard aan Suus, en twintig stemmen antwoordden: ‘Ja, de lange! de lange!’

Mieke begon met d'r zakdoek te waaien.

Nu keek Wijn, hij herkende de meisjes. Z'n aardige lach vloog over z'n gezicht, hij stak beide armen in de lucht, terwijl hij z'n plaats weer innam.

‘Dat 's nog 's een invaller!’ hoorde Mieke zeggen, ‘die moesten ze maar houen!’

Feyenoord werd ongerust!

Wat was dat voor 'n nieuweling? In 't oog houen! bewaken!

't Spel ging voort tot de pauze zonder verdere gevaarlijke oogenblikken.

't Bleef een - nul!

Mieke en Suus haastten zich in de promenade. Verschillende vriendinnen werden aangeklampt en almaar redeneerde Mieke over Wijn.

Han en Geert, die de meisjes voorbij liepen, juichten: ‘Is tie goed? Onze Wijn!’

Overal klonk onder de menigte 't woord: lange, en iedereen prees en roemde de handige manier, waarop die ééne goal was gemaakt.

‘Ik ben nou zoo vreeselijk zenuwachtig,’ zei

Mieke tegen Suus, toen ze op de tribune terugkeerde, ‘je hoeft niet te denken, dat Feyenoord er niet alles op zal zetten om te winnen.’

‘Dat zal ook wel!’ liet Suus zich ontvallen.

‘Denk jij dat? 't Is of je 't graag hàd! Wijn is er óók nog!’

‘Zóó'n schot doe je geen twee keer op één match.’

‘Niet? Als Wijn de kans krijgt, dan hij wèl!’

‘Ze sluiten 'm in, of ze...’

‘Stil, daar zijn ze weer!’

Onder de grootste spanning begon 't tweede gedeelte. Iedereen verwachtte Feyenoord dadelijk te zien doelpunten.

Een kwartier verliep, een half uur...

T.T.T. verdedigde zich taai, viel telkens toch onstuimig aan, trachtte Wijn zooveel mogelijk kansen te geven, maar een goed toegepast samenspel belette de lange linksbuiten er voordeel door te behalen. In 't laatste kwartier kwam er een tegenpunt van Feyenoord.

Daarna liep 't spel dood...

't Slot kwam met één - één!

't Viel Mieke tegen, maar de overgroote meerderheid van T.T.T. aanhangers bleek dolblij met dit resultaat - met 't machtige Feyenoord gelijk gespeeld, nou, dat kon schikken!

Mieke troostte zich, want Wijn had toch maar 't doelpunt gemaakt, Wijn, de lange, de invaller!

VI.
Drie schepjes thee.

Door de achterstand in de verschillende afdeelingen van de competitie-wedstrijd moest er een beetje haast achter gezet worden.

Zoo kwam 't, dat vier eerste klassers in Amsterdam tegen elkaar in 't veld traden. Eén er van was T.T.T.

Het speelde tegen A.S.V. en 't won met vijf - twee.

Ook R.V.V. had gezegevierd over Ajax.

T.T.T. besloot, de overwinning eens goed te vieren door in Amsterdam te blijven dineeren en 's avonds hier en daar eens 'n kijkje te gaan nemen.

Wijn was de groote man, want door hèm waren er drie van de vijf goals gemaakt. In dit geval beteekenden die doelpunten niet zoo veel, omdat A.S.V. een viertal invallers noodig had, terwijl de verdediging uit zwakke broeders bestond. Maar de twee puntjes mochten niet versmaad worden, want de bovenste vier clubs stonden op de ranglijst gelijk in puntenaantal.

Het ging er dus om, wie de eerste verliespartij zou spelen en wie de meeste goals kon fokken.

Voor dezen keer was T.T.T. dus veilig evenals

R.V.V. Alleen, deze club stond in doelgemiddelde bij T.T.T. achter.

Wijn voelde zich bizonder opgewekt. De wedstrijd had 'm niet bovenmate vermoeid, de spelers slaakten kreten van bewondering om z'n mooie keien.

Peter Dracht zei 't ronduit: ‘Je zou een aanwinst voor 't eerste elftal zijn! Je hebt 'n prachtmanier van goed schieten. Feitelijk moest je midvoor spelen!’

Wijn glunderde!

Hij in 't eerste! wat 'n eer!

Met z'n neus in de lucht liep hij mee door 't Zondagsche Amsterdam.

Op 't Rembrandtplein herkenden ze de heeren van R.V.V., blijkbaar ook niet van plan dadelijk zoet naar huis te gaan en de beide clubs loodsten 't zelfde restaurant binnen.

Wim Vormers vond dat bar vervelend - hij wist hoe de mannetjes van R.V.V. soms ergerlijk optraden en vooral na een overwinning geen grenzen kenden.

Eén oogenblik dacht hij er over, de lui mee te tronen naar een andere gelegenheid, maar 't zou door R.V.V. als een hatelijkheid opgevat kunnen worden.

Ze keken toch al met vreemde oogen naar de mededingers, die op 't oogenblik boven hen waren gebleven.

Enkele vrienden vergezelden T.T.T. op hun tocht en zaten nu mee aan tafel.

Het ging er vroolijk toe!

Vooral Jan Okker bracht de boel aan den gang door z'n dwaze uitvallen. Er werd een stevig glas gedronken waardoor de levendigheid begon

over te slaan in lawaai.

Goed eten, gezelligheid, jeugd, overwinning - ach, geen wonder, dat T.T.T. misschien wat veel kabaal schopte, maar - 't bleef toch binnen de perken. Niemand kon er zich aan ergeren.

De heeren van R.V.V. schenen niet zoo'n pret te hebben, ze zaten wèl veel te drinken, maar een zware loomheid drukte de stemming. Ze konden de vrij onschuldige herrie, door T.T.T. veroorzaakt, niet goed zetten. Met leede oogen hoorden ze de lachsalvo's, de onbedaarlijke gierbuien van de andere tafel. Ze deden jaloersch en hoe langer hoe meer zakten ze in.

Eerlijk gezegd, R.V.V. had een buitengewoon zware wedstrijd gespeeld. Met moeite en door wat geluk konden ze winnen. Daar kwam bij, dat deze club van huis uit niet geleerd had, zich te beheerschen. Bijna alle leden waren jonge bootwerkers, lossers, kortom, mannen, die door zware lichamelijke arbeid hun brood verdienden, weinig gelegenheid kregen, zich geestelijk te ontwikkelen en te beschaven.

Wèl namen ze 'n houding aan van: wij zijn fijne jongens! Ze kleedden zich overdreven duur, zochten den schijn van sjieke meneeren te zijn.

Met T.T.T. stond 't anders. De leden er van waren niet allen studenten, maar toch kenmerkten zich al hun gedragingen door een zekere beschaving. Ze gedroegen zich zooals ze waren.

Een vroolijk diner mocht er toch waarlijk wel op overschieten.

Druk en rumoerig verlieten ze 't lokaal om even later koers te zetten naar een cabaret. Tot den laatsten trein konden ze daar dan wat verstrooiïng zoeken.

R.V.V. volgde opzettelijk, alleen uit nijdasserigheid, dezelfde richting, met 't plan dezelfde vermakelijkheid op te zoeken als T.T.T. Wim Vormers merkte de mokkende houding van R.V.V. zeer goed. Hij trachtte door 'n grap te ontsnappen.

‘Kom, lange!’ riep hij, ‘kun je nu nòg zoo goed vooruit als van middag?’

Wijn ging er op in, zette 't op een loopen, door de anderen gevolgd,

Werkelijk raakten ze de R.V.V.-ers kwijt. Nu zeilden ze een gewoon uitspanningslokaal binnen, vulden 't zaaltje, toch al vrij vol, met gelach en rumoer, eischten extra stoelen vooraan, wat door een kei van 'n fooi ook gelukte.

Nauwelijks zaten ze, of R.V.V. deed z'n intocht, minder lawaaierig, maar dreigender.

't Vele drinken begon nu te werken, niet door een uitbundige druktemakerij, maar door een zekere brutale overmoed.

Telkens werd de voorstelling verstoord, om pas vervolgd te kunnen worden na een korte woordenwisseling tusschen de belhamels en den chef.

T.T.T. zat nu rustig en goedlachs van de liedjes, de grappen en de dansen te genieten, maar R.V.V. was 't blijkbaar te doen om herrie te schoppen.

Wim Vormers werd ongerust!

Hij zag geen kans, zonder moeielijkheden uit de zaal te komen, maar de R.V.V.-ers maakten zoo'n lawaai, dat Wim Vormers op zeker oogenblik van 't tumult gebruik maakte om 't lokaal te verlaten.

Dat merkte een van de Rotterdammers. Die aan 't schreeuwen, en moedwillig de vertrekkende

T.T.T.-ers hinderen.

Er ontstond een algemeene herrie, die langzamerhand bedaarde.

‘Dat zijn nu onze voetballers,’ hoorde Wim 'n meneer zeggen.

Deze keerde zich om, antwoordde: ‘Onze voetballers niet, meneer, dit zijn enkele slechte exemplaren!’

De meneer bekeek Wim van 't hoofd tot de voeten. Opeens glimlachte hij, vragende: ‘Is dat soms ook 'n club?’

‘Om u te dienen! Misschien heeft u opgemerkt, dat wij ons fatsoenlijk hebben gedragen?’

‘Vrij wel, vrij wel! Ik blijf er anders bij: die heele sport is 'n rommeltje, allemaal lefschoppers, levende van andermans centen!’

Wim werd rood, 't liefst zou hij dien leugenaar eens flink afgerammeld hebben. Hij beheerschte zich, vroeg schijnbaar kalm: ‘Hoe bedoelt u dat? U weet niet wat u zegt!’

‘Dat weet ik zeer goed. Wie betalen de entrée's? Wie gaan er van uit, houden smulpartijen en drinkgelagen?’

‘Slaat dat op ons? Luister dan goed: onze reis- en verblijfkosten worden terugbetaald, maar de rest is voor onze eigen rekening!’

‘Maar dat 'n ander wijs! Waar blijft al dat geld? Op één wedstrijd ontvangen jullie hoopen duiten. Zeker alleen om balletjes te koopen? Nee jongeheer, die heele competitie-beweging is verderfelijk voor honderden jonge menschen. Wat doet u hier met die jonge broekjes? Zag ik daar straks geen dronken spelers, van pas achttien? Praat me niet van die mooie sport! 't Is onzin, geldmakerij en goedkoope eerzucht.’

Wim had te veel gezond verstand om niet te voelen hoeveel waars er school in de beweringen van den onbekenden meneer. 't Was misschien niet goed, dat royale eten en drinken voor piepjonge menschen.

Er wàs toch maar grove herrie gemaakt door voetballers, die te veel òp hadden! Wim was blij, dat de meneer hem z'n rug toedraaide om 't verdere programma te volgen.

T.T.T. trok huiswaarts, de meesten ontstemd en vooral Wim als aanvoerder met een zekere verantwoordelijkheid, voelde een hevigen spijt, te hebben toegegeven aan 't verlangen van de meeste leden om in Amsterdam te blijven. 't Zou hem niet weer gebeuren!

Van nu af aan nam hij zich vóór, met 't eten thuis te zijn. Wie achter wilde blijven, moest dat maar doen voor eigen verantwoording. Hij betoogde dit alles in den trein, maar de meesten deden slaperig en saai. Ze hoorden niet eens goed, waar hun aanvoerder 't over had.

Wijn kon haast niet wakker blijven. Voortdurend werkten de tafereelen op 't veld en later in de stad op hem in.

Als Delftsch student had hij ook al heel wat pretjes meegemaakt, maar tot nog toe van heel onschuldigen aard.

Over eenen kwam hij thuis, en - daar vond hij meneer Gedemey nog op.

‘Dit moet niet weer gebeuren,’ zei deze kortaf. ‘'t Schijnt toch waar te zijn, dat die wedstrijden hoofdzakelijk dienen om kleine mannetjes gelegenheid te geven, tot fuiven. Morgen spreken we elkander nader.’

Wijn vond dit een heel ongelukkig slot van den

leuken dag. Lang bleef hij wakker liggen, volkomen nuchter, overdenkend alles wat er was gebeurd en gezegd.

's Morgens stond hij met een zwaar hoofd op, haastte zich om niet te laat te komen, en de morgen colleges leerden hem niets.

Wel deden de studs in 't middaguur verbazend druk. Ze hemelden hem op, maar 't had voor Wijn een bijsmaak. 't Onderhoud met z'n toezienden voogd liep tamelijk scherp van stapel!

'Ik ben er nooit vóór geweest,' zei deze, 'je hebt bewezen, flink te kunnen werken, en daarom heb ik me niet verzet. Maar dit van gisteravond bewijst, dat je op een hellend vlak raakt, want 't is een feit, dat je minder studeert dan vroeger...'

Wijn erkende eerlijk, dat z'n laat uitblijven niets met de voetballerij te maken had. Hij gaf toe, werkelijk minder uit te voeren den laatsten tijd en flinkweg beloofde hij, zich wat te zullen intoomen. Hij had trouwens toch wel iets opgevangen van Wims ernstige vermaningen.

Goed dan! Voortaan naar huis, dadelijk! 't Lag immers in z'n plan tegen 't terugkeeren van z'n ouders z'n candidaats te doen. Dus - aanpakken bleef de boodschap! Natuurlijk zou hij blijven spelen! Hij overtuigde meneer Gedemey, dat daarin op zichzelf geen gevaar school, en hierin moest deze den jongen gelijk geven.

Kerngezond, lenig en gespierd ging Wijn 't leven door.

Hij werkte nu veel degelijker en zoo eindigde dit stormpje met een vriendelijke rust. Onderwijl had de elftalcommissie vergaderd en er werd besloten Wijnand Olten op te nemen in 't eerste

elftal, voorloopig als linksbuiten. Er waren stemmen opgegaan, die aandrongen op de bezetting van de middenplaats in de voorhoede, omdat Wijn bleek te beschikken over een zeker schot.

De drie mannen wilden nog eens toezien en overleg plegen met den aanvoerder. 't Nieuwtje verraste Wijn niet, hij nam 't vrij kalmpjes op.

De eerste maal, dat hij meespeelde thuis, liep 't niet bijster goed af.

T.T.T. verloor! Wijn maakte geen enkel punt! Niet omdat hij linksbuiten was! Daar vielen heftige woorden in de kleedtent. Wim ging te keer op een manier zooals ze niet van hem gewend waren.

‘'t Komt alleen omdat jullie nòg niet op peil bent na die misselijke uitganerij verleden week. Verloren! verloren! En jij, lange! wat heb jij gedaan? Slap gespeeld, twee maal 'n kans gemist! bah! En jij meneer de keeper! Moest je er vier dóór laten! Vier maar liefst! Je stond te soezen. Eén was onhoudbaar, de anderen zijn heelemaal voor jouw rekening. Vraag 't Paddock maar, hoe er geknoeid is, ja, door mij ook! ja, ja, ja! Ik wil 't wel weten. 't Moet anders worden! Zóó leggen we 't af! Deze wedstrijd hadden we kunnen winnen!’

De trainer zeulde heen en weer, liet óók z'n stemmetje hooren.

‘Slap, slap, slap!’ Meer kwam er niet, maar z'n gezicht zei alles.

Wel probeerden enkele spelers zich te verdedigen, maar iedereen voelde zelf, hoe weinig fut er in 't spel had gezeten. Ze weigerden aan te nemen, dat 't alleen kwam door 't fuiven van 'n week geleden. Wim bereikte in zooverre z'n

doel, dat ze vreeselijk 't land hadden en elk voor zich besloot, op te passen, den volgenden wedstrijd geducht van leer te zullen trekken. Toch bleef de stemming vervelend, tot keeper Koos opeens 'n uitval deed, die ze allemaal 'n lachbui op 't lijf joeg!

'Zeg lui,' riep hij, 'weet je hoe 't eigenlijk komt, dat we hebben verloren?'

Ze keken Koos aan, nieuwsgierig naar een oorzaak, waarvan ze al bij voorbaat de juistheid veroordeelden.

'Ik heb thee van Nelle genomen en niet Tik Tak!'

Enkele spelers begonnen te lachen, sommigen bleven vragend kijken, Wijn begrijp er niets van.

Koos gaf toen een nadere verklaring:

'Ik gooi immers altijd drie schepjes thee in de goal voor we beginnen? Nou, daarvoor kocht ik altijd Tik Tak, maar den laatsten keer nam ik Nelle. Daardoor hebben we verloren!'

Nu barstten de meesten los in een lachbui, maar Wijn tastte nog in 't duister. Dat deed Koos vragen: 'Weet jij niet, nieuweling, dat wij net zoo goed als andere clubs een mascotte, een schutsmannetje mogen hebben? Ik zeg mannetje, maar ik bedoel stof, thee!'

Wijn zag een weinig licht in de duisternis, 't werd hem helder, dat zelfs T.T.T. aan bijgeloovigheid deed.

Hij kon alleen niet vatten, waarom Koos 't juist over thee had.

De keeper merkte aan Wijns gezicht, dat er nòg meer bij moest.

'Kindje, hoe heet jouw club? T.T.T., hè? dus thee, thee, thee, hè? Ik gooi daarom drie schep-

jes thee in de goal! snap je? Van Nelle niet, van 't merk Tik Tak! Lach jij, lieverdje? jij staat zeker zóó hemelhoog, dat je de spot drijft met zulk stumperig bijgeloof? Ik verklaar je dan plechtig, dat de knapste en verstandigste mannen 'n gelukspoppetje in d'r auto hangen, dat de heele wereld vol zit met menschen, die hechten aan witte olifantjes van ivoor, aan halskettingen, aan diertjes en poppetjes. Ik ken een groote zangeres, die neemt overal 'n hagedisje mee, als ze moet zingen. Als je ze hebben wil, bezorg ik je morgen 'n lijst van voorbeelden.'

''t Is tòch koekebak,' riep Wijn, 'ik ben zoo vrij, er geen lor van te gelooven. Er is van middag slecht gespeeld, door mij ook, en dàt is de reden, méér niet.'

'Door de Nelle's thee!' riep Koos.

Gelukkig was de gedrukte stemming verbroken. Wim maakte er handig gebruik van door met warmte een beroep te doen op alle spelers.

'We stonden zoo prachtig! Als we dezen wedstrijd gewonnen hadden, waren we op de tweede plaats gekomen. Nu zijn we weer nommer drie. Er is nog kans, jongens! Een nederlaag van R.V.V. één van Achilles en twee overwinningen van T.T.T. Dan komen we op één! Laten we nou alles er op zetten, leef gezond en matig, géén fuifjes de laatste weken, geen alchohol, geen doozen vol cigaretten op één dag! Vooruit, mannen! T.T.T. zàl kampioen van de tweede afdeeling worden!'

De gezichten ontspanden zich, de akelige nederlaag van dezen middag werkte niet langer op hen in. Vooruit zien!

Eén begon, hij zette 't lied van de club in:

T.T.T.!
Doet altijd vurig mee!
We zijn zoo taai,
Een handomdraai,
En T.T.T.
brengt weer twee punten mee!
We trappen trouw,
in hitte en kou,
nooit in de put,
met altijd fut!
T.T.T.
brengt 't kampioenschap mee!

Wijn met z'n hooge tenor klonk boven allemaal uit.

De trainer lachte in z'n vuistje! Hij kon wat toeslag best velen! 't Was hem beloofd: Halen we 't kampioenschap, dan krijg je drie honderd pop méér.

Thuis had Wijn heel wat spot te verduren, maar hij verdroeg alles gelaten. Z'n oogen bleven toch schitteren en telkens riep hij: ‘Wacht maar! De volgende week hebben we weer Tik Tak thee.’

Deze raadselachtige woorden, waarvan Wijn de opheldering niet verkoos te geven, maakten de huisgenooten brandend nieuwsgierig. Ze deden de zonderlingste gissingen.

‘Ik vertel 't je pas de volgende week, dan gaan we naar Rotterdam R.V.V. op z'n kop geven. Weg met Nelle's thee!’

Ze moesten lachen om die uitroep van Wijn.

Li, Foe, Han en Geert deden 'n aanval op de lange, tot mevrouw aan 't spektakel een eind maakte door haar vraag:

‘Zeg, spelen we nog of niet!’

Er kwam geestdrift voor 't nieuwe spel, dat Li had meegebracht. Niets meer of minder dan een voetbalspel, maar op de tafel gespeeld.

Voeten had je er niet bij noodig, want de bal was 'n stuk lood!

Nu moest je met je duim en je wijsvinger dat stuk lood voortschieten, net als bij 't knikkeren.

Door de zwaarte van de ‘bal’ kreeg je die nooit veel verder dan enkele centimeters. Op de tafel werd een oud laken neergelegd. Li teekende handig twintig ronde plekken ter grootte van een gulden. Daartusschen door maakte hij roode, blauwe, groene en zwarte kringen.

Kwam je met je stuk lood in zoo'n cirkel, dan beteekende dat: in den rug geduwd, of nagetrapt, of hands.

Evenals bij 't gewone voetbal had je aan de einden van de tafel de goals. Dat waren twee puntige staafjes, verbonden door een gekleurde wollen draad, die was niet meer dan één centimeter boven 't laken gespannen.

De ronde guldensplekken, gele natuurlijk, naar de kleur van T.T.T. gaven aan, dat je dóór mocht spelen. Ze moesten verbeelden, dat je kopte naar 'n medespeler, of overgaf, of den bal meenam.

Buitengewoon kleine kringetjes veroorzaakten een strafschop. Hier en daar kon je met je stuk lood ook terecht komen op iets grootere, waardoor een vrije schop ontstond.

Ook de kalklijnen mankeerden niet, evenmin als de scheidsrechter.

Li verklaarde 't spel:

‘We hebben twee partijen, meent u 't, om mee te spelen, mevrouw?’

‘Natuurlijk! dolletjes!’ was 't antwoord, ‘licht, dat ik eens in m'n leven toch ook eens voetbal!’

‘Mooi, dan zijn we met z'n veertienen! Een moet scheidsrechter zijn, dat zal ik maar doen. Twee verdedigers, keepers! Jij, kleine George, en jij, Nelleke. Eén blijft er over om grensrechter te zijn, jij Margo! Er zijn dus twee vijftallen!

Hier ligt de bal in 't midden. Wijn mag met Han tossen.’

En ze tossten, alleen voor de grap, want van wind en zon was natuurlijk geen sprake. 't Spel begon, ronduit gezegd, niet veel meer dan een ganzenspel.

Wijn trapte af, of liever, hij schoot!

Dat werd mikken om in een goeden cirkel te komen. Alleen in geval 't stuk lood volkomen in den kring lag, was 't schot geldig. Alleen bij 't volkomen bedekken van 'n klein kringetje, gold de vrije- of de strafschop. Maar wie een roode, blauwe of groene kring ook maar even aanraakte, hoorde dadelijk: hands! of nagetrapt! Dan kreeg de andere partij 'n kans! Wijn begon al dadelijk met 'n slecht schot. Hij had de zwaarte van de bal onderschat. Mevrouw volgde, maar o jé, ze bevoelde met een benauwd gezicht d'r vinger. De bal schoof geen millimeter op, maar ze voelde d'r vinger ongenadig!

De scheidsrechter waakte tegen de minste overtreding. Mieke duwde brutaal weg met d'r hand 't stuk lood vooruit, maar o wee, dat was 'n geduchte overtreding. Je mocht je hand niet verplaatsen, alleen met je duim schieten.

Hoeveel penalties, hoeveel vrije schoppen er niet uitgedeeld werden, 't is niet te beschrijven. De strijd golfde op en neer. Soms kwam 't stuk

lood dicht bij den witten draad, maar de tegenpartij schoot terug. Eindelijk lukte 't meneer Gedemey op een gunstige plek te belanden en met een goed gemikt schot onder den wollen draad door te komen in de goal.

‘Man,’ zei z'n vrouw, ‘je hebt een reuzen aanleg. Laat je dadelijk inschrijven als lid van T.T.T.!’

‘Ho ho!’ riep meneer, ‘'t spel is nog niet uit!’

Ze speelden dóór, tien minuten. Toen werd er gedraaid. En weer ging 't tien minuten door. De scheidsrechter floot - de partij meneer Gedemey had gewonnen met één - nul.

Nog heel wat ontmoetingen volgden, telkens met andere samenstelling. En 't vuur, de ongewone ijver waarmee allen speelden, deed niet onder voor die tijdens 'n echten strijd. De avond vlóóg om.

‘De volgende keer gaan we competitie wedstrijden uitschrijven,’ zei Li.

‘Ik loof 'n zilveren...’

‘'n Zilveren vingerhoed uit!’ riep Mieke.

‘Geen prijzen! Dat bederft 't spelpeil!’ gilde Wijn.

‘Jij hebt geen verstand van competitie wedstrijden!’ bromde Geert, ‘hoe kan dat nou? We hebben maar twee partijen!’

Li legde uit: ‘Dan spelen we in kleinere groepjes om 't kampioenschap van de Laan van Meerdervoort!’

Wijn sliep dien nacht uitstekend!

's Morgens las hij de voetbalverslagen in 't Maandagochtendblad.

O, hij wist nog, hoe hij de vorige maal was geprezen. En nu - de verslaggever was heele-

maal niet over T.T.T. te spreken. En de naam van den linksbuiten werd meermalen niet bepaald met eere genoemd.

Wijn werd vuurrood onder 't lezen. 't Werd hem duidelijk, dat je als voetballer een publieke persoon bent, dat duizenden óók lezen, al hebben ze 't niet gezien, wat je voor blunders op je rekening kreeg.

In Delft staken ze ten minste aardig den gek met hem.

Wijn had stevig 't land, maar telkens dacht hij: ‘Wacht maar! drie schepjes Tik Tak!’

VII.
Tumult.

Vrijdagavond voor de ontmoeting tusschen R.V.V. en T.T.T. kwamen de spelers van 't eerste elftal der Rotterdamsche club bijeen in een vrij onbekend café. Géén van de leden dronk iets anders dan koffie of thee en er werd maar heel weinig gerookt.

De aanvoerder van R.V.V., een zekere Jullings, begon de bespreking met een overzicht te geven van de ontmoeting met T.T.T.

'We hebben den vorigen wedstrijd gewonnen, dank zij Vermaas en Pot. Ik zou deze samenkomst niet hebben gevraagd, als we nòg over die twee spelers beschikten. We weten allemaal drommels goed, dat Leuvers best speelt, maar Pot niet vervangt. Er i s in onze verdediging 'n zwak plekje, en we móéten Zondag wéér winnen. Wij staan op twee, T.T.T. op drie.

Winnen we, dan blijft de stand zoo. Mocht Feyenoord van Achilles verliezen, dan bestaat er nog kans op 't kampioenschap!

Voorloopig hebben we alleen te zorgen, dat we Zondag winnen.

Als ik 't goed weet, schuilt 't gevaar van verliezen in die lange linksbuiten. Te oordeelen naar de krantenverslagen schiet die vent óók goed,

behalve nog z'n snelle rennen. Er moet dus voor gezorgd worden, dat die Olten onschadelijk wordt gemaakt. Gijzen en Pijpert zullen hem dus moeten bewaken. Onze kans op winnen zit 'm in onze kracht. T.T.T. heeft 'n stelletje kleine mannetjes, die we zóó tegen de vlakte loopen. Ze zijn alleen vlugger en gewiekster! Laten we dus onze kracht gebruiken! De scheidsrechter Palm is wèl goed, maar gauw moe. We bewaren al onze fut dus voor de tweede helft. Dan zoo forsch mogelijk. Tien tegen één, dat Palmpje niet alles ziet.

En nu 't voornaamste punt!

Stel eens, dat T.T.T. vóór komt na de pauze! Stel eens, dat we merken op 'n nederlaag te moeten rekenen?'

'Dat zal niet gebeuren!' brulde Voos, de halfback.

'Makkelijk praten, jij, maar àls 't eens drie - twee wordt, kort vóór 't eind, wat dan?'

Voos keek grimmig, z'n grof, breed gezicht met de kleine oogjes zag rood.

Hij sloeg op de tafel, zoodat de kopjes rinkelden. ''t Moet geen drie - twee worden!' schreeuwde hij, 'zoodra 't gelijk is, zullen we er alles op zetten, om 't hoogstens gelijk te laten. Dan blijven we toch twee!'

'Ja maar,' zei Jullings, 'voetbal is grillig! je bent nooit zeker van 'n overwinning!'

'Dan moeten we toch die zekerheid maken!' riep Voos, 'je hebt 't zelf gezegd: we zijn ze allemaal de baas in lichaamskracht. Die moeten we dus op allerlei manieren in ons voordeel gebruiken. Laat mij maar schuiven! Ik zou best in staat zijn, om er eentje te kraken!'...

't Bleef enkele oogenblikken stil na de dreigende

woorden van Voos.

Ze wisten allemaal wat ze beteekenden! Eenmaal was hij al eens geschorst wegens ruw spel. Geen scheidsrechter of hij moest hem telkens waarschuwen. Enkele malen zag hij zich 't veld uitgestuurd. Jullings vond 't noodig een waarschuwend woord te spreken: ‘Haal ons alsjeblieft niets op den hals, Voos! Je laat je maar al te dikwijls verleiden tot overtredingen. Dan zou 't juist kunnen gebeuren, net als tegen Feyenoord, dat we verloren door 'n penalty! Doe in 's hemelsnaam geen dwaze dingen.’

Voos kneep z'n oogen nog meer toe, wachtte even, of 'n ander óók wat zeggen zou. Toen kwam er: ‘Ik zal zoet zijn, maar - als ik merk, dat we aan 't eind op verliezen staan, dan zal i k zorgen...’

Méér zei hij niet - z'n gezicht vertelde de rest.

‘Ik vertrouw op je,’ antwoordde Jullings, ‘breng ons niet in moeilijkheden!’

‘Misschien alleen mezelf!’ viel Voos uit.

‘Dat moet jij weten! 't Doet me in elk geval plezier, dat je zooveel voor de club voelt. Ik wil je eerlijk bekennen, 'n nederlaag zou ik niet kunnen verdragen. Er komt zooveel geluk bij, dat ik er best 'n straf voor over zou hebben àls we daardoor winnen.

Maar ik heb vertrouwen in onze eensgezindheid, in onze kracht vooral. Niet voor niks wedden onze supporters 10:1. Nog iets, mannen! 't Is me gebleken, dat sommigen van ons de buitenspelregel niet goed begrijpen, laat staan, dat ze in staat zijn, 'n val te zetten.

Daarin is T.T.T. ons óók de baas! Ze beweren

in de kranten, dat die zulke goeie hersens hebben. Best mogelijk! Wij zijn te stom! Niks van an! Sommigen geven zich geen moeite, om den regel toe te passen en daardoor 'n gevaarlijken aanval te breken. Jullie, Oosten en Giering maken er veel te weinig gebruik van. Willen we met z'n drieën strakjes 'n hoop gevallen behandelen?'

Oosten en Giering, 'n paar stevige, pootige jongens, maar met tienmaal zooveel spier als hersens, grinnikten alle twee. Ze wisten vooruit al, dat ze 't toch niet snapten. Dat geleuter ook! Je speelde voetbal, je trapte, je holde, maar sommetjes maken, neen merci!

Nou ja, ze zouden meteen wel luisteren naar hun aanvoerder, maar Zondag in 't veld ging 't toch weer boven d'r petje. Jullings zag de twee grinniken. Hij, die zelf niet dom was, moest erkennen, dat die beide stieren niets te leeren viel. Echte dommekrachten, die soms niet te onderschatten diensten bewezen. Voor hun zwaarte liepen ze nog ongewoon snel, maar van 'n val open zetten hadden ze geen benul.

'Nou naar huis, jongens, niet verdwalen, hoor! Alles hangt er van af. Ik heb 'n sterk voorgevoel, dat we Zondag winnen en - dat Feyenoord verliest.'

Alleen Oosten en Giering bleven nog zitten en ze luisterden gewichtig, ze keken vol belangstelling naar de teekeningen van hun aanvoerder waarbij deze allerhande mogelijkheden demonstreerde.

Ze zeiden, dat ze er alles van snapten, maar...

Zondag.

Vroolijk en wel trokken de T.T.T.-ers per auto

naar Rotterdam, dat wil dus zeggen in zeven auto's. 't Bestuur ging mee en Wikke, de grensrechter ging ook mee. Toevallig reed een lid van de N.V.B., voor de technische commissie, achter hen, en Paddock ging ook mee!

De zon scheen vriendelijk, maar de wind deed raar. Laat waaien, de wind, als je veilig in een goeden wagen zit.

Wijn had gedroomd van een schoone overwinning, Peter van een smadelijke nederlaag, Guus vroeg aan Koos of hij weer Nelle's thee had meegenomen.

Koos trok de schouders op en hij antwoordde: ‘Wim heeft gelijk! Aanpakken, dóórzetten, oogen open, hersens wakker, dàt is je ware!’

In elke auto werd druk geredeneerd over de kansen van T.T.T.

De scheidsrechter Palm had een zwaar hoofd in den komenden strijd. Hij vertelde aan z'n reisgenooten, dat R.V.V. meermalen gemeene trucs had gebruikt. Na z'n aanmerkingen daarover, waren zij aan 't bekken gegaan. Eén keer scheelde 't een haartje, of ze hadden hem mishandeld.

‘Als ik u goed ken, meneer Palm,’ zei 't hoofdbestuurslid, ‘dan láát u zich niet mishandelen.’

‘Dat is een tweede! Al verzeker ik u, dat ze met d'r vijftigen op me aandrongen. De kunst is, in zoo'n geval, je kalmte te bewaren, niet tóónen of je bang bent, en opletten, wie de eerste klap geeft.’

‘Ik hoop u te kunnen bewonderen! In elk geval waarschuw ik onze consul. Die kan bij 't minste, de politie laten aanrukken.’

‘Uitstekend! 't Wordt een zeer gewichtige strijd voor allebei. De winner komt op de tweede plaats en kàn dan nog kampioen worden.’

‘Ik wil vanmiddag op enkele spelers letten. Er moet 'n uitstekenden linksbuiten bij zijn, en 'n uitmuntenden voorhoede-speler.’

‘Ik heb nog niet voor T.T.T. gefloten,’ antwoordde Palm, ‘wat ik er van hoor, geeft me aanleiding om iets goeds vanmiddag te verwachten.’

De auto's met de spelers reden dóór naar 't terrein van R.V.V. Ook de trainer stapte daar af, drukker dan ooit, overtuigd van een glansrijke zegepraal.

De vierde rang was al uitverkocht, voor de andere loketten stonden honderden te wachten. Nauwelijks waren de elf gekleed, of op bevel van de trainer moesten ze even oefenen. Een heele week niet oefenen verminderde de veerkracht, de soepelheid.

Wel hadden ze den vorigen middag een deuntje gespeeld, maar 't meest geoefend in 't schieten. Alleen Wijn was aan 't rennen getrokken, om aan 't slot negen keer in 't net te poffen. Wim deed een tikje zenuwachtig, maar de algemeene stemming stond op 't hoogtepunt. In alle spelers zat durf, zelfvertrouwen. Ze keken elkaar met heldere oogen aan, ze lachten, maar niet druk, ze bewogen armen en beenen met overleg. Er kwamen Rotterdamsche vrienden binnenstappen, eerst wat terughoudend door 't niet kennen van de stemming.

Nauwelijks zagen ze de opgewekte gezichten en hoorden ze de geestdriftige uitroepen, of ze herademden. In Rotterdam liep 't gerucht, dat

na de nederlaag van de vorige keer T.T.T. uitgeschakeld werd.

Geen enkele rookte, geen enkele dronk iets.

‘Na afloop!’ werd 't wachtwoord.

Van Uffel kwam vertellen, dat R.V.V. 't smoor in had, waarom wist niemand. Ze keken allemaal als oude bavianen, ze deden onwijs, maakten met iedereen ruzie.

‘Let goed op!’ waarschuwde Van Uffel, ‘als ze gaan verliezen, worden ze gemeen!’

‘Ik gil heel Rotterdam bij mekaar!’ riep de trainer, ‘zoodra ik wat zie.’

Palm gluurde eens om den hoek. Hij wilde allen schijn vermijden, dat hij enkele leden kende. Vandaar z'n latere komst. Hij keek opzettelijk ook even bij R.V.V., praatte enkele oogenblikken met Jullings, zonder ook maar eenigszins te zinspelen op 't vroeger gebeurde. Ook onthield hij zich van waarschuwingen.

Twee uur.

De gasten, mooi helder in hun gele truien, verschenen in 't veld, luid toegejuicht door de supporters.

De R.V.V.-ers kregen een ovatie! 't Uitverkochte terrein deed woelig. Er klonken scheepsroepers en sirenen.

Het was aan alles te merken, dat Rotterdam háár club wilde zien winnen, maar door 't onzekere ontstond een zeer levendig rumoer. Door 't uitgeven van te veel plaatsen, naderden de toeschouwers van den vierden rang veel te dicht 't net. Onder voorwaarde, dat iedereen zou blijven zitten, was de grens verschoven. Over de lengte van 't veld stond een straffe wind. Geen wonder, dat de aanvoerders popelden, wie de

toss zou winnen.

't Was Jullings.

Natuurlijk koos hij wind mee!

Na 't fluitje van Palm stelden de spelers zich òp onder een vreemde stilte van 't publiek. Iedereen verwachtte al bij 't begin iets bizonders.

Wijn keek z'n overbuurman eens aan, hij schrikte van de nijdige oogen. Toen liet hij z'n blikken over de andere R.V.V.-ers gaan. 't Trof hem, hoe strak en somber ze allemaal keken. 't Aanvalssein overviel Wijn nog. Als door 'n electrischen schok raakten de lichamen in beweging.

Van meet af aan leefde 't publiek mee, want al dadelijk zat de spanning er in!

De bal leek betooverd!

Hij vloog heen en weer, 't werd een stroom van afgeslagen aanvallen.

Beide partijen gaven zich geheel.

't Bleek al spoedig, dat T.T.T. vlugger was, maar voorloopig wisten de spelers er geen voordeel uit te halen.

Wijn zag zich streng bewaakt. Kreeg hij de bal toegespeeld, onmiddellijk zaten twee R.V.V.-ers hem op de hielen, beletten een ontplooien van 't spel, trapten zooveel mogelijk uit.

Wim Vormers merkte dat wel, en begon opzettelijk rechts over te zetten, maar 't lukte de voorhoede niet den bal in 't net te plaatsen.

't Veld loeide en brulde bij elken stormloop. Eenmaal brak Voos in z'n eentje dóór, rende langs de lijn... daar zag hij een gat... Pom!... Nee, Koos was uitgeloopen en stopte op 't nippertje...

't Spel bewoog heen en weer, van een meerderheid bleek niets. Verdediging en aanval waren

elke vijf minuten aan 't woord. Rotterdam krijschte om 'n doelpunt. Als één man rees alles op, toen er na een hoekschop 'n worsteling vóór 't doel ontstond. Niemand zag den bal meer, door de wirwarreling van de spelers.

De keeper geleek 'n groote pop, die telkens omhoog ging. Af en toe 'n rauwe kreet als de bal zichtbaar werd vlak voor 't doel van T.T.T. Eensklaps verscheen 't bruine ding in de blauwe lucht, plofte in 't verlaten veld. De beide backs holden er op af, om terug te werken en R.V.V. een nieuwen kans te geven, maar 't liep op niets uit.

Vier minuten vóór de rust kwam de groote verrassing.

Wim had ondanks 't zwoegen toch gepiekerd over 't vruchtelooze meespelen van Wijn.

Op zeker oogenblik, toen ze elkaar konden spreken na 'n uittrap, fluisterde Wim hem in 't oor:

'Probeer 't eens alleen!'

Dat was koren op den molen van Wijn, maar de gelegenheid kwam niet, tot - vier minuten vóór rust.

Toen niemand er op verdacht was, verschalkte Wijn z'n bewakers, trapte den bal een reuzeneind weg, zette toen al z'n spieren in werking, rende met zóó'n vaart als nog zelden was aanschouwd, den bal achterna, trapte die weer rechts, hij er achter, toen weer links, hij als een komeet er naar toe... 't publiek hield zich stil... alleen enkele gillende waarschuwingskreten voor den keeper.

Deze sprong als een kakkerlak heen en weer in z'n goal. De twee backs liepen te hijgen...

Wijn vloog nòg... Wijn dacht niet meer, hij zag alleen den bal, den bewegenden keeper... hij naderde 't doel... de keeper liep uit...

Joep! zei Wijn, links dien bal... joep! voorbij den keeper... joep!... er in! juist toen de backs Wijn bereikten...

En de scheidsrechter flóót.

T.T.T. leidde met één - nul.

Duizenden Rotterdammers zaten verbluft te kijken. Velen zochten een reden om uit te kunnen varen. Er wàs niets. Volkomen in orde!

Toen werd 't natuurlijk een geschreeuw van: wacht maar! na de rust! dan zul je wat anders zien!

De menigte joelde, de lucht was vervuld van vreemde geluiden.

De rondwandelende toeschouwers van de hoogere rangen raakten óók eenigszins opgewonden. Iedereen verwachtte een spannend vervolg van den strijd.

De wedders op R.V.V. keken sip!

Scheidsrechter Palm dronk z'n thee heel wat minder rustig dan gewoonlijk. Hij voelde zich niet op z'n gemak! Nòg zag hij de harde gezichten van de R.V.V.-spelers, nòg hoorde hij hun grove, platte opmerkingen, soms bij schelden af. Tot nog toe had hij den wedstrijd goed in de hand gehouden, de teugels strak, want ook hij kende z'n volkje.

Bij de minste overtreding, blies hij, streng lette hij op de gnieperds, die door gemeen spel trachten te winnen. Nu stond het in 't voordeel van T.T.T. Het zou voor Palm heel wat plezieriger geweest zijn, als R.V.V. vóór stond. Nu vreesde hij voor een toenemende ruwheid, een

forceeren van 't spel, pogingen tot leelijk nemen en trappen.

Hij wist, hoe duizenden Rotterdammers diep teleurgesteld zouden zijn, als R.V.V. verloor. Op welke wijze ze zich dan gingen uiten, vermoedde Palm wel, met de herinnering aan een ontmoeting, die eindigde met een felle knokpartij!

Hij zelf moest hals over kop vluchten... Opzettelijk liet Palm de pauze wat lang duren - misschien kalmeerden de gemoederen wat. Maar, hoe dan ook, hij nam zich vóór, strikt rechtvaardig te oordeelen en bij de minste onregelmatigheid scherp te straffen.

Met kracht overwon hij z'n bekende slaperigheid, waaraan velen zich dikwijls hadden geergerd. Dan merkte hij soms de grofste fouten niet.

't Spel werd hervat.

T.T.T. kreeg nu den wind mee.

Palm keek scherp rond... als hij goed zag, speelde de lange Olten nu midvoor.

Dat verbaasde hem niets, want er zat schot in z'n beenen! Op den linkervleugel bleef hij te veel werkeloos.

Enkele seconden zat heel de menschenmassa stil te kijken, wachtende op 't fluitje van Palm. Deze voelde z'n ongerustheid toenemen bij 't zien van de harde, strakke gezichten der R.V.V.-ers.

Hij flóót...

Onmiddellijk zat hij tusschen de spelers in - 't scheelde een haar, of de bal had hem getroffen.

Wakker! wakker! Palms oogen stonden wijd open, hij zag alles!

R.V.V. haakte... vrije schop! R.V.V. raakte

de bal aan. R.V.V. duwde in den rug. R.V.V. zag 't buitenspel staan niet, gromde hevig, 't hielp niemendal.

Palm hoorde 't vloeken en 't onderdrukte schelden, hij zag de gezichten nijdiger worden, nu de eerste aanvallen mislukt waren. T.T.T. viel op zijn beurt onversaagd aan.

'Niet bang zijn!' luidde 't wachtwoord, 'niet alleen verdedigen, aanvallen, aanvallen! Palm is wakker!'

Toch kwam na een kwartier 't tegenpunt! En - verdiend!

Rotterdam scheen krankzinig geworden, Rotterdam gilde, krijschte, Rotterdam danste en zwaaide met de armen.

Ha! nu ging 't om 't winnende punt! Alle hoop van T.T.T. was op Wijn gericht. Tot tweemaal toe had hij dan ook den bal vóór doel gebracht en alleen door 't prachtig stoppen van den keeper waren er geen punten gemaakt.

Gelijk spel! buitengewoon spannend oogenblik, toen 't fluitje weer snerpte.

Wijn speelde als nooit te voren, maar R.V.V. zette er alles òp, te heftig eigenlijk om te kunnen winnen. Viermaal ging een goede kans door zenuwachtigheid verloren.

't Regende vrije schoppen en onverwachts kwam er een penalty!

Palm had gezien, hoe Voos in 't strafschopgebied de lange midvoor van T.T.T. een gevoelige natrap toediende, zóó hevig, dat Wijn neerzakte en eerst na enkele minuten zich weer kon oprichten. Z'n been moest verbonden worden.

't Ergste was, dat hij nu zelf de strafschop niet kon nemen.

Woedend keek R.V.V. toe... als de bal in 't net ging, dan stonden ze weer achter. In elk geval, die beroerde lange was verder onschadelijk, dachten ze.

Wim Vormers stelde zich òp, vast besloten, in te schieten. Wijn vestigde z'n oogen op 't doel... een korte aanloop van Wim... een trap... en - 't was twee - één!...

Rotterdam gromde als 'n nijdig beest! Rotterdam mopperde en schold...

Wijn liep moeielijk, z'n been hinderde hem vreeselijk. Geméén van die back! Maar - 't scheelde een punt!

Wijn besloot zich alleen te bepalen tot afwachten. Als hij 'n kans kreeg, zou hij toch loopen, en dan, en dan, en dan móést de bal er in!

Maar de kans kwam niet!

Integendeel, 't tweede punt voor R.V.V. werd gemaakt!...

Weer gelijk.

R.V.V. leefde òp, de gezichten ontspanden zich, nog één in die laatste tien minuten en - de overwinning was hùn!

Vooruit, vooruit!

Wijn huilde haast van woede en zenuwachtigheid... hij kòn niet snel meer loopen. Heldhaftig deed hij met mannenmoed nog pogingen om de pijn niet te voelen. 't Ging niet, en met angst in 't hart zag hij de aanvallen van R.V.V. steeds gevaarlijker worden.

T.T.T. zwoegde, Palm overtrof zichzelf! Niets ontging hem, zoodat Voos z'n leelijke praktijken niet kon toepassen. Hij had trouwens een waarschuwing gekregen. Toch was hij vast besloten, T.T.T. de zege niet te gunnen. Liever trapte hij

er nog één 'n been stuk! Goed, wegsturen dan maar, schorsen desnoods, best, maar T.T.T. mocht n i e t winnen!

Met onmiskenbaren durf stormde hij ook bij elken aanval van T.T.T. op de spelers af, wierp zich éénmaal wild voor de voeten van Peter, die daardoor leelijk viel. Hij brak zoodoende een gevaarlijke aanval. Wijn raakte òp... z'n been stak ontzettend, 't zweet brak hem uit... hij móést even rusten...

Dicht bij 't doel van R.V.V., na een uiterst gevaarlijken aanval van de tegenpartij, dreigde Wijn neer te zinken. Wim zag 't, wenkte hem: rust even. En Wijn bleef achter, toen R.V.V. met weergaloozen durf een aanval deed op 't T.T.T.-doel. Wim Vormers, ongewoon vermoeid, voelde z'n moed zakken. Toch klonken z'n bevelen, toch overzag hij 't gevaar, toch verdeelde hij z'n spelers goed.

Heel Rotterdam hield den adem in... daar kwam 't winnende punt... nee! nee! nee! Koos hield den bal, maar, helaas, hij kon 'm niet voldoende wegwerken. Met de handen wierp hij 'm naar Guus. Deze, te vermoeid, zag geen kans hem over te geven door de toestormende Jullings. Hij trapte eenvoudig uit.

Met een boog keerde de bal terug uit 't publiek... daar plofte hij dicht bij de goal op den grond.

De meeste R.V.V.-ers liepen achteruit - 't was immers een uitbal.

Koos deed toen, wat hij tot nog toe nooit had gedaan! Hij liep snel toe, gaf ineens zonder aarzelen de bal een lel, zóó raak, dat 't ding met 'n vaart over de hoofden van alle spelers heen

vloog en - dicht bij Wijn neerviel. Wijn zag 't... goeie genade!... hij was vlak bij 't doel van R.V.V.

Géén pijn! géén kriezel! niets! niemendal! Daar lag de bal... een eind weg de R.V.V.-ers... de backs kwamen toeloopen... Wijn vergat alles... Wijn zag 'n bal... dáár de goal... pang... de keeper, verrast door dit vreemde gebeuren, miste... de bal zàt!... drie - twee!

Toen barstte er eensklaps een oorverdoovend gehuil los! 't Werd één schreeuw van: ‘Buitenspel! buitenspel!’

Vuurroode gezichten, heftige gebaren, enkelen liepen van hun plaats...

't Geloei van buitenspel hield áán, maar - de scheidsrechter wees naar 't midden...

Wat! wàt!! wàt!!! was dit geldig! Was die vent stapelgek? Die stommeling! 'n Klein kind kon 't buitenspel staan van die lange wel zien. Zoogenaamd had hij een zeer been, ja, ja, wat 'n loeder!

Er ontstond een soort van razernij onder de Rotterdammers.

Rauw en doldriftig gilden en brulden ze:

‘Ongeldig! buitenspel! Idioot! Eend! Weg met dien stommeling! Omgekocht! Slaat 'm dood!’

De R.V.V.-ers waren op hun beurt naar Palm toegeloopen en met dreigende vuisten braakten ze hun scheldwoorden tegen hem uit.

De scheidsrechter, bleek, maar kalm, zei alleen:

‘'t Was géén buitenspel!’

Dan volgde een nieuw gehoon en geraas, in aansluiting met de onbeschrijfelijke herrie aan de lijnen. Tientallen drongen naar voren, liepen 't veld in, schreeuwend als dollemannen. Wijn was,

kort na z'n goed gericht schot, neergestort. Hij werd door de snel toeloopende helpers opgenomen, want al meer stroomde 't veld vol met protesteerende Rotterdammers.

‘Die houdt zich maar zoo!’ werd er geschreeuwd bij 't zien van de weggedragen Wijn.

De T.T.T.-ers omringden Palm. Ze weken zachtjes aan terug naar de tent.

Een aantal bestuursleden holden naderbij, politie verscheen... de opgewonden gemoederen zagen geen agenten, alles bleef gillend protesteeren. De hevigsten stormden op Palm af en alleen met groote moeite wisten de toegesnelde supporters van T.T.T. erger te voorkomen...

Palm ontkwam met 't elftal...

Enkele minuten later veegde de bereden politie 't veld schoon.

Toch hield 't rumoer aan.

De meer rustige toeschouwers voelden d'r hart sneller kloppen. Iedereen wachtte in spanning wat er verder ging gebeuren.

't Bestuur van R.V.V. ging óók hevig te keer. Niemand luisterde, niemand dacht na, iedereen liet zich door z'n zenuwen overheerschen.

Met veel driftige woorden diende R.V.V. een protest in.

Toen pas kreeg de scheidsrechter gelegenheid z'n houding te verklaren:

‘De bal kwam uit 't publiek, de keeper trapte zonder den bal aan te raken, deze 't veld in. Olten trapte in 't doel.

De bal was dus nog door geen enkel speler aangeraakt. Olten stond dus nog niet buiten spel!’

Tot viermaal toe moest Palm z'n uitlegging herhalen, eer een voldoend aantal schreeuwers

Toen niemand er op bedacht was, verschalkte Wijn zijn bewakers,...
(Blz. 105.)

de juistheid van z'n beslissing moesten erkennen.

Na een half uur verschenen de beide ploegen weer in 't veld - er moest nog zes minuten gespeeld worden.

Opnieuw barstte 't gehuil los, maar er scheen toch iets gehoord te zijn. Van lieverlede bedaarde de storm, af en toe weer even oplaaiend.

De bereden politie waakte.

Bijna lukte 't R.V.V. de gelijkmaker in 't net te schieten. Als door 'n wonder ketste de bal van de lat in de handen van den keeper. Onder de grootste spanning verliepen de laatste minuten - toen klonk 't eindsignaal - 't bléef drie - twee!

Misnoegd, diep teleurgesteld, morrend en nijdig trokken de Rotterdammers weg.

En Wijn lag buiten kennis!...

Met de grootste zelfbeheersching had hij gewacht op den uitslag. Nauwelijks hoorde hij:

'T.T.T. heeft gewonnen!' of z'n kracht was uitgeput, en hij verloor 't bewustzijn...

VIII.
Vacantie.

Dat werd een jolige boel op de kamer van Wijn.

Z'n been had een leelijken deuk gekregen en stil zitten luidde 't bevel van dokter Zomer.

Hard gelag voor de jonge athleet!

Moesten ze 't dan maar zonder hem doen? Ach, wie is onmisbaar?

Toch eindigde T.T.T. op nommer drie!

Mieke kwam dikwijls de veroordeelde bezoeken en dan bracht ze meestal sportbladen mee, waaruit ze hem met d'r vroolijke, gezellige stem vóór las.

Meneer de gewonde werd knapjes verwend! Géén van de vrienden verzuimde ooit, hem minstens tweemaal in de week te komen opmonteren.

Natuurlijk stonden cigaretten altijd klaar. Wijn deed royaal.

Soms liepen er wel vier of vijf lui tegelijk op, en dan daverde de kamer van de jool.

Meneer en mevrouw hadden al verscheidene malen ernstig met elkaar gesproken. 't Begon wel een beetje al te bar te worden! In 't begin hadden ze met de heele kennissenwereld een groot medelijden met den armen Wijn, die zoo ge-

meen getrapt was en nu weken lang met zoo'n been opgescheept zat. Dat medelijden verdween maar al te gauw, want Wijn kreeg zooveel afleiding, en zoo veel aardige attenties, dat 't best uit te houden was.

Overdag verveelde hij zich 't meest, omdat iedereen dan door z'n bezigheden niet kon aanloopen.

Meneer Gedemey had in 't begin geen woord over de heele voetballerij gerept.

Nu Wijn's been genas en hij zelf over verveling klaagde, gaf meneer hem den welgemeenden raad: ‘haal je studie in!’ Dat kon heel geschikt, want Sjoerd wilde hem met plezier dictaten leenen en er over spreken, met hem werken.

De eerste keer, dat Sjoerd verscheen en heel vlijtig wilde beginnen, toonde Wijn een groote weerzin om zich in die moeielijke vraagstukken te verdiepen. 't Bleek trouwens dadelijk, dat Sjoerd hem ver vooruit was gestevend.

‘Laten we eerst een poosje praten, en wat drinken,’ zei Wijn.

Sjoerd kon 't niet schelen, al vond hij 't vreemd, dat Wijn zoo onverschillig deed. Ze babbelden, ze bleven babbelen, al drong Sjoerd er telkens op aan, toch aan 't werk te gaan.

Wijn liet 'm praten!

't Was in 'n ommezien laat en van samen studeeren kwam niets.

Sjoerd liet 't dan ook bij die eene keer, omdat hij zelf graag wilde opschieten met z'n studie.

De goede raad van meneer Gedemey sloeg Wijn in den wind. Hij kòn er niet toe komen, aan 't werk te gaan. Veel liever lag hij te doezelen, te rooken en uit pure verveling gebruikte hij

's middags meer dan behoorlijk was.

Dan sufte hij weer in, droomde van roem en eer - op voetbalgebied.

't Gebeurde tijdens deze weken, dat Li en Foe beiden hun candidaats deden, volgens ieders meening in een buitengewoon korten tijd.

't Nieuws gaf Wijn een steek door 't hart. Candidaats? En hij?...

Er ontstond een landerig gevoel in hem. Eerlijk gezegd, hij had al vóór 't ongeluk gelanterfant. Zijn geest was te veel vervuld geraakt van wedstrijden. Z'n geweten had hij in slaap gewiegd met de gewone praatjes: ‘Je moet toch wat plezier in je leven óók hebben!’

‘Zeer goed,’ had Li hem eens geantwoord, ‘maar jij maakt alléén plezier!’

Wijn moest erkennen, dat Li en Foe op hun manier wel degelijk pret maakten, maar - àls er gewerkt moest worden, dan deden ze 't flink en hard.

Ze gaven niet veel om voetbal, nou ja, ze woonden graag een mooien wedstrijd bij, waar gevoetbald werd. Maar al te dikwijls ergerden ze zich aan 't ruwe gniepige doen van zoogenaamde sportbroeders. 't Was een feit, dat ze de laatste maanden niet meer op 't terrein verschenen. Nu bleek, hoe hard ze gewerkt hadden en toch waren hun ouders rijk.

Terwille van de eisch, zoo gauw mogelijk je brood te verdienen, behoefden zij heusch niet zoo hard te studeeren.

't Zat in de twee Chineezen - een sterk gevoel van plicht en verantwoordelijkheid, een juist besef van 't evenwicht, dat elk mensch dient te bewaren, z'n gansche leven. Li en Foe vierden

hun succes in Leiden met hun studievrienden. Toch kreeg ook de Laan van Meerdervoort een beurt.

Ze tracteerden op een heel fijn diner onder radiomuziek. Ze zorgden voor allerlei verrassingen en een komiek, die onder 't dessert grappige voordrachten hield en guitige liedjes zong.

Na 't diner werd 't gezelschap, hoofdzakelijk kostgangers van meneer en mevrouw Gedemey, vergast op enkele allerleukste huisfilms. Wijn, nog niet in staat te loopen, genoot dezen avond méér dan iemand vermoedde, want de film vertoonde voorvallen uit Indië. Z'n denken keerde terug naar vroeger jaren, hij voelde zich week worden door al de herinneringen. Nòg had hij geen brief van z'n ouders. Wat zouden ze zeggen van z'n ongeluk en - van z'n voetbal?

Oude invloeden deden zich weer gelden, en zoo werd 't besluit in hem rijp, weer flink te gaan werken. Hij was immers zoo mooi begonnen. Had hij niet een prachtig voorbeeld aan die twee kleine Chineezen gegeven? 't Waren heelemaal geen dooie pieten! En toch, hard werken. Zóó moest 't worden! Wèl voetballen, wèl training, maar studie óók!

De weg naar de hel is geplaveid met goede voornemens.

De volgende week kwam de brief uit Bandoeng en - lang geen malsche!

De vader bleek heelemaal niet te spreken over die voetballerij, sprak den wensch uit, er volkomen mee op te houden.

De moeder schreef in gelijken zin. Zij was hevig geschrikt van 't ongeluk.

‘Je mag je niet meer aan zulke gevaarlijke

ontmoetingen bloot stellen. Je moet niet zooveel voetballen, hou er liever mee op!'

Wijn had zooiets wel verwacht, maar dat geen van beiden met een enkel woord repte over z'n spel, dàt hinderde hem.

Hij deed geraakt.

Zoo'n klein kind was hij toch heusch niet meer om zóó gekapitteld te worden. Hij wàs immers besloten, weer aan den gang te gaan! Waarom dan zoo'n dreigbrief!

Meneer Gedemey merkte wel, dat de ontvangen brief Wijn hinderde.

Ook hij ontving met dezelfde mail een schrijven van meneer Olten, waarin deze er sterk op aandrong, dat heele voetballen van z'n zoon, eenvoudig te verbieden, àls 't studeeren er onder ging lijden.

Er viel misschien met Wijn wel te praten, de toestand bleef gevaarlijk, omdat de jonge man door de behaalde successen te veel eigendunk begon te krijgen en 't allermeest door 't weken lang luieren.

Hij begon Wijn voorzichtig over den brief te polsen en ja, hoofdzakelijk ging 't hier om gekwetste eigenliefde.

De ouders in Bandoeng konden zich moeilijk verplaatsen in den geestestoestand van zoo'n jongen snuiter. Persoonlijke ijdelheid is maar al te dikwijls een sterke macht, die de beste invloeden ontzenuwt.

Meneer Gedemey wekte Wijn met ernst op, z'n studie met meer toewijding te hervatten. Hij haalde er Li en Foe bij, die toch ook allerlei genoegens smaakten. Toch werkten ze! Hij deed een beroep op z'n aanleg, op z'n vroeger wer-

ken, zoodat de bui van Wijn zakte.

‘Je ouders willen toch zeker 't beste! Niets is noodlottiger voor studeerende jongelui, dan 't afwennen van geregeld werken. De voetballerij is nu zoo goed als afgeloopen, pak nu dezen zomer flink aan, doe na de vacantie je candidaats en alles is weer in orde.’

Wijn voelde 't rechtmatige van dezen eisch.

‘'t Leven is immers niet alleen voetballen, je kent er zooveel, die soms maanden van 't veld wegblijven. Dan hoor je: om studieredenen. Lieve deugd! je bent nog zoo jong. Je kunt nog wat àftrappen!’

Wijn, niet koppig van aard, verstandig en goedig, gaf z'n pleegvader de hand - een belofte dus!

In 't antwoord aan z'n ouders schreef hij: ‘Uw brief heeft me boos gemaakt. De beste speler kan een trap krijgen. Ja, ik heb een poos niets uitgevoerd, maar u mag niet onderstellen, dat 't zoo blijft. In 't najaar haal ik m'n candidaats. Daarmee kunt u tevreden zijn, vind ik. Niets aardig, om geen woord te schrijven over al 't gebeurde hier. Ik bedoel niet 't gemeene trappen van Voos, maar u negeert straal al m'n succes. Ik begrijp wel, dat u beiden dat voetballen onzin vindt, u mag dat vinden, maar 't bestaat nou eenmaal, en ik ben er dol op. Door die valsche trap word ik volstrekt niet afgeschrikt. M'n been is zoo goed als genezen. Weet u wel, dat de technische commissie is wezen kijken naar m'n spel. Misschien kom ik nog in 't Nederlandsch elftal! Onzin! hoor ik vader al uitroepen. Zoo! En komt de Prins niet naar ons kijken? Is minister Kan zoo'n onbeduidend mensch? Nee, u moet

u niet blind staren op dat examen. Ik begin weer, wees gerust...'

Wijn begon werkelijk weer!

't Ging hem niet zoo gemakkelijk af, hij zat dikwijls te soezen, z'n gedachten verdwaalden. 't Mooie weer lokte, de vrienden lokten! Zaterdagsmiddags gingen de meeste T.T.T.-ers zwemmen of baden.

Wijn verzuimde geen enkele keer. In de vaste stamkroeg kwamen ze samen om te biljarten, te bridgen. Nù mochten ze d'r schade inhalen!

Dat kaartspelen liep nog al hoog. Meermalen verloor er één 'n tientje. Dat verliezen gaf soms aanleiding tot leentjebuur spelen, waarbij Wijn optrad als Leen.

Hij had meestal veine en - goed zakgeld. Tot laat in den nacht werd er gegokt - waardoor ze Zondagsmorgens géén studeerenden Wijn aantroffen.

Wèl verscheen hij 's middags tegen vieren op 't cricketveld, waar hij door z'n snelle rennen heel wat bewondering wekte.

Zondagsavonds gaat toch zeker niemand aan 't werk. Als je dan goede vrienden hebt, dan zoek je plezier waar 't te vinden is!

Geen wonder, dat je Maandagmorgen min of meer soezerig blijft, in elk geval niet in de vereischte stemming om te gaan blokken.

Een wandelingetje zal je wel opknappen, maar als je toevallig op 't veld terecht komt, waarom dan niet een beetje gespeeld? Je moet je been toch weer in goeden staat brengen tegen 't begin van 't seizoen. Nou, 's middags aan 't werk getrokken vóór 't open raam.

De zomersche geluiden dringen tot je door, al-

leen een goede dosis wilskracht kon je aan 't werk houden. Als 't maar niet zoo warm was!

Waarom ook dat jachten? Even 'n tukje gedaan, zoolang 't zoo heet bleef. Zoo omstreeks vier uur was eigenlijk de beste tijd voor studie.

Kwam er dan om half vijf een vriend aanloopen, wat moest je dan doen?

Een ferm besluit nemen om den volgenden morgen heel vroeg op te staan.

Ja, er was dien avond algemeene vergadering - nou goed, hij kon vroeg weggaan! 't Verschrikkelijke leuteren en lanterfanten had Wijn te pakken. Hij miste de geestkracht om zichzelf de baas te worden. 't Noodlottige luieren gedurende die rustperiode deed z'n werking.

Op de algemeene vergadering van T.T.T. werd Wijn in 't bestuur gekozen.

Eerst weigerde hij de benoeming aan te nemen - hij dacht aan den brief van z'n ouders, maar na de verzekering, dat 't hem geen tijd zou kosten, stemde hij toe.

Nou ja, er volgde een gezellige avondpartij! Zoo'n enkele keer mocht een jongmensch toch wel eens wàt hebben.

En dan werd hij opgeroepen voor een bestuursvergadering, zéér dringend stond er bij!

Wim Vormers had bedankt!

Wáár ging 't om? 't Rechte wist niemand. Hij schreef: door familieomstandigheden, maar een onderzoek bracht aan 't licht, dat de vader in financiëele moeielijkheden was geraakt. Zoonlief moest 't werken voor een middelbare acte boekhouden opgeven, méér gaan verdienen op een nieuw kantoor, waar ook avondwerk gevorderd werd.

Kon T.T.T. z'n aanvoerder missen? Neen!

Welke middelen bestonden er, om hem voor de club te behouden?

Onder strikte belofte van geheimhouding werd besloten, Wim een geldelijke tegemoetkoming uit de kas toe te kennen.

Niet dan na groote moeite gelukte het, de jonge man daartoe over te halen.

Eindelijk gaf hij toe - voor één jaar, omdat T.T.T. er alles òp wilde zetten om dit jaar kampioen te worden.

Wat een geloop en geschrijf eer 't zoover was! Toch bleef er voor Wijn nog wel wàt tijd tot studeeren over.

Een enkele maal trok hij mee op een roeitocht in een geleende giek.

Uitstekende sport, roeien! De rugspieren krijgen ook eens een beurt, en 't is heerlijk zoo snel voort te schieten, om niet te spreken van 't gezellige fuifje na de thuiskomst.

Een mensch is maar ééns jong!

Als iedereen vacantie heeft, waarom moet Wijn Olten dan werken?

Ze vragen je, om een wandeltocht mee te maken, wat toch uitstekend voor je beenspieren is, kun je dan weigeren?

't Maakt je immers sterk! Met des te meer kracht kun je dan de studie hervatten. Wijn kreeg er woorden door met meneer Gedemey.

‘Je hebt geen sterk karakter, Wijn,’ zei deze gemoedelijk, ‘ik moet je tegen je zelf beschermen! Denk je heusch, dat je zult slagen, als je zóó door gaat? Ik neem de verantwoordelijkheid niet langer op me. Ik kan je niet dwingen, maar ik moet je ouders op de hoogte brengen. Geloof

me, je bent op den verkeerden weg. 't Zijn sterke beenen, die de weelde kunnen dragen. Sterke beenen heb je, maar daar gaat 't niet om. 't Zit 'm in 't karakter. Je aard is goed, ik mag je graag lijden, maar je mist wilskracht. Door die voetballerij ben je meegesleept in kringen, die je den verkeerden kant heenvoeren.

Dat ongeluk met je been heeft je ontzettend veel kwaad gedaan omdat je de smaak beet hebt gekregen van lanterfanten.

Ik doe een beroep op je beter ik: Ga niet mee, nòg kan je 't best halen, want je hebt 'n goeie kop! Hoe kom je tegenover je ouders te staan, als je straalt?'

'Ik straal niet,' antwoordde Wijn, 'àls ik niet klaar ben, ga ik niet.'

Nu werd meneer Gedemey in ernst boos!

'Dat is 't allernoodlottigste, ventje, dat je kunt doen! Wou je niet òp gaan? Uitstellen? Je moest je schamen! Jij, 'n jongen met zoo'n goed hoofd! Wat zal je vader er van zeggen? Maar je méént 't niet, onmogelijk! 't Zou voor je ouders 'n slag in 't gezicht zijn.'

Wijn zweeg even.

'Is dat nou zóó erg? Zóó'n haast heb ik toch niet. Een half jaartje langer doet er nou toch heusch niets toe. Of verkeert vader soms in financiëele moeilijkheden? Ik wil 't u eerlijk bekennen, dat ik niet goed werken kan. Laat 't waar zijn, dat 't komt door die beenkwestie, 't is 'n feit! Ik weet zeker, dat thuisblijven niets zou helpen! Dan bleef ik mokken, zaniken, en ik voerde heel weinig uit.

Ga ik mee, dan is er een reuzenkans, dat ik 't eindelijk weer goed te pakken krijg. Nog vóór

Augustus zijn we weer thuis en dan blijven er nog twee maanden om te blokken. Heusch, 't is 't beste!'

Meneer Gedemey zuchtte.

Hij dacht aan Li en Foe en aan zooveel anderen, die altijd flink gewerkt hadden zonder toch brave Hendriken te zijn.

'Ik ben verplicht, je ouders op de hoogte te houden. Ik blijf er bij: je doet onverstandig.'

'U zult zien, dat 't juist uitstekend werkt,' lachte Wijn, ''t is heelemaal maar tien dagen!'

Wijn trok mee!

Dagen te voren voerde hij óók niets uit, want er moesten toch plannetjes gemaakt worden en kaarten bestudeerd.

Als je gezellig samen zit, dan wordt er toch wat pret gemaakt!

Meneer Gedemey was er stil door geworden, hij hàd geschreven en tegen 't antwoord zag hij erg òp!

Mevrouw vond 't óók bar! De goede naam van 't pension stond immers op 't spel. Nog nooit hadden ze jongelui ingekwartierd, die reden tot klagen gaven aan d'r ouders in Indië.

Ook zij deed een beroep op Wijn's betere gevoelens en - 't scheelde 'n haar, of de jonge midvoor had toegegeven.

Ongelukkigerwijze ontmoette hij z'n trainer. Deze deed luidruchtig, roemde z'n spel, ondervroeg hem over z'n levenswijze.

En - hij raadde hem sterk een wandeltocht aan.

'Je bent onze hoop! We willen met jou en de anderen natuurlijk 't kampioenschap veroveren. En - jongeling! ik wil 't je wel verklappen...

ze willen je in 't Nederlandsche elftal hebben!...'

Wijn kreeg een kleur als vuur. Met méér menschenkennis zou hij begrepen hebben, dat de meneer uit eigenbelang sprak.

Werd T.T.T. kampioen, dan steeg ook z i j n vergoeding, dan was dat voor hem een uitstekende reclame. Wat kon 't die man schelen, of de studie er onder leed.

Hij speculeerde op Wijns ijdelheid en - de goede invloed van mevrouw Gedemey ging verloren!

Wijn marcheerde door den Eifel, uren lang. Ze zongen en lachten, ze stoeiden en kampeerden, ze hadden longen vol lucht, roode, gezonde kleuren, levenslust en levensvreugd. Af en toe werd de stemming wat al te dol. Eén keer zelfs kwamen de heeren in aanraking met de gewapende macht door 't beschadigen van andermans eigendom. Met een goede som moest dat zaakje in den doofpot gestopt worden. Wijn genóót van 't vrije leven. Hij nam zich vóór, later veel te gaan reizen, liefst met een groote toerauto. Dan de bergen in, de hellingen op, pleisteren bij een waterval, avonturen beleven!

Gebruind keerde hij huiswaarts, deed een nakuur op 't Scheveningsche strand. Daar werd hij eens voorgesteld aan een hoofdbestuurslid van den N.V.B. Heel gezellig zat 't stel op 't terras van 't Kurhaus. Men boomde over 't komende seizoen. Wijn kreeg pluimpjes, kon begrijpen door de uitlatingen van meneer Kolling, dat er heel veel kans op bestond, dat Olten door de technische commissie in 't Nederlandsch elftal zou worden gekozen.

De maand September bleef schitterend, uitge-

zocht om aan 't strand te genieten van zon en lucht.

Met 't oog op een mogelijkheid besloot de heer Wijn Olten alvast een goede training te beginnen. Vandaar z'n deelneming aan athletische wedstrijden in Groningen. De heer Olten veroverde daar met z'n club enkele mooie prijzen, ook persoonlijke. 't Leven is waarlijk te kort!

Een jonge kerel, die er een beetje van wil genieten, houdt veel te weinig tijd over om nog te studeeren óók.

't Is een feit, dat de student Olten dezen keer géén examen deed.

IX.
Kampioen.

De oude heer Olten vroeg ontslag, op aandrang van z'n vrouw.

Hij kon uren lang zitten staren, om door 't minste gerucht wakker te schrikken. Mevrouw begreep 't wel - hij tobde over z'n zoon.

De brieven van meneer Gedemey hielden hem op de hoogte van Wijn's doen en laten.

't Uitstellen van z'n examen had Wijn zelf geschreven. Er was een heftig antwoord op gevolgd.

En nu, een half jaar later kwam er bericht, dat zoonlief in 't geheel geen plannen koesterde, zich voor 't volgende examen op te geven.

Van nu af aan werd de verhouding tusschen vader en zoon gespannen. Het kwam zelfs zóó ver, dat Wijn dreigde, de studie er voor goed aan te geven, als ze hem zoo haastten. Uit een financiëel oogpunt vond hij dat bespottelijk. Ging 't hem vervelen, dan zou hij z'n eigen weg wel vinden - als beroepsspeler! In Engeland! Dit laatste dreigement miste op de ouders z'n uitwerking niet. Al hun hoop vestigden ze op hun eenigen zoon. Ze waren er tegen iedereen trotsch op geweest, dat hun zoon studeerde en ingenieur zou worden. Met 't goede resultaat van zijn

eerste examen hadden ze heel erg te koop geloopen. Moest dat eindigen met zoo'n vernedering? Beroepsspeler!

Sinds deze dreigbrief tobde meneer Olten, zoodat z'n werk er onder leed. 't Slot was dan ook: vertrek uit Indië naar het vaderland.

Nu kon hij z'n zoon weer bij zich hebben, en de oude invloed van de moeder zou zich weer doen gelden.

Zóó vreeselijk was 't alweer niet, vond mevrouw. Deden de meesten er niet een jaartje langer over dan noodig was? Alles zou best terecht komen als ze den jongen maar weer onder toezicht hielden...

Wijn las 't nieuws met merkbare onverschilligheid. Hij hield te veel van z'n ouders en in 't bizonder van z'n moeder, om niet blij te zijn met hun komst.

Wel verwachtte hij moeielijkheden, verwijten, tranen, maar hij was vast besloten 't voetballen er niet aan te geven. Ze moesten maar wat geduld hebben, daarmee uit!

De nieuwe competitie liep veel te prachtig. T.T.T. stond boven aan!

Twee wedstrijden hadden ze in 't begin verloren, maar na dien tijd alles gewonnen!

Vier punten méér dan Feyenoord, den kampioen van 't vorige jaar!

Nog drie wedstrijden te spelen, waarvan T.T.T. er gemakkelijk één kon winnen.

Dan moesten er nog acht kampioenswedstrijden gespeeld worden tegen de winnaars in elke afdeeling.

T.T.T. kreeg dus een prachtkans 't kampioenschap van Nederland te winnen.

Tweemaal was Wijn meegetrokken met 't Nederlandsch elftal als reserve en tweemaal had hij Holland zien verliezen. Met scherpe, opmerkzame oogen volgde hij 't spel. Volkomen nuchter bleef hij, geen fout ontging hem. 't Middelmatige spel van de midvoor deed hem popelen. De Oranjemannen vertoonden een futloos, tam spel. Telkens schoot hun snelheid te kort, al viel 't samenspel te roemen.

Wijn hunkerde er naar, mee te mogen spelen. Hij zou niet in dezelfde fouten vervallen!

T.T.T. speelde z'n laatsten strijd tegen 't gevreesde R.V.V.

Wat niemand had gedacht, T.T.T. had weer tweemaal verloren en móést nu winnen van R.V.V., dat er in geslaagd was met T.T.T. gelijk te komen. De beste scheidsrechter, waarover de N.V.B. beschikte, zou leiden. Iedereen begreep, dat 't evenals verleden jaar geducht zou spannen. Dat T.T.T. zich vóór nam, forsch aan te pakken, viel te billijken omdat R.V.V. meestal z'n kracht zocht in ruw spel. Maar scheidsrechter Mullers liet niet met zich spotten, dat wisten ze allemaal. Alle hoop van T.T.T. was dan ook op Wijn gevestigd. Z'n befaamde snelheid en z'n zeker kanonachtigschot konden de overwinning brengen!

Maar - ook bij voetbal regeert 't geluk! T.T.T. voelde zich niet bijster hoopvol. De twee nederlagen tegen vrij zwakke broeders gaven te denken. En nu tegen R.V.V., dat zelfs Feyenoord had verslagen!

De belangstelling voor dezen wedstrijd strekte zich uit over heel voetballend Nederland. Er hing voor de oudere winners in hun afdeeling véél van af, wien ze tegen over zich zouden krijgen.

Al dagen te voren kon niemand meer een plaats krijgen. Bij den vóórverkoop, ditmaal toegepast, ging alles grif van de hand!

T.T.T. had 't voordeel van eigen terrein, terwijl R.V.V. een serie van zeven overwinningen kon boeken.

Wijn sliep den nacht te voren slecht. De herinnering aan de voorlaatste ontmoeting met R.V.V. hield hem wakker. In Rotterdam was de wedstrijd goed afgeloopen in 't voordeel van R.V.V.

Wijn had zich toen wat ontzien, uit angst voor 't ruwe trappen van Voos.

Nu stond alles op 't spel! Ruw of niet, er moest met volle kracht gespeeld worden. Vandaar dat T.T.T. zich had voorgenomen, elke grofheid van R.V.V. met gelijke maat te betalen.

In z'n droom zag Wijn zich weer gewond op 't veld liggen, gedoemd, wekenlang niet te kunnen meedoen. En 't gerucht ging, dat hij tegen Zwitserland in 't Nederlandsch elftal zou komen.

Hij woelde... 't warme voorjaar deed zich gelden... hij zag 't veld, de elftallen, zichzelf... een nederlaag...

Toen hij in de kleedtent verscheen, keek hij alles behalve opgewekt. Wim Vormers merkte dat dadelijk op - 't hart zonk hem in de schoenen. Wijn was aller hoop! Wijn kon goals maken! Wijn... Wijn...

Toch zei hij niets, trachtte door zelf opgewekt te doen, ook de anderen te bewerken.

Wijn bleef down! Lusteloos zat hij zich te kleeden, sprak weinig, keek onverschillig naar 't gedraai van de gaande en komende vrienden.

Er was bericht, dat R.V.V. met een invaller zou verschijnen, waarvan niemand iets wist.

Op zeker oogenblik schrikte Wim... hij zag, hoe een ober een groot glas van een zeer bekend vocht aan Wijn bracht.

Even aarzelde Wim... was dat Wijn? de all round sportman? Moest die op zoo'n manier moed en kracht verzamelen? Strakjes zou hij inzakken, juist als 't er op aan kwam.

De verschillende spelers schrikten eensklaps door een gerinkel van brekend glas en door een luide kreet van Wijn.

‘Neem me niet kwalijk!’ riep Wim, ‘ik zag je niet, wat spijt me dat, deed ik je pijn?’

Wijn keek z'n vriend één oogenblik aan alsof hij vermoedde, dat er opzet in 't spel was. Toen riep hij een ruw woord, draaide zich om en verdween.

‘Ziezoo,’ dacht hij, ‘moeten we verliezen, dan kan 't niet gebeuren door zoo'n laf middel!’

't Gebeurde schonk hem meer zelfvertrouwen! Dat hij zóó durfde handelen tegenover een medespeler, moest wel invloed uitoefenen op z'n verdere doortastendheid.

Wijn bleef wat treuzelen buiten, hij luisterde naar de praatjes van jonge, bewonderende broekjes. De vervelende downstemming week niet.

Daar verscheen de lange scheidsrechter, haast van dezelfde lengte als hij zelf. Wijn kende hem heel goed, maar nu bleef Mullers koel en ongenaakbaar, knikte alleen. Wel nam hij de bekende midvoor scherp op, alsof hij de kansen van een overwinning op R.V.V. wilde bepalen. Toen liep hij met groote passen naar 't terrein, gevolgd door de beide elftallen. De blikken, die enkele spelers van de Rotterdamsche club op hun tegenstanders wierpen, voorspelden niet veel goeds.

Maar ook T.T.T. deed strijdlustig!

In 't veld werd er even 'n beetje getrapt. Wijn zag de vier zwarte vlakken, schuin oploopend, met hier en daar de lichte kleuren van damestoiletten.

Hij hoorde 't klaterend applaus bij zijn verschijning en misnoegd dacht hij: ‘Strakjes fluiten jullie me uit! Voetbal is een spel van zóó up, zóó down.’

Mullers floot voor de tweede maal - Wim won den toss, koos 't voordeel van wind mee. De zon hinderde niet veel, omdat die dwars over 't veld scheen.

Wijn stelde zich vrij lusteloos op, keek z'n tegenstanders onverschillig aan, en bij 't beginfluiten van Mullers kwam er even wat méér fut in hem.

Rotterdam pakte geweldig aan, maar T.T.T. deed niet onder!

Wim hield Wijn scherp in 't oog! Hij voelde, dat er iets haperde. Angstig voorzag hij een missen of treuzelen van de befaamde midvoor.

Hij besloot hem tot 't uiterste te sparen, te wachten, tot 't vuur van 't spel, of een naderende nederlaag den ouden Wijn wakker zou roepen.

Alsof R.V.V. begreep, dat de gevreesde midvoor niet in goeden vorm was, 't speelde met een razend tempo. Als duivels zaten de spelers op den bal en - daar kwam de kans.

Een noodlottig missen van Wijn bracht de bal weer van 't Rotterdamsche doel naar dat van T.T.T. Een korte worsteling en - de eerste goal zat!

Wim keek Wijn verwijtend aan, terwijl anderen vrij sterke uitdrukkingen gebruikten. 't Liet Wijn

koud - hij kòn niet over z'n gevoel van slapheid heen komen...

De Rotterdammers sprongen vol vreugde in de lucht. Wacht maar! er volgden er nog wel méér!

Achter 't net stonden twee heeren, die met buitengewone belangstelling naar de spelers tuurden.

‘Ziet u 'm al?’ vroeg de oudste.

‘Ja zeker, daar staat ie, in 't midden. Wat voeren ze nu uit?’

‘Er schijnt 'n goal gemaakt te zijn, 't spel begint opnieuw.’

Met aandacht volgden de beide heeren de aanvallen van de beide partijen. De jongste heer scheen 't spel niet recht te begrijpen.

‘Wat willen ze nu eigenlijk?’ vroeg hij.

‘Nou, de bal in 't net trappen.’

‘Waarom doen ze dat dan niet?’

De oudste heer lachte om de onnoozele opmerking.

‘Ik heb dat mooie spel ook nog nooit meegemaakt, 't lijkt me verschrikkelijk kinderachtig. Moeten de jongelui dáár nu zooveel tijd voor weggeven?’

‘Ach,’ was 't antwoord, ‘sommigen weten maat te houden, anderen offeren er te veel aan op.’

Een wild geschreeuw barstte los, 't publiek gilde van spanning.

‘Wat gebeurt er?’ vroeg de jongste heer verschrikt.

‘Er schijnt weer een goal gemaakt te zijn.’

‘En schreeuwen die menschen dan altijd zoo?’

‘Dat komt door de spanning.’

‘Dat T.T.T. schijnt dan toch niet veel waard.’

‘Ach, 't voetbal is wisselvallig.’

Werkelijk had R.V.V. 't tweede punt weten te maken. 't Begon er voor T.T.T. leelijk uit te zien.

Weer stelden de spelers zich op en Wijn, nog altijd hopeloos uit vorm, kreeg een neiging om weg te loopen. De nederlaag van zijn club, 't verloren gaan van een kans op 't kampioenschap bracht hem tot een woede, die in dit geval niets uitwerkte. Integendeel, een mooie uitval van z'n club bracht de kans van den dag. Een scherp opletten, een rustige zekerheid hàd een punt kunnen opleveren. Maar Wijn, wèl vol innerlijke woede, maar zonder z'n gewone vastheid, bedierf de kans...

Hij kwam tot vlak vóór 't vijandelijke doel... de bal sprong en sprong, Rotterdam gilde van angst... de kreten klonken scherp en dreigend... Wim zàg 't gat... hij zette over, nu wél, nu wèl, maar Wijn... deze schoot meters naast... de bal liep uit!

T.T.T. begon razend op Wijn te worden. Wat scheelde hem toch! Weer een kans verknoeid! Een algemeene moedeloosheid verving de vroegere kracht...

Ja, als hun midvoor zóó ellendig speelde, dan konden ze 't wel opgeven. Waar bleef hij nu weer? Nu nog slabakken óók! In z'n eentje achterblijven. Wim gilde: ‘Vooruit! in 's hemelsnaam geen drie!’

Wijn bleef achter... z'n oogen hadden iets wonderbaarlijks gezien... twee heeren, achter 't net.

De eene... wat?... 't kòn toch niet... ja!... 't wàs zoo!... meneer Gedemey stond naast hem

... 't leek... 't leek... En ja... de meneer wuifde... ja... 't was z'n vader!!

Hoe kon dat?

Wijn vergat 't heele spel. Even een schreeuw naar Wim, de aanvoerder! Bliksemsnel sprong hij naar 't hek. 't Oude gevoel van gehechtheid kwam boven.

'Vader! u hier?'

'Met een vliegtuig gekomen, om jou te zien verliezen!' riep meneer Gedemey.

Wijns hoofd stond in vuur!

'Verliezen? verliezen? Wacht eventjes!' Weg holde hij, nu plotseling de oude, de gevaarlijke, de kanonnier!

Tien spelers worstelden wanhopig om een derde punt te voorkomen. Een hevige woede deed hen maar trappen, trappen. O, die ellendige Wijn, achter te blijven! Dat was verraad!

Weg dien bal!... kets! weg dien bal! trap maar raak!...

Rotterdam drong op, sloot T.T.T. in. Tweemaal redde de keeper... iedereen voelde 't derde punt komen... Meneer Olten had met alle geweld z'n zoon willen zien spelen.

En nu zàg hij 't ook!

Wijn vloog met reuzensprongen over 't veld. Z'n oogen stonden helder, ze zagen 't vreeselijke gevaar, ze zagen 't oogenblik naderen, dat 't kampioenschap verloren ging.

Eén oogenblik werd 't hel licht, alsof veld en spelers en publiek verdwenen waren in een groot vuur...

Toen schoot hij op den vijand af! Een onweerstaanbare kracht dreef hem voort. Hij veroverde in enkele seconden den bal, nam 'm mee,

gaf 'm over... Eensklaps zagen de vrienden hun vriend in z'n ouden vorm. Als bij ingeving begrepen ze, dat de lange midvoor hen te hulp kwam door 't breken van z'n verschrikkelijke lakschheid.

Alle oogen gingen open, ze herleefden, ze haalden diep adem, ze berekenden, ze liepen toe als nooit te voren, ze plaatsten schitterend. Vóór alles hielden ze Wijn in 't oog. Van hem verwachtten ze de redding.

R.V.V. zag zich plotseling overrompeld... met een geweldige drang naderde de T.T.T. voorhoede 't doel...

Nu zagen ze den gevreesden lange spélen! Onhoudbaar rukte de vóórhoede met prachtig samenspel naar 't net. Wat móést gebeuren, gebeurde! De bal vloog als een kanonskogel langs den keeper en 't was een schot van Wijn!

Als door een tooverslag veranderde 't heele spel! Nauwelijks blies de scheidsrechter, of onmiddellijk viel T.T.T. aan, onweerstaanbaar. Alle spelers schenen bezield door een hevig willen. Iedereen onder 't publiek voelde wéér een goal komen. 't Móést, 't móést! R.V.V. raakte de kluts kwijt! Weg was hun samenspel, wég hun juist en zeker plaatsen. Als wezenloos lieten ze T.T.T. begaan en - 't werd gelijk!

't Publiek werd ook aangestoken, en zelfs de vermaarde Mullers deed zenuwachtig. Hij begreep, dat 't nu geweldig ging spannen.

Meneer Olten, die geen aasje van 't spel kende, werd toch aangestoken door de algemeene opgewondenheid.

Hij begreep nu toch wel, dat 't jongelui kon meesleepen. Hij had geen oog van z'n zoon af.

Ja, hij moest toegeven, dat hij buitengewoon snel en handig was. Maar wat nu volgde...

R.V.V. ontwaakte uit een benauwde droom. 't Stond twee - twee, dàt drong tot alle spelers dóór, en 't moest drie - twee worden in 't voordeel van hen! Dus - dus...

Dadelijk na den aftrap floot Mullers wegens een overtreding. Blijkbaar wilde R.V.V. door geforceerd spel winnen. Maar de magere scheidsrechter liet niet met zich spotten. Hij zag alles.

Meneer Olten zag enkele oogenblikken later z'n zoon voorover tegen den grond slaan. Wéér klonk 't schrille fluitje, weer een strafbaar feit.

‘Hij is, geloof ik, geraakt,’ zei meneer Gedemey, ‘gelukkig staat hij weer.’

Wijn trok even met 't been, maar toen werd 't spel hervat.

Nog geen kwartier was er gespeeld, toen een hevig geschreeuw van de meeste T.T.T.-ers 't publiek deed opschrikken. Allen liepen te hoop... de scheidsrechter snelde toe... één speler lag op den grond...

‘Is 't Wijn? is 't Wijn?... nee, daar loopt hij... wat is er gebeurd?’

Meneer Olten zag twee mannen over 't veld hollen, met verbandmiddelen... ze naderden... Even later zag hij Mullers de arm uitstrekken en een Rotterdammer 't veld uit sturen...

Heftig gingen de anderen te keer, terwijl de getroffen speler tusschen twee helpers naar de tent werd gevoerd.

Meneer Olten hoorde de opgewonden gesprekken, hij merkte beweging op de tribunes, hij werd zelf zenuwachtig.

‘Duurt 't nog lang?’ vroeg hij.

Meneer Gedemey antwoordde: ‘Nog een klein half uur.’

't Gerucht begon te loopen, dat de gewonde speler zoo gemeen getrapt was, dat 't been ernstig was gekwetst.

't Spel ging voort.

Rotterdam scheen niets geleerd te hebben! Opnieuw vielen ze woest en ruw aan, ze trapten in den wilde maar raak, ze ontzagen niemand, zoodat Mullers onophoudelijk moest fluiten.

T.T.T. werd geprikkeld. Moesten ze 't verliezen, goed, maar dan niet door de gemeene praktijken van de tegenstanders. Ze moesten wel heftig verdedigen, ze moesten de ruwe trappen wel beantwoorden. Mullers deelde tot tweemaal toe een hevige waarschuwing uit. Geen enkele aanval kon behoorlijk uitgewerkt worden door de ongeoorloofde handelingen van R.V.V.

Mullers hield stand! Op een gegeven oogenblik na een wilde knokpartij ging nummer twee 't veld uit.

Een nieuw gehuil van R.V.V., een verdubbelde woeste aanval...

Meneer Olten keek strak, en na een hernieuwden, gebroken aanval, zei hij tegen meneer Gedemey: ‘'t Is waarachtig een vechtpartij inplaats van spelen!’

Een half uur verliep zonder dat er sprake was van voetbal.

't Werd een geforceerd trappen, een venijnig trachten, de tegenpartij te kwetsen. T.T.T. hield zich lang goed, tot 't dreigde te verliezen door een uitgelokte botsing tusschen Wijn en Voos.

Evenals vroeger ontzag de laatste niets en niemand. Wonder boven wonder had Mullers hem

nog niet kunnen betrappen op een overtreding. Nu weer niet - 't kòn opzet zijn geweest, bewezen werd 't niet.

Wijn moest een prachtkans prijs geven. In de laatste tien minuten begon R.V.V. te verslappen. Al hun gemeene trucs baatten niet door de weergalooze waakzaamheid van T.T.T.

Wijn begreep, dat 't laatste oogenblik de groote kans geboren zou worden.

Hij wist, hoe hij bewaakt werd, hoe ze op hem afstormden, ruw en onbesuisd, als hij een kans tot schieten kreeg.

Meneer Olten zei juist tegen z'n vriend: ‘Wijn is doodmoe, zie je wel? 'k Wou, dat 't nou maar uit was.’

Eensklaps bleek die voorgewende vermoeidheid van Wijn voorbij! Nu of nooit! dacht hij.

Met een verbazingwekkende snelheid schoot hij plotseling vooruit, verschalkte z'n bewakers, verbrak de linie.

Daar liep hij, rennend, den bal voorttrappend... alleen Wim volgde, begrijpend, dat de overwinning nu kon gloren.

Zou Wijn 't alleen willen probeeren? Zou hij de backs en den keeper kunnen passeeren?

Hij liep mee, ondanks 't ruwe haken van een Rotterdammer. Als 't noodig was, moest hij den bal overnemen...

't Was niet noodig!

Wijn zette door! 't Werd één van z'n beroemde rennen.

De tusschenlinie en de achterhoede keken verbijsterd toe. R.V.V. begréép 't gevaar. De linkerback besloot wat 't ook kosten mocht, den ren te breken.

Als een stuk steen wierp hij zich vóór Wijns voeten, maar deze had 't voorzien! Hij sprong over de back heen, snelde voort...

Alleen de keeper had hij nog vóór zich en deze liep uit!

't Was de eenige kans om den bal te houden! Nu zette Wijn over... hij had Wim in 't oog... deze lette op... door de snelheid schoot Wijn te schuin, maar Wim, ongewoon snel voor zijn doen, haalde nog net de streep...

Gillend vloog al wat Rotterdam was naar 't doel om te redden...

Te laat! - De uitgeloopen keeper kon den bal alleen nog even aanraken, te zwak om ze van richting te doen veranderen... Drie zat!

Buiten zichzelf van drift trapte de back Wim tegen 't onderlijf...

Zonder een kreet te slaken, zakte Wim ineen.

Mullers had alles gezien, maar 't niet kunnen beletten. Wim werd bewusteloos weggedragen.

‘Dat kost 'm een jaar schorsing,’ zei Mullers, woedend door dit ellendig gebeuren. De back moest 't veld uit! Nog enkele minuten - toen blies hij einde.

T.T.T. had gewonnen!

Meneer Olten wischte zich 't zweet van 't voorhoofd.

‘Nee,’ zei hij, ‘zóó had ik 't me niet voorgesteld, 't is een afslachting!’

‘Mijn gezond verstand zegt, dat dit geen voetbalspel meer is,’ viel meneer Gedemey uit, ‘ze zouden elkaar vermoorden om maar te winnen! En wat dan nòg?’

Wijn, zéér vermoeid, kwam langs z'n vader. De trots over de overwinning werd getemperd

door 't verslagen gezicht van meneer Olten. Vreugde viel er niet op te lezen. Meer angst en verontwaardiging.

Wijselijk deed Wijn niets anders dan even zeggen: ‘Tot straks.’

Als een domper viel een zwaar gevoel van onvoldaanheid op Wijn neer.

Kampioen van T.T.T. door deze drie - tweeuitslag, en toch, hij voelde zich gedrukt. Kwam 't door de onverwachte thuiskomst van z'n vader? Had hij zich overspannen? Zag hij tegen een later onderhoud met z'n vader òp?

Wijn liep in zichzelf gekeerd naar de tent, hoorde de juichkreten niet van 't jonge goed, dat met veel gezwaai en beweging de club kwam huldigen.

Hij nam ook geen deel aan de drukke gesprekken in de kleedtent. Alleen naar Wim ging z'n gedachte. Wat gaf 't, of ze allemaal verontwaardigd deden en te voorschijn kwamen met ijselijke plannen. Wijn wist veel te goed, dat Mullers zich ter dege zou roeren.

Wim werd er niet beter door.

Tot z'n groote ergernis hoorde hij, dat de jonge aanvoerder was weggebracht met een zwaren beenwond.

Misschien had Wijn zich toch wel te veel ingespannen en volgde nu een sterke inzinking.

Zoo snel mogelijk nam hij afscheid, keerde huiswaarts. Nu pas drong 't tot hem door, dat z'n vader met een vliegtuig was overgekomen. Onderweg overdacht hij, wat er in 't komende onderhoud diende gezegd te worden. 't Hing vooral af van z'n moeders houding. Het stond bij den jongeman vast, dat hij z'n club niet in den steek

zou laten, hoe z'n vader ook zou optreden.

Meneer Gedemey liet de ouders met hun zoon alleen.

Mevrouw Olten stortte tranen van vreugde, nu ze haar jongen zoo in z'n voordeel veranderd zag. Hartelijk werd de ontmoeting, en de vader vermeed elke toespeling op z'n studie.

't Verhaal van z'n luchtreis boeide Wijn en zoo verliep dat eerste onderhoud gezellig en hartelijk.

Toch merkte Wijn heel goed aan z'n vaders oogen, dat er iets broeide, maar opzettelijk stelde meneer Olten een gesprek over Wijn's studie uit tot den volgenden dag. Mevrouw kreeg nog gelegenheid enkele minuten met haar zoon alleen te praten. Ze bereidde hem vóór op een ernstig onderhoud en ze waarschuwde d'r jongen om goed over z'n besluiten na te denken.

Dien nacht bleef Wijn lang wakker. De woorden van z'n moeder deden hun uitwerking. Hij móést toegeven, dat hij z'n studie schandelijk had verwaarloosd. Z'n besluit stond vast, dat hij hierin verandering zou brengen, maar - in geen geval wilde hij 't voetballen er aan geven. Z'n club moest winnen. 't Volgende jaar kon hij opnieuw aanpakken...

Vader en zoon spraken met elkaar! Wijn erkende z'n fouten rondweg, beloofde tegelijkertijd van nu af aan niet langer z'n studie te verwaarloozen. Wèl bleef hij voetballen, maar 't volgend jaar trok hij zich terug.

Een handdruk bezegelde dit besluit.

X.
De invalide.

Zoo dikwijls hij kon, zocht Wijn z'n vriend Wim op in 't ziekenhuis aan den Zuidwal.

Van alles hield hij hem op de hoogte en soms bleef hij hem uren lang gezelschap houden. Dat kon alleen door de bizondere toestemming van den directeur.

Wijn bracht alle sportbladen mee, waarin tal van artikelen waren verschenen over de laatste ontmoeting tusschen T.T.T. en R.V.V. Het deed Wim goed, dat er voor hem partij werd getrokken.

Op een druiligen morgen, toen Wijn hem weer eens bezocht, zei Wim plotseling: 'Ik stuur een aanklacht in tegen de N.V.B.'

Wijn keek vreemd op.

'Tegen de N.V.B.?' vroeg hij.

'Ja, er is een toestand ontstaan, die niet deugt, die niet blijven mag. Ons mooie voetbal gaat er anders aan.'

'Wat heeft de N.V.B. je gedaan?'

Wim liep warm!

'Mij persoonlijk niets, wel zijdelings. Dat de groote bond zulk spel duldt, dat het de ruwe gemeene spelers niet strenger straft, is een schandaal! Lig ik hier niet weken lang met een ellen-

dige zware wond door 't valsche spel van R.V.V.? Heeft Mullers niet een felle critiek geschreven? En wat werkte die uit? Een schorsing van een maand! In plaats, dat de gemeenerd er voor goed wordt uitgegooid. En nu was Mullers een prima scheidsrechter. Maar hoe dikwijls zie je onbenullige vrindjes fluiten, die absoluut geen eerste klas wedstrijd kunnen leiden!

Dan moeten er toch wel verkeerde dingen gebeuren.

Die heeren van de N.V.B. behoeven niet te spelen! Zij loopen geen gevaar een ernstige wond op te doen!

Zij hebben makkelijk praten! Als er maar veel geld binnen komt, dan is 't goed!

Ik zal waarschijnlijk niet meer kunnen spelen! Daarom wil ik eens eventjes een artikel schrijven om de heeren duidelijk te maken, dat ze 't voetbalspel naar den kelder helpen, als ze geen scherpe maatregelen nemen om 't mooie, vroegere peil weer terug te vinden. 't Is een geldwinnerij geworden, 't spel is bijzaak en wij worden de dupe van de hooge oomes, wij moeten maar spelen op slechte velden, als zij 't noodig vinden, dat er geld binnen komt. Wij hebben maar genoegen te nemen met prullige scheidsrechters, die bij hen in een goed blaadje staan. Wij worden maar voortgejakkerd als willooze poppen. Nee, Wijn, als ik beter ben, zal ik eens een boekje open doen.'

'Wijs je dan ook den weg aan tot verbeteren?'

'Zeker! Buitengewoon strenge contrôle bij elken wedstrijd door de scheidsrechters. Deze moeten benoemd worden na een zeer streng onderzoek, na afgelegde proeven van geschiktheid in lagere

De verschillende spelers schrikten eensklaps door een gerinkel van brekend glas,...
(Blz. 131.)

klassen. Elke vereeniging heeft 't recht scherpe critiek uit te oefenen na een gespeelden wedstrijd. De competitie-wedstrijden moeten grondig worden herzien. Elke club moet vrije keus hebben, in welke afdeeling ze wil spelen. Gelijksoortige vereenigingen behooren in één afdeeling geplaatst te worden. De toegangsprijzen moeten omlaag. De bepalingen omtrent schorsing en royement zullen sterk verscherpt dienen te worden. Een betere regeling omtrent de vergoedingen van onkosten is dringend noodig.

Een herzien van 't geheele reglement van de N.V.B. is noodzakelijk.

In de besturen moeten minstens voor vijftig procent spelers zitten. Ook 't hoofdbestuur telt voor de helft vertegenwoordigers van de spelende clubs. Alle gokkerijen worden verboden of liever gestraft.

't Aftroggelen van leden, soms 't koopen er van zal aan de kaak gesteld worden. Een nieuw systeem boeten wordt in 't leven geroepen...'

Wijn lachte en riep uit: 'Wie moeten dat allemaal doen?'

'Mishandelde, ongeschikt getrapte spelers!' antwoordde Wim. 'Ik stel me beschikbaar om in een commissie zitting te nemen, die de heele boel eens grondig zal onderzoeken en verbeteren. 't Moet maar eens barsten! De lucht moet gezuiverd worden. Neem nou eens die vreeselijke technische commissie met haar belachelijke uitspraken. Is 't geen schandaal, dat er soms prullen in 't Nederlandsch elftal worden gekozen, terwijl ze prima spelers niet eens tellen?'

Wijn stond op, hij zag, dat Wim zich te druk maakte.

‘Eerst beter worden, dan zullen we nog eens praten.’

‘Handelen!’ riep Wim, ‘hervormen! Weer wedstrijden als vroeger, van zuiver spel!’

Wijn drukte hem de hand, en eenmaal aan zichzelf overgelaten, dacht hij ernstig na over de woorden van z'n vriend.

Hij voelde 't meest voor een splitsing, voor een nieuwen voetbalbond. Dan alleen gelijksoortige clubs om samen te spelen.

Een R.V.V. moesten ze niet meer dulden!

Hoe meer hij er over peinsde, des te sterker won z'n overtuiging veld, dat een totale herziening noodzakelijk was.

Misschien kon Wim den eersten stoot geven! - De wedstrijden om 't kampioenschap van Nederland lokten buitengewoon veel toeschouwers.

Tot nog toe had T.T.T. er drie van de tien gewonnen. De zuidelijke kampioenen bleken lang niet de minst gevaarlijke. Nu begreep Wijn ook beter 't gesputter van die clubs, dat hoofdzakelijk uit de Westelijke afdeelingen, spelers voor 't Nederlandsch elftal werden gekozen, alsof Groningen, Overijsel, Limburg minderwaardig spel te zien gaven.

De eerste thuiswedstrijd tegen E.V.C. uit Enschedé bracht duizenden op 't terrein, waar voor deze bizondere gelegenheid om 't middenveld drie extra rijen banken waren getimmerd, een duizend plaatsen meer. Deze wedstrijd gaf een prachtig voorbeeld van 't voetbalspel zooals 't kan en moet. De beide clubs speelden een mooi, eerlijk en fijn spel, een lust om te zien.

Er ging een roep van uit, en velen, die de wedstrijd meemaakten, wisten niet, wat ze zagen.

Volkomen terecht verlóór T.T.T. met 1 - 2.

Dat was voor de eerste maal!

't Slot bracht deze twee zelfde clubs tegenover elkander in Enschedé.

Wijn wist zijn vereeniging de overwinning te schenken. Na een spannend verloop, waarbij de stand steeds 0 - 0 bleef, waagde hij op een gunstig oogenblik één van z'n vermaarde rennen, waaruit een doelpunt ontstond.

En zoo bléef 't!

T.T.T. werd kampioen van Nederland. De pers juichte dit resultaat toe, 't was verdiend! Wèl stond E.V.C. technisch hooger dan T.T.T., maar 't sterke spel van Olten, wiens durf en wiens volkomen zuiver eerlijk spelen algemeen bewonderd werd, had den doorslag gegeven.

Nu was 't feest in de groote Dierentuinzaal. De voordeelen van 't behaalde kampioenschap waren van dien aard, dat een flinke fuif kon gegeven worden, terwijl een deel van 't opgebruikte geld besteed zou worden, de kleedtent om te tooveren in een fraai clubhuis.

Meneer en mevrouw Olten woonden 't feest bij en natuurlijk meneer en mevrouw Gedemey met al hun pleegkinderen.

Mieke mocht meedoen!

Wim Vormers zat aan de voorste rij, wèl genezen, maar - van voetballen geen sprake meer. Hij wist, dat er één nummer aan hèm gewijd zou worden. Toch voelde hij zich gedrukt. Na z'n ontslag uit 't ziekenhuis bleef 't nog altijd woelen in z'n hoofd. Hij, nooit meer spelen... 't stemde hem bitter, omdat de oorzaak school in opzettelijk gemeen spel. Wat hielpen hem nu alle mooie woorden. 't Was gebeurd en nooit meer te her-

stellen. 't Hinderde hem des te meer, omdat hij tijd te over had, om aan 't spel te wijden. Hij verzuimde geen studie zooals Wijn en vele anderen.

Te stelliger nam hij zich vóór, al dien tijd te gebruiken voor één doel: 't Speelpeil terugbrengen tot de oude hoogte!

T.T.T. als kampioen van Nederland mocht zeker wel wat in de melk brokkelen. Op de komende jaarvergadering zou hij spreken, de artikelen voor de Sport lagen klaar! Hij wilde niet handelen dan met goedkeuring van z'n club. Na 't feest zou een vergadering gehouden worden, waarvan de punten al bekend waren.

Wim sprak met iedereen over z'n voornemens en nu zelfs, in de hel verlichte zaal vol vroolijke menschen, bleef hij ernstig praten, vervuld van de toekomstplannen...

Wijn trad in geen enkel nummer op! Hij kon niet al te best meedoen door z'n gemis van alle aanleg voor tooneelspel of voordracht. De twee Chineezen bleven ook toeschouwers, maar bijna alle verdere kennissen en vrienden werkten mee in de groote Revue, geschreven door Jan Okker.

Dat begon met muziek, viool, cel en piano, een keurig nummer, door enkele leden uitgevoerd. Daarna losse voordrachten, een paar liedjes, weer wat muziek. Zoo hadden ze een vroege pauze. Eerst dan zou de Revue volgen.

Met opzet was er geen inleidend woord gesproken - alles kwam terecht in de Revue. Wim sprak in de pauze met verschillende uitgenoodigde vertegenwoordigers van bevriende vereenigingen en aldoor bleef hij hameren op 't zelfde aambeeld.

De Revue.

Een reusachtig groote bal rolde 't tooneel op in de helle kleuren van T.T.T.

Opeens bewoog de groote bal omhoog, opgetrokken door een sterk koord.

Nu naderden van links en rechts witte en zwarte duivels, die de bal begonnen te trappen. Hevig slingerde ze heen en weer, tot ze plotseling barstte en - bij 't neerslaan van de voorste helft, trad uit de achterste een jonge kerel, gekleed als een lid van T.T.T., maar gekroond, een scepter in de hand, flonkerend van zilver en goud galon.

Hij sprong naar voren en sprak met een heldere stem enkele versregels:

‘Uit een voetbal geboren, noem ik mij jong T.T.T.,
Ik bid u, leeft in gedachten met mij mee.
Ik voer u rond, ik toon u velen, uitverkoren,
Gij zult van al hun daden hooren,
Van vreugde, ramp en tegenspoed,
Maar, gelooft mij, in 't eind wordt alles goed.
Ik hef m'n staf, ha... 't wordt nu duister!
Ik bid u, kijkt, ik bid u, luister!’

't Tooneel werd volkomen donker, en na 't terugkeeren van 't licht zagen alle toeschouwers een kindermeid door een tuin rijden met een wagentje, waarin een groote pop, precies een kind. Een oude heer kwam aanstappen, hield een praatje met 't meisje.

‘Wat 'n lief dreumesje is dat toch! Hoe heet 't ventje?’

‘Goliath Tee-tee-tee, meneer.’

‘Wat een rare naam is dat. Is Goliath z'n voornaam?’

‘Jawel, meneer.’

‘Wat ziet ie er sterk uit...’

Na 't heengaan van de meneer, ging 't meisje op een bank zitten.

Daar verscheen een jonge vrouw, in een schitterend rood costuum. Ze naderde den wagen, spreidde de handen over 't kind uit en sprak een voorspelling uit:

> Gij, kleine Goliath, ik schenk u kracht,
> Eens zult gij zegepralen!
> Een schoone overwinning wordt uw club gebracht,
> Komt, juicht nu vele malen!

Van achter de schermen klonk een jubelkoor, begeleid door orkest.

De jonge vrouw verdween, juist toen van de andere zijde een soort heraut te voorschijn trad in een fraai riddercostuum.

Hij blies een daverende fanfare en sprak met schallende stem:

> ‘Trouw zult gij zijn te allen tijde!
> Eerlijk en open in 't zwaarste strijden!
> Dapper en kloek en onversaagd!
> 'k Zie roem in uw toekomst, die glorierijk daagt!’

En nu volgden in een bonte rij tafereelen de geschiedenis van T.T.T.

Groot gejuich en gelach in de zaal, toen twee en twintig voetballers als babies gekleed elkander gingen bekampen.

Veel succes had ook de scène, waarin een stotterende oude heer 't voetbal afkeurde met de malste argumenten.

Oerkomisch 't tooneel, waarin Jan Okker een lofrede hield op de bal en er telkens de leukste

gezichten op teekende. Nu eens huilde de bal, dan weer keek hij woedend, of spottend, of schaterlachend. Geestig vond 't publiek het tooneeltje waarin jonge meisjes over hun voetbalhelden uitpakten, om te eindigen met ruzie om 't bezit van een voetbalschoen. Buitengewoon grappig deden de oude tantes, die heftig te keer gingen tegen die gekkigheid, 't slechte voetbal.

En dan de leeraarsvergadering!

't Was overdreven want alleen karikaturen van leeraars spraken 't doodvonnis uit over alle voetbalspel. Ze namen 't besluit, om elke leerling, die het verderfelijk spel durfde spelen, een nul te geven op 't rapport. Kolossaal werd er gelachen om een veteranen-wedstrijd, ook geweldig overdreven, want alleen stijve sukkels, bijziende suffers en zoo meer speelden mee, die nooit den bal zagen, maar steeds elkander trapten.

Dan de groote jool, toen 't publiek mee mocht trappen, terwijl op 't tooneel 't net gespannen was.

Ook de ernstige tooneelen hadden succes. In één er van kreeg 't ruwe spel er van langs. In een tweede kwam een technische commissie op de planken, die leden telde met zoo weinig benul van voetbal, dat ze de gekste bokken schoten.

Ook de Nederlandsche Voetbalbond moest een veer laten. 't Hoofdbestuur nam de malste besluiten. Het kondigde bijvoorbeeld een bepaling af, dat elk speler voor een wedstrijd minstens drie glaasjes melk moest drinken!

Maar 't mooiste kwam aan 't slot.

Mieke trad in dit tafereel op als de beschermgodin van alle voetballers. Ze verscheen ten tooneele in een schitterend kleed. Een gansche schare van jonge mannen sprak ze toe, om te

eindigen met een bede voor hun verder heil.

't Achterdoek ging omhoog... drie gedaanten stonden er op een verhevenheid in een felle gloed. Het waren de Taaiheid, de Trouw en de Trapper, in fraaie toepasselijke kleedij.

De Taaiheid en de Trapper waren mannenfiguren, de Trouw werd uitgebeeld door een jonge vrouw.

Nu begon een huldiging van de spelers, die zich hadden onderscheiden. In gevoelige bewoordingen werd Wim Vormers toegesproken in verband met 't ongeluk, dat hem trof.

> Gij, taaie, trouwe, trapper, uw naam leeft met ons voort!
> 't Noodlot velde u neder, maar luister naar mijn woord:
> Gij waart zoo trouw, zoo eerlijk en zoo fair!
> Wij zien u op 't voetbalveld nooit weer,
> Maar altijd zult gij voor ons een nobel voorbeeld zijn,
> Uw roem leeft voort, gij, onvolprezen kapitein,
> Die zooveel malen ons gevoerd heeft met een vaste hand
> Door zware branding, hevig stormen naar 't lieve vaderland.
> Wij danken u uit naam van honderdtallen,
> Vergeten kunnen wij u niet, gij blijft de trots van allen!!

Ach, 't waren niet zoozeer de gebrekkige versregels van Jan Okker, die de gansche zaal ontroerden, als wel de zéér prachtige manier, waarop ze werden uitgesproken.

Toen dan ook de gansche zaal losbarstte in geestdriftig gejubel, kòn Wim zich niet goed houden... de tranen schoten hem in de oogen...

Hij wuifde naar alle kanten, z'n gelaat zag spierwit en Wijn merkte, hoe hij beefde als een riet. 't Was een mooi oogenblik.

Koningen van één dag worden de voetbalhelden wel eens gedoopt, maar dit gold in geen geval voor Wim, vooral niet omdat hij zoo'n sym-

pathieke eenvoudige jongen was.

Ook Wijn kreeg een beurt!

Nu klonken de verzen in majeur, want 't bleef één juichtoon over de daden van de lange midvoor, die 't laatste oogenblik 't kampioenschap van Nederland voor zijn club had weten te veroveren. Warme hulde werd hem gebracht en wéér jubelde de zaal, terwijl Wijn verlegen en beduusd naar z'n ouders keek. De laatste oogenblikken aanschouwde 't publiek een apotheose - de reusachtige letters T.T.T. van latten en vloei, daar in electrische lampjes, 't tooneel donker, een groot aantal kleine gedaanten, alle met een lichtpunt op 't hoofd, deinden over 't tooneel, stelden zich in volgorde, hoog boven de drie glanzende letters, en vormden samen 't woord Hulde...

Nou, Jan Okkers had eer van z'n Revue en de uitvoerenden niet minder. Nog heel lang werd er gedanst. -

Enkele dagen na 't feest ontving Wijn bezoek van een meneer, die hem kwam voorstellen lid te worden van z i j n club. Verbaasd keek Wijn den bezoeker aan, niet begrijpend, hoe iemand durfde onderstellen, dat hij zoo maar weg zou loopen.

Maar z'n verbazing steeg ten top, toen de meneer zei: ‘'t Zou ons heel wat waard zijn als een midvoor van uw snelheid en met uw schotvaardigheid onze club naar 't kampioenschap zou willen voeren. Wij weten niets van uw geldelijke omstandigheden af, maar op een honderdje meer of minder zouden we niet zien.’

Nu ging Wijn een licht op!

Wat durfden ze me daar te doen? Hem omkoopen? Hem geld bieden als hij... Een hevige

toorn greep Wijn aan... driftig stond hij op, opende de deur en met een harde stem riep hij: ‘U is aan 't verkeerde adres, meneer.’

Brutaalweg antwoordde de onbekende bezoeker: ‘Doe maar zoo dik niet, er zijn er genoeg, die graag een duizend pop willen verdienen op die manier.’

Wijn zei niets terug, sloot snel de deur, liep haastig naar z'n kamer.

Meermalen had hij er van gehoord, dat spelers zich lieten betalen, als ze voor een andere club wilden uitkomen. Dat ze hèm zóó iets durfden voorstellen, hinderde hem geducht.

Hij dacht aan Wim...

Sinds enkele weken was hij danig aan 't studeeren. Dat viel hem in den beginne moeilijk genoeg, maar hij zette dóór, te meer, omdat hij genoemd werd als midvoor in den komenden wedstrijd Nederland - Zwitserland.

Dat moest hij nog meemaken, één groote internationale ontmoeting. Daarna zou hij wèl aan sport blijven doen, ook nog wèl voetballen, maar alleen in eigen kring.

Waarom moest er altijd publiek bij? Duizenden menschen spelen een partijtje schaak of dam, of biljart, om 't spel zelf. Wat hadden ze er maling aan, of er toeschouwers tegenwoordig waren.

Wim had gelijk! Er moest hervormd worden. Weg met al die uitwassen, met al die goedkoope reclame, met al die opschroeverij!

Spelen om 't spel met eerlijke liefhebbers!

Weg met de daalders-plaatsen voor genot en sensatie-zoekenden. Alleen spelen voor eigen vrienden en belangstellenden. Géén reuzentribunes, géén gokpartijen, neen, spelen, spelen, spelen

zonder meer!

En toch... een strijd in 't stadion, waar dertig duizend menschen samen kwamen, leek hem 't toppunt.

Een mensch i s nu eenmaal ijdel, en 't gevoel, een overwinning van z'n vaderland mee te maken deed ook zijn hart kloppen.

Wim beweerde wel, dat die landenwedstrijden alleen noodig waren om de kas van de N.V.B. te spekken.

't Was mogelijk. Eén keer wilde hij zoo'n ontmoeting meemaken, liefst als overwinnaar. Nu hij Wim niet meer zoo dikwijls ontmoette, verloor hij de oude kankerlust. Er wàs veel verkeerds, er móést verandering komen, maar àls er nu toch een wedstrijd Nederland - Zwitserland kwam, welnu, dan mocht hij toch zeker ook helpen, die voor z'n eigen land te winnen.

Daarna wilde hij best meehelpen de zoo noodige hervormingen in te voeren.

Toen dan ook de uitnoodiging kwam om deel uit te maken van 't Nederlandsch elftal, nam Wijn die aan.

Hij sprak er ronduit over met z'n ouders. Wèl keek meneer Olten een beetje sip, omdat hij hoopte, dat Wijn na 't behalen van 't Kampioenschap niet meer als publiek speler zou optreden.

Hij wist, hoe de jongen blokte, en nu weer die opwinding.

Maar Wijn wond zich niet op - hij bleef werken en bij wijze van uitspanning nam hij deel aan athletische oefeningen in de zomeravonduren.

Nauwelijks was September in 't land, of heel voetballend Nederland raakte weer in actie!

Ook Wijn begon zich te trainen, in afwachting

van de oefenwedstrijden van 't Nederlandsch elftal tegen andere. In z'n eigen T.T.T. speelde Wijn niet meer mee. Dit jaar wilde hij examen doen en alleen de landenwedstrijd zou z'n tijd en kracht in beslag mogen nemen. 't Was voor T.T.T. een harde noot om te kraken. Wim niet, Wijn niet... Stellig zou 't kampioenschap dit jaar weer verloren gaan.

Wel woonde Wijn de eerste thuiswedstrijd bij. In de pauze, toen T.T.T. met nul - twee achter stond, bezocht hij de kleedkamers in 't nieuwe clubhuis. Juist zag hij een ober binnengaan met een groot blad waarop een aantal van de bekende kleine glaasjes stonden, gevuld met 't venijnige goedje...

Wijn schrikte er van!

Hij dacht aan Wim, die hèm nog eens zoogenaamd bij ongeluk, 't glas uit de hand had geslagen.

Ging T.T.T. dien kant op?

Kracht putten uit jenever?

Bah! Weer kreeg Wim gelijk. Die had met alle macht de alcohol weten te verbannen. Nog hoorde Wijn z'n stem: ‘Dat goedje hoort niet in gezonde lichamen! Sport eischt eigen kracht, niet de tijdelijke opwinding van alcohol!’ En nu was Wim geen aanvoerder meer, nu misten ze zijn eerlijke oogen, z'n goed gemeende waarschuwingen. Ze vervielen in 't kwaad van zoovelen, die kracht zoeken op die manier inplaats van door flinke oefening en aanhoudende gezonde lichaamsbeweging, hun spieren te versterken.

De vrienden merkten wel, dat hun oude midvoor, verwonderd opkeek. Sommigen schaamden zich eenigszins, maar Paul Jenners, de zwakste

van 't vroegere elftal tartte Wijn.

‘Je zult meteen eens zien! 't Wordt subiet twee - twee, en dan nog twee erbij!’

Uit beduusdheid schreeuwden ze allemaal mee, dronken op 't komende succes.

Mr. de Vaal, nog altijd voorzitter, kwam ook eens kijken. Eén oogenblik hoopte Wijn, dat deze een afkeurend woord zou spreken. Integendeel, hij lachte vergoelijkend. Toen ging Wijn heen, overtuigd, dat de roemrijke dagen van T.T.T. waren geteld. 't Werd nu de vraag of hij later na z'n ingenieursexamen weer mee zou spelen.

Onmiddellijk na 't hervatten van den wedstrijd deed de drank z'n werking gelden. Dadelijk maakte T.T.T. een doelpunt, waarna Paul triomfantelijk naar de tribune keek, waar Wijn zetelde. Maar 't bleef bij dat ééne punt, terwijl de tegenpartij er nog twee bij maakte. Teleurgesteld verliet Wijn 't terrein. Was dat de kampioen van Nederland? De vele fuifjes hadden T.T.T. kwaad gedaan. Nee, hij voelde, dat zijn oude club invalide was geworden. Op zoo'n manier wordt geen vereeniging nummer één. Gezonde sport eischt een gezonde opvatting van z'n taak. Zóó moet ook 't heele voetbalspel ontaarden. Door de opwinding van één of meer glazen alcohol, wordt soms wel eenig succes behaald, maar onvermijdelijk volgt een inzinking. En bovendien verliezen de spelers hun zelfbeheersching. Heel wat ruwe, valsche streken zijn 't gevolg van een onverstandig middel tegen zwakte. Het is erger dan de kwaal. Nooit had Wijn zoo sterk gevoeld, dat T.T.T. op weg was, z'n ouden roem te verspelen en te eindigen als invalide!

XI.
Pech.

De heele familie trok naar Amsterdam! De Oltens, de Gedemey's, de Chineezen, Han en Geert, Mieke Resinga, Wim Vormers, de meeste T.T.T.-ers. Wie ging eigenlijk niet?

De zon scheen over 't mooie Amsterdam, dat weer als van ouds in feesttooi was gebracht.

Een internationale wedstrijd is voor de hoofdstad een gebeurtenis. Je voelt 't aan alles. De menschen loopen anders, ze kijken anders, ze doen anders.

Meneer en mevrouw Olten maakten de tocht van den Haag naar Amsterdam per auto. Zoonlief reed mee en - Wim! Nog altijd bestond er tusschen hem en Wijn een sterke sympathie. Geregeld zagen ze elkander ondanks 't harde studeeren van den jongen student. De bitterheid over 't noodlot, dat hem voor goed 't voetballen belette, kon Wim niet meer van zich afzetten. Z'n plan, om door artikelen in de sportbladen en door een aanval te doen in de jaarvergadering van de N.V.B., groeide. Vastberaden wilde hij optreden en meewerken tot een hervorming van 't nieuwe voetbalspel.

En nu reed hij mee in een open wagen. Ondanks alles stelde hij een levendig belang in de

groote ontmoeting tusschen de beide landen, waarvan de bewoners zoo merkwaardig veel punten van overeenkomst vertoonen.

Wijn te zien spelen, misschien in z'n laatsten wedstrijd, dat leek hem een gebeurtenis.

Meneer Olten zelf, nog altijd wat spottend tegenover de geestdrift van de jongeren, voelde zich prettig gestemd. Nog bijtijds was hij teruggekeerd om z'n zoon te weerhouden van een ziekelijke overdrijving. Met voetballen kan je per slot van rekening je brood niet verdienen, òf je moest in Engeland beroepsspeler worden.

Dat Wijn toch al haast twee jaar was achtergeraakt, pleitte niet vóór hem, maar bepaald een ramp was 't ook niet. Uit alles bleek, dat hij nu flink studeerde. Welnu, dan ook geen sombere gezichten en eens toegekeken, hoe dat daar in 't Stadion toeging.

Wim praatte voortdurend, hij popelde van genot, zòòzeer hield 't komende spel hem bezig.

Feitelijk was 't te warm, maar allo, de wedstrijd zou pas om drie uur beginnen. Wim wist, hoe er dan een groote slagschaduw over 't veld viel waardoor de spelers niet voortdurend in de zon behoefden te sjouwen.

In Haarlem, vlak bij den Hout, werd een kopje koffie gebruikt.

Het krioelde van wandelaars, en duizenden fietsers en auto's veroorzaakten een gezellige beweging.

Wijn hield zich kalm. Hij wilde in z'n eersten landenwedstrijd, die ook z'n laatste zou zijn voorloopig, een goed figuur slaan.

Door elken dag geregeld athletische oefeningen te houden, had hij z'n corpus lenig doen blijven.

In de voorwedstrijden tegen enkele samengestelde elftallen, had hij zich weer onderscheiden, al bleven de prestaties van 't Nederlandsch elftal beneden de verwachting. Wim beweerde, dat er weer bevoorrechting in 't spel was. Geen sterveling had de keuze van Pietersen begrepen, beweerde hij. In Amsterdam ging 't viertal lunchen, en nu ook prikkelde hen de feestelijke stemming, waarin de hoofdstad verkeerde. In de nabijheid van Americain, 't hoofdkwartier van de N.V.B., heerschte een levendige drukte. Nu al trok de drom van bezoekers op 't pad, om vroeg binnen te zijn, en duizenden kijkers, die 't schouwspel van de talrijke auto's, de voorbijstroomende menschenmassa, de wapperende vlaggen, al de moeite waard vonden.

Wijn voelde géén behoefte, om zich nog te laten masseeren. Tegelijk met de anderen reed hij naar 't terrein. 't Mooi gebouwde stadion stond aan den Amstelveenschen weg. Op de tinnen al de vlaggen van de volkeren.

Handig manoeuvreerde de chauffeur voorbij de tallooze verkeersagenten, om eindelijk 't reusachtige parkeerterrein op te rijden. 't Was alles schitterend geregeld. De agenten kenden hun taak. Ze wezen alle aanrijdende auto's hun plaats. De vier stapten uit. Daar stonden ze te midden van 't gewoel. Met moeite bereikten ze 't Stadion.

‘Ziet u daar 't beeld van den groetenden athleet, moeder?’ vroeg Wijn.

De goede vrouw was een tikje beduusd door den geweldigen menschenstroom. Als een echte moeder leefde ze in angst, zonder er iets van te zeggen. Je kon immers niet weten... 't gebeurde zoo dikwijls dat er gewonden vielen... was

die Wim ook niet zoo gemeen getrapt?...

Van 't Nederlandsch elftal had ze niets dan goeds gehoord, 't was waar! Het moesten allemaal eerlijke jonge kerels zijn, maar die Zwitsers... ach, ze had gehoord, dat ze haast altijd in Nederland verloren. Nu zouden ze 't deze keer toch willen winnen... dan gingen ze ruw spelen en haar Wijn...

Ze zag 't bronsen beeld, ze zag de kleurige vlaggen, den blauwen hemel, de ontzaglijke menschenzee om 't Stadion, maar óók zag ze voor haar geestesoog haar jongen, gewond... ernstig...

Dat vertroebelde haar aandacht! Ze had in 't eerst niet mee willen gaan. Alleen door 't verzoek van Wijn gaf ze toe.

Hèm had ze den avond te voren haar angst verraden door een zachte vraag:

'Zal je voorzichtig spelen, jongen? Verlies maar liever, dan dat je gewond wordt!'

Wijn had haar op alle manieren gerust gesteld, en toch - nu ze die drukte om zich heen zag, die duizenden auto's, dat ronde, steenen gebouw... ja, nu werd ze stil. Telkens kreeg ze neiging, te vragen: 'Laat mij maar terug gaan, ik ben zoo bang.' Ze hield zich in, want Wijn scheen haar gedachten te raden, keek haar voortdurend aan, knikte haar bemoedigend toe.

Eindelijk moest hij de drie verlaten - voor hem was er een afzonderlijken toegang, en alsof de jongen z'n dood tegemoet ging, zoo krampachtig kneep z'n moeder zijn hand. Ze keek hem nog na met oogen, die vertelden: 'Ik heb 'm voor eeuwig verloren!'

Op de groote tribune kregen de drie een mooie zitplaats, schuin boven de poort waaruit zoo straks

de spelers zouden binnen komen.

Nu werd mevrouw toch geboeid door 't schouwspel. Dertig duizend menschen vulden 't Stadion. Een corps muzikanten trok juist voorbij, vroolijk blazende. Tegenover haar zag ze de Marathontribune, ook overdekt. Ze kon nu wel begrijpen, dat haar Wijn zoo dolgraag dezen strijd had willen meemaken.

Wim wees de anderen, waar verschillende bekende persoonlijkheden zaten.

‘Daar heb je de minister!’ riep hij opeens.

‘Vindt die 't óók nog de moeite waard?’ vroeg mevrouw.

Op dàt oogenblik klom er een meneer op een kleine stellage, die midden in 't veld stond.

‘We gaan een deuntje zingen met z'n allen!’ zei Wim. En ja, iedereen had een dun tekstboekje waarin de woorden voorkwamen van de liederen, die uitgekozen werden. De muziek zette in en daar ging 't er op los! Die woorden, door een bekend dichter geschreven, waren bizonder geslaagd. Ze raakten allerlei toestanden en spelers, heel toepasselijk.

De grootste verrassing voor mevrouw en meneer Olten was wel toen 't overbekende Piet Hein werd ingezet en - de woorden sloegen op hun jongen:

Heb je wel 't Nederlandsche elftal gezien?
Heb jij dat wel eens zien spelen?
Of twijfelde je soms aan z'n krachten misschien?
Nou hoor je 't uit duizenden kelen!
't Is fijn, 't is fijn,
Zoo'n elftal mag er zijn!
Ze spelen met 'n vuur,
Ze spelen met 'n vuur,
Ze zullen winnen, dat 's heel sekuur!

En er zitten spelers in van reuzen kwaliteit,
Je zult ze meteen zien trappen!
Een midvoor en een back, die de Zwitsers tot hun spijt
Wel aan d'r laars kunnen lappen!
Midvoor, midvoor,
Ga jij d'r maar van door,
Jou, snelle lange vent,
Jou, snelle lange vent,
Jij maakt zes punten als jij goed rent.

Mevrouw Olten kreeg er een kleur van, toen Wim haar maar zat aan te stooten:

‘Hoort u wel! ze bedoelen Wijn, dat is de midvoor, die zoo rennen kan!’

Meneer zong braaf mee, net alsof 't heelemaal z'n zoon niet betrof.

't Stadion was nu geheel gevuld. Nog enkele laatkomers bereikten met veel geschuif hun plaatsen.

Mevrouw merkte, dat de meeste bezoekers van de hoogere rangen een zitbankje huurden. Haar oogen namen 't fleurige schouwspel op, en toen ze hoorde, dat behalve minister Kan, er nòg twee waren, en ook de burgemeester, de commissaris van de koningin, de Zwitserschen gezant, en toen heel 't Stadion ging staan bij de komst van prins Hendrik, en 't oude Wilhelmus uit dertigduizend monden werd aangeheven, ja, toen voelde ze zich week worden.

't Was dan toch niet zóó minderwaardig als velen beweerden.

Ze zei dat ook tegen Wim, waarop deze vuur vatte en uitriep: ‘Voetbal is prachtig! dàt is 't mooiste spel van de wereld, maar u bedoelt 't echte voetbal, niet de verbastering er van!’

Fotografen en filmoperateurs deden hun plicht. Zelfs onder 't zingen bleven de laatsten draaien.

Wim had toch al een vreeselijke keel open-

gedaan om een prijs te winnen. Die was door een krant uitgeloofd voor de meest geestdriftige zanger of zangeres. De film zou beslissen wie de prijs verdiende. Nu was 't drie uur geworden. Een lichte bries temperde 't wel wat warme weer.

Mevrouw zag nu een zenuwachtige beweging tegenover den toegang. Ze vroeg wat die jongens moesten doen, allen in blauw-wit gestreepte tricots.

'Dat is de eerewacht,' verklaarde Wim, 'ze gaan in twee rijen staan en daar moeten de spelers tusschendoor.'

De muziek stond klaar, de zware roller ging 't veld uit. Daarmee waren de laatste oneffenheden plat gemaakt. De stellage was weggevoerd - een vreemde stilte viel neer...

Opeens zette de muziek 't Zwitsersche volkslied in en onder groote toejuichingen - daar wipte 't elftal binnen, plaatste zich tegenover de eeretribune en bleef zoo in den stand 't volkslied aanhooren.

Daarna poseerden ze voor de lens, om toen 't veld in te springen met den bal.

Mevrouws hart popelde nu toch wel... daar volgde 't Oranje elftal... ach ja, daar was d'r jongen, de langste van allemaal! Hij kéék... hij knikte, alleen merkbaar voor 't moederoog.

Daverend klaterde 't applaus en 't gejuich. Niemand merkte de kleine Deensche scheidsrechter op, maar dat kwam nog wel.

Mevrouw Olten hoorde niets meer van alles wat Wim zei. Ze zag alleen d'r zoon. Alleen begreep ze niet, wat hij in 't midden moest doen. Wat werd er opgegooid, en waar keken ze naar?

Wim legde uit: 'Wijn is aanvoerder van 't Nederlandsch elftal en nu gooien ze òp, wie er mag kiezen. Om de beurt spelen ze drie kwar-

tier aan dien kant en dan dáár!'

Zwitserland won den opgooi en 't koos de wind in den rug. De zon, die schuin over 't veld stond, hinderde niet zoozeer. Wim schoof nu vlak tegen mevrouw aan, om haar ten minste iets van 't spel te doen begrijpen.

'Nu gaan ze op hun plaatsen, ziet u?... Wijn in 't midden op de voorste rij.

Hoort, de scheidsrechter, dat is die kleine, heeft gefloten, Holland trapt af!'

Wat mevrouw verder zag, verbijsterde haar. Ze kon 't heen en weer hollen niet volgen, alleen hield ze de oogen onafgebroken op Wijn gevestigd. Ze wist heel goed, dat er op hèm gerekend werd. Ze zou wel merken als er een doelpunt werd gemaakt.

Wim vergat dan ook verdere aanwijzingen te geven. Met heel z'n ziel volgde hij 't spel. Twee maal stootte hij mevrouw Olten vrij hevig... twee maal probeerde Wijn den bal in 't net te schieten.

Wim deed zenuwachtig... hij vond de Zwitsers sterker! Onophoudelijk vielen ze aan. Plotseling slaakte hij een kreet en tegelijkertijd steeg er een luid geloei de lucht in.

Mevrouw verbleekte... daar was 't vreeselijke oogenblik... er lag een speler op den grond... o nee... 't was Wijn niet... ze droegen hem weg, terwijl 't publiek luid protesteerde.

Wim vertelde: 'De Zwitsersche back is te pootig! Die heeft onze linksbuiten vies gekraakt.'

Na die woorden werd mevrouw onrustig. Gebeurde dat hier toch óók? Moest haar Wijn toch gewond raken?

Ze schrikte door 't opspringen van Wim en door z'n wild geroep: 'Goed zoo! goed gezien!'

Die pooteling wou er wéér eentje nekken! Die scheidsrechter kijkt uit z'n oogen!'

Mevrouw verlangde naar 't einde! Elk oogenblik verwachtte ze Wijn te zien neerstorten. Wim bewoog met alle aanvallen van Holland mee, deed benauwd, voelde zich weer opgelucht, slaakte woedende uitroepen als een speler miste, uitte z'n bewondering voor de Zwitsersche keeper, die alles hield. Eindelijk kwam 't groote oogenblik! Vier minuten vóór de rust kreeg Wijn den bal te pakken...

Wim hing voorover, greep mevrouws arm en hield die zonder erg vast.

Hij waarschuwde ook den vader door een aanhoudend sissend geluid en dan weer door korte uitroepen:

'De ren! de ren!' hoorden de beide ouders, en nog meer toeschouwers.

'Ja... één gepasseerd... de viezerik voorbij... ja... ja... ai! ai!... hands! hands!' gilde Wim met vele anderen. Maar - de bal, weggetrapt door 't linkerbeen van Wijn, vloog in 't doel...

Een donderend gejuich brak los! Honderden gingen staan, sprongen op en neer, duizenden zwaaiden met armen en handen.

Wim kneep den arm van mevrouw Olten zóó hevig, dat hij haar pijn deed, maar ze lachte om de geestdrift van den jongen man.

'Dàt is nou onze Wijn!' gilde hij, en - plotseling klonk 't lied weer omhoog:

Midvoor! midvoor!
Ga jij d'r maar van door!
Jij, snelle lange vent,
Jij, snelle lange vent,
Jij maakt zes punten als jij goed rent!

Onder 't rommelig gezang werd weer afgetrapt. Een algemeene geestdrift maakte zich van de Hollanders meester. Zwitserland kreeg geen schijn van 'n kans.

Opeens voelde mevrouw wéér haar arm knijpen. Ze hoorde Wims stootende uitroepen: ‘Wéér... er komt er wéér één!... ja!... ja... over! over!... goed! goed! mevrouw! mevrouw! Wijn, let op!’

Nog éér de moeder goed gekeken had, brak de orkaan opnieuw los.

‘Prachtig, prachtig!’ schreeuwde Wim. ‘Hebt u 't gezien, meneer? Zag u, hoe handig Wijn de bal overnam en 'm in 't net trapte? 't Was enorm!’

Nog vóór 't spel weer hervat was, klonk 't sein: Rust!

Mevrouw haalde diep adem! Ze volgde haar jongen, toen deze met de Oranjemannen 't veld verliet onder geestdriftige toejuichingen van 't publiek.

Heel 't Stadion was in beweging geraakt, honderden verlieten hun plaats om aan de buffetten wat te drinken.

Mevrouw wilde liever blijven zitten. Wim verliet toen snel z'n stoel om te trachten, tot Wijn dóór te dringen.

Twee doelpunten, 't was prachtig!

Zwitserland zou die niet gemakkelijk inhalen...

Onderwijl speelde de muziek weer vroolijke wijsjes. Haast iedereen voelde zich prettig gestemd. Geen mensch, die niet een stuk chocola knabbelde en luisterend met 't hoofd zat te knikken.

Meneer zei tegen z'n vrouw: ‘Die jongen van ons schijnt toch wel iets bizonders te zijn.’

‘Zeker,’ antwoordde de moeder, ‘op voetbal-

gebied!’

Ze vond 't merkwaardig, dat haar man véél toegefelijker oordeelde dan vroeger. Ze vergat dat in elke man bewondering wordt gewekt voor uitblinkende daden.

‘Voel jij nu niets voor Wijns succes?’ vroeg hij.

‘Ik verlang alleen naar 't einde,’ zei ze.

Wim keerde terug met goede berichten.

‘Ze zijn allemaal in goeden vorm! Ik verwacht een groote nederlaag voor Zwitserland.’

‘Kunnen ze dan niet net zoo goed uitscheiden?’ vroeg de moeder van Wijn.

Wim lachte.

‘Er zijn verrassingen! 't is met Wijn ook wel gebeurd, dat 2 - 0 veranderde in 3 - 4!’

Mevrouw zag haar zoon weer 't veld inkomen, en dadelijk daarna klonk 't signaal: trap af!

Wim vertelde nog gauw, dat er een heel standje was geweest tusschen den scheidsrechter en de vieze back.

Mevrouw toonde haar weinig benul van 't spel door op te merken, dat 't toch niet eerlijk was om Holland met tien man te laten spelen, waarop Wim inviel:

‘Maar mevrouw, er is een nieuwe voor Holland bijgekomen!’

't Spel van de Zwitsers werd iets sterker, ze schenen in elk geval de eer te willen redden, maar Holland waakte. Wijn op zijn beurt, loste tot tweemaal toe een keihard schot, maar de keeper hield elke keer den bal uit z'n doel op wonderbaarlijke wijze. Toen kwam 't derde punt voor Holland door hands van de vieze back.

Wim met z'n duivelsche oogen had gezien, dat de Hollandsche rechtsbuiten na een geforceerde

hoekschop de bal regelrecht in 't doel schoot als niet de vieze back de bal met de hand had weggeslagen. Hij ging te keer als een bezetene, maar de scheidsrechter had het zeer goed opgemerkt, en z'n vinger wees in de richting van de beruchte stip.

Strafschop!

Wim stak z'n meening niet onder stoelen en banken. ‘Hij zat al!’ schreeuwde hij zóó hard, dat iedereen opkeek.

De scheidsrechter scheen dàt niet te hebben gezien en dus - 't bleef strafschop. Een gegil van de Hollandsche spelers:

‘De lange! de lange!’

Mevrouw vond 't niet te pas komen, haar jongen op zoo'n manier te roepen. In alle toonaarden klonk 't: ‘Lange! Olten! Wijn!’

Mevrouw zag verwonderd toe, ze wist heelemaal niet, wat er ging gebeuren. Had haar zoon verkeerd gedaan? Ze volgde hem met de oogen. Alle spelers stonden stil, alleen Wijn liep over 't veld naar den bal, die op een plekje werd neergelegd vlak over 't net.

‘Wat moet hij nu doen?’ vroeg ze aan Wim.

‘Hij moet den bal er in trappen.’

‘En waarom staan ze nu allemaal zoo stil te kijken?’

‘'t Is een strafschop, mevrouw. Die gemeene back heeft den bal met de handen aangeraakt binnen 't strafschopgebied. Dat is een reuzenfout, lekker! Nu mag Wijn den bal in de goal trappen, alleen met den keeper om 't te beletten!’

‘Dus dan wordt 't drie - nul!’

Wim knikte, lachend om 't zekere van deze uitspraak. Hij werd één en al aandacht, evenals

de moeder. Ze zag haar zoon den bal even verleggen, de keeper stond voorover gebogen, de armen wijd uitgespreid te loeren.

Wijn ging enkele passen terug, liep op den bal af... pang!... hij zat!

‘Ziezoo,’ zei Wim, ‘nou is 't gewonnen! dàt halen ze niet meer in.’

Maar van nu af aan, zette Zwitserland er alles op! En Holland begon te verslappen! 't Duurde niet lang, of de keeper liep bij een sterke aanval van de Zwitsers te vroeg uit en 't was drie - één!

Wim ging te keer! Hij schold de Hollandsche keeper uit. ‘Hij had 'm moeten houden! hij is veel te gauw uitgeloopen!’

Met spanning volgde mevrouw de daden van haar zoon. Weer schoot hij keihard op 't doel, maar de keeper hield den bal! Wim deed geestdriftig.

‘Wat 'n schot! daar zou elke andere keeper z'n vingers aan gebrand hebben! Is 't geen kanonnier, mevrouw? Zóó kan er niet één schieten!’

Zwitserland drong telkens allergevaarlijkst op. Iedereen vóélde 't tweede punt komen.

En 't kwàm! Drie - twee!

't Applaus voor de Zwitsers klonk niet al te hartelijk.

Ook Wim werd stil, hij keek op z'n horloge.

‘Nog een kwartier! Als dat zoo door gaat, verliezen we nog.’

't Gansche publiek deed opeens veel rustiger! Iedereen vreesde 't ergste! Waarom speelde Holland ook zoo mat? Wim volgde de voortzetting van 't spel met groote aandacht en met angst. Weer stormden de Zwitsers op 't doel af, maar

ook de Hollandsche keeper was uitstekend op dreef. Toch scheelde 't een haar, of Zwitserland had gelijk gemaakt. Alleen door buitenspel werd Holland gered. Wim kòn 't niet langer uithouden! Hij merkte 't getalm en 't getreuzel van de Hollandsche voorhoede.

Opeens klonk er een doordringende gil over 't veld: ‘Wijn! hup Wijn!’ 't Was een noodkreet van Wim, die probeerde z'n vriend op te porren. En 't hielp!

Wim had weer mevrouws arm te pakken.

‘Kijk!... kijk!... hij dóét 't!... hij wordt wakker!... mevrouw!... mevrouw!... hij héèft de bal!... moeder!’

Mevrouw Olten keek òp bij die onverwachte uitroep van Wim.

Ja, ze zag haar zoon met den bal voortbewegen... daar bewoog z'n been... een schot!... Wim boog diep voorover, om toch maar goed te zien... toen viel hij terug...

‘Mis! de bal scheerde de lat! vréèselijk jammer!’

Mevrouw geloofde in ernst, dat Wim begon te snikken.

Nog zeven minuten...

Zwitserland wilde gelijk maken, maar de reuzenkei van Wijn had 't Nederlandsch elftal opgekikkerd. Van nu af aan begon 't weer hevig aan te vallen, 't regende schoten. Wéér zou Wijn 't eens probeeren, maar de Zwitsersche keeper redde op ongeloofelijk handige wijze. Mevrouw Olten was nu werkelijk haar angst vergeten. Ze leefde mee, voelde zèlf de grootste vrees voor 't gelijkmakende punt.

Wim zat met z'n horloge in de hand en prevelend zei hij den tijd: ‘Nog vier minuten - nog

drie...'

Eensklaps een gewarrel voor 't net, een opeenhooping van spelers, een kluwen, een mierennest... de bal was zoek.... de Hollandsche keeper sprong als een kakkerlak heen en weer... wonderlijke stilte onder die dertig duizend menschen... toen een zucht van verlichting... de bal verscheen weer in de lucht, weggetrapt door den zeldzaam voortreffelijken keeper.

'Nog één minuut... nog 'n halve...'

Daar snerpte 't eindfluitje... gewonnen. Nederland - Zwitserland drie - twee! Alles stond op, alles juichte, alles zwaaide.

Wim pakte nu twéé armen van mevrouw Olten. 'Hoe vindt u 't? Wijn heeft ze alle drie gemaakt! Wijn heeft de landen wedstrijd gewonnen! Hoera!'

De wegstroomende menigte lachte om Wim, en mevrouw trok een pijnlijk gezicht. Meneer Olten lachte luidkeels, verloste z'n vrouws armen en nu ging 't naar buiten. Wijn's vader moest toegeven, dat 't toch wèl de moeite waard was geweest en de moeder voelde zich innig gelukkig, dat haar jongen heelhuids weer thuis zou komen.

Ze wachtten niet op hem, hij bléef in Amsterdam om 't feestmaal mee te maken. Dwars door de ontzaglijke menschenmassa heen zochten ze de auto, maar 't duurde een kwartier, eer ze konden afrijden.

'Hé hé,' zei Wim, 'wat 'n pech, wat 'n pech!'

Verbaasd keken de ouders hem aan.

'Ja,' zei Wim, ''t had best zes - twee kunnen wezen!'

XII.
Degradatie.

Wim en Wijn verschenen om de veertien dagen geregeld op 't T.T.T.-veld om de wedstrijden, door hun elftal gespeeld, bij te wonen.

Meestal gingen Li, Foe en Mieke mee. Met d'r allen zaten ze op de gereserveerde tribune en telkens dwaalden de blikken van de spelers naar hun ouden midvoor. 't Ging met T.T.T. niet goed!

Geen wonder!

Dat kwam niet door 't verlies van twee der beste spelers, al kregen ze in geen tien jaar zoo'n kanon terug. Er zijn waarlijk voortreffelijke spelers genoeg. Nauwelijks is er één uitgevallen, of een nieuwe staat klaar. Niemand is onmisbaar en 't allerminst bij 't voetbalspel.

Wèl is van 't grootste belang, welke geest er in een club heerscht. Zoolang Wim Vormers de aanvoerder van T.T.T. bleef, hield hij de teugels strak. Zijn invloed voorkwam dwaasheden, een overheersching van jaloezie en dobbelzucht. Hij hield T.T.T. op een hoog peil en daartoe hielp Wijn óók mee. Er ging van hen beiden een gezonden, frisschen invloed uit, die de mindere karakters bedwongen.

Maar vooral de invallers brachten een ver-

keerden geest in de club.

Voetbal bleef niet langer hoofdzaak, wèl de jool. En wat voor jool!

't Gevolg was natuurlijk een inzinking van 't spel. Zoetjes aan zakte T.T.T. naar omlaag.

't Hinderde Wim Vormers geducht! Hij zat nu in 't bestuur en geen enkele vergadering verliep zonder herrie.

Want Wim, vervuld van z'n groote plan tot hervorming van 't voetbal, ontzag zich niet, om ronduit en soms met felle woorden de handelingen van de spelers te veroordeelen.

De overige leden van 't bestuur gaven zich onvoldoende rekenschap van wat er onder de spelers gebeurde.

Als zij maar bestuurslid mochten zijn, officieel de lakens mochten uitdeelen, op de voorste rij zitten en op papier prachtige raadgevingen uitdeelen, dan waren ze al tevreden.

Ze merkten niet 't innerlijk verval van de club en zelf begingen ze allerhande fouten, die noodlottig op de leden werkten, niet alleen van 't eerste elftal, maar nog meer op de lagere!

De zucht tot pretmaken, uitgaan, brassen en dobbelen begon ook de jongeren aan te grijpen.

Met 't bestuur, dat zelf te veel van pretjes hield, gleed heel T.T.T. omlaag.

Wim werd uitgemaakt voor een zwartgallige brommer en achter z'n rug vertelden de bestuursleden, dat hij alleen zoo handelde uit jaloezie!

Maar nu al vijfmaal achtereen had T.T.T. op eigen terrein verloren! De kampioenen van 't vorig jaar werden telkens en telkens verslagen.

Waren Wim en Wijn er getuige van, dan voelden ze zich toch bang te moede.

Wijn bleef door z'n vriend op de hoogte van de oorzaken, die de aftakeling van T.T.T. voor iedereen zichtbaar maakte.

Hij dacht aan zich zelf, toen ook hij voor korten tijd een verkeerd pad insloeg en kracht wilde putten uit bronnen, die tenslotte toch verzwakken.

Op een keer kwam 't tot een botsing tusschen Wim en de overige bestuursleden. Er was weer eens voor de zooveelste maal een reden tot fuiven, volgens Wim, omdat T.T.T. drie en een half jaar eerste klas was geweest.

Dus moest er geld uitgegeven worden, wat heel geschikt kon door de goed gevulde kas, sinds de reusachtige ontvangsten bij de kampioenswedstrijden.

't Bestuur verzon een gecostumeerde voetbalwedstrijd tusschen twee elftallen van T.T.T.

Voornamelijk verschillende spelers uit de lagere elftallen deden mee.

Op een Zaterdagmiddag zou de groote jool plaats hebben.

Wim moest eerlijk bekennen, dat 't een potsierlijke vertooning werd.

De spelers hadden zich gekleed als oude dame met een parasol, een baby, een boer op klompen, een clown, een modern jong meisje, een fat, een grijsaard en zoo meer.

De bal had voor deze gelegenheid een anderen vorm gekregen, zooiets als een platgetrapte, half bol, half plat, een rugby-bal! Ook de scheidsrechter zag er zeer vermakelijk uit met z'n hoogen hoed, z'n rok en vreemdsoortige schoenen. Hij blies niet op een fluitje, maar op een misthoorn. 't Publiek had schik in de dolle vertooning.

Tot zoover behoefde Wim zich niet te ergeren, integendeel, hij lachte om 't hardst mee.

Maar - na afloop van den wedstrijd, vond de voorzitter 't noodig alle broekjes van nog geen achttien jaar te tracteeren.

Dat was gul, dat was aardig van den voorzitter. 't Ging er alleen om, wàt de tractatie schafte.

Niets beters wist de brave voorzitter te verzinnen dan - een borrel!

En de schapen durfden niet weigeren, al begrepen er velen, dat ze op hun leeftijd stellig wel iets beters hadden gelust.

Wim zag 't aan... een storm woedde in hem. Moesten die kinderen, 't wàren toch nog kinderen nù al dat gevaarlijke goedje drinken?

Hij zag de verwonderde blikken van heel veel joggies, nauwelijks veertien jaar. Ze wisten geen weg met 't sterke vocht en - er waren er, die 't stilletjes lieten staan.

Maar de ouderen deden dapper! Ze wilden hun voorzitter eens laten zien, hoe flink ze waren. Ze hoorden hem spreken, ze zagen hem 't glas opheffen en - ze dronken mee. Daarna bleef alles gezellig bijeen, héél gezellig. Vele broekjes raakten 't stuur kwijt, lachten op een idiote manier en - deden braaf mee aan de groote gokkerij, die de voorzitter ter eere van 't feest op touw zette en waarbij de kinderen heel wat dubbeltjes verloren.

Nadat de jongere leden vertrokken waren, deed Wim een heftigen aanval op 't beleid van 't bestuur. Er vielen harde woorden en 't slot was, dat Wim z'n ontslag nam als bestuurslid en lid!

Wijn gaf hem niet heelemaal gelijk.

‘Zóó win je niet veel! Als je precies eender

handelt bij je grooten aanval, dan voorspel ik je weinig succes.'

Die woorden van z'n vriend vielen Wim geducht tegen.

'Hoe had jij dan gedaan?'

'Dat is niet makkelijk te zeggen. Ik geloof, dat 't voorbeeld van grooten invloed is. Toen wij samen in T.T.T. zoo'n beetje te zeggen hadden, gebeurde er niet, wat je nu ziet. Langzaam dóórwerken, niet met hevige scènes.'

Wim zweeg even - daarna viel hij uit: 'Dus wou jij de verkeerde toestanden verbeteren door je voorbeeld? Een prachtig effect zou dat geven! Ik ben toch blij, dat ik die kerels de waarheid heb gezegd! Win ik er niets mee? Dat geloof ik niet. T.T.T. zakt reusachtig. Misschien komt er onder de leden een besef, dat er iets hapert.'

'Juist,' zei Wijn, 'je had de jongeren aan je moeten binden. Met de goede elementen zou je wat kunnen bereiken. Dàt is mijn overtuiging. Wat jij wilt, is wèl vernietigen, maar niet opbouwen. Ik zou in jouw plaats een afscheiding beter gevonden hebben. En zoo moet 't ook gaan in den Voetbalbond. Een afscheiding kan niet uitblijven! Vereenig de goedgezinde clubs, de gelijksoortige vooral, en richt een nieuwen Bond op. Dàt lijkt me den weg. Anders wordt 't ruzie maken, schelden, razen en 't groote publiek keert zich van dien schreeuwboel af.

Je moet een nieuwen Bond hebben met scherpe bepalingen tegen 't ruwe, gemeene spel, en met een uitgebreide macht van de scheidsrechters.

Jongeren in 't hoofdbestuur en vooral spelers, die oog hebben voor de eischen en de belangen van de clubs.

Géén oude heeren-regeering, géén opa's, die nooit een bal hebben aangeraakt. Er moet een frissche strooming door de moerassige, dampige voetbalvelden geleid worden. Wakkere knapen moeten aan 't hoofd staan, deskundigen, die 't spel hebben meegemaakt.

Terug moeten we naar de oude tijden, toen er nog gevoetbald werd.

Géén entrees voor jan en alleman!

De clubs spelen alleen voor d'r leden en dan eerlijk en mooi!'

Zóó had Wim z'n vriend nog nooit hooren spreken. Sinds z'n laatste triomf was hij dus in 't geheel niet onverschillig geworden. Integendeel, hij bekeek de heele voetbalbeweging met kennersoogen.

Wim dacht lang over z'n woorden na - hij moest toegeven, dat hoofdzakelijk bitterheid en teleurstelling hem geprikkeld hadden tot plannen, die waarschijnlijk wel stormen ontketend zouden hebben, maar zonder de frissche opklaring, die Wijn bedoelde.

Den volgenden morgen na een nieuwe nederlaag van T.T.T., las Wim in de krant, - dat één van de spelers van zijn gewezen club zóó hardhandig was opgetreden, dat een slachtoffer wekenlang in 't ziekenhuis moest blijven. Ook in andere plaatsen waren noodlottige ongelukken gebeurd door ruw spel.

Dat versterkte Wim in z'n overtuiging, dat Wijn 't bij 't rechte eind had.

Ja, van nu af aan ging hij alle sportbladen napluizen, materiaal verzamelen om aan te toonen, hoezeer 't voetbalspel ruwer was geworden. Dan een voorloopig comité vormen, die de plannen

uitwerkte, een poging zou wagen in de groote vergadering om daarna een voorstel in te dienen tot afscheiding. Dat kon alleen als er genoeg voetballers achter hen stonden. Wijn juichte dit plan toe. Hij zelf kon er niet aan meewerken, al machtigde hij z'n vriend de naam van de lange midvoor te gebruiken.

Wijn studeerde met grooten ernst en vanzelf raakte de belangstelling in 't voetballen eenigszins op den achtergrond.

De maanden verliepen.

't Voorjaar zag T.T.T. onderaan geplaatst. Wim verscheen niet meer en Wijn kon 't ongelukkige spel van z'n oude club niet langer aanzien.

Wèl ging z'n hart open, toen er opnieuw een landenwedstrijd gespeeld zou worden. Hij ontving de uitnoodiging... ja, 't kostte hem moeite deze te weigeren.

Volhouden bleef 't wachtwoord, z'n ingenieursdiploma eerst in den zak hebben. En dan - wie weet.

Liep alles hem mee, dan kon hij klaar zijn als de volgende Olympiade in Berlijn zou worden gehouden.

Dan nog eens meevechten in een sterke Nederlandsche ploeg. Dàt zou een prachtig slot zijn.

Zeker een slot, want gauw genoeg eischte 't leven hem op. Eenmaal in betrekking, dan kwam er van voetballen toch zeker niet veel.

Dus nu geen toegeven meer aan een verklaarbare ijdelheid, ook wel aan een hevig verlangen, 't bruine monster de eene trap na de andere te geven. -

Al die maanden had Wim in z'n vrijen tijd gewerkt aan 't groote plan. De aanstaande jaar-

vergadering zou rare dingen zien gebeuren.

De lijst van beenbreuken, van bloeduitstortingen, van allerhande kneuzingen gaf een getal om van te duizelen.

En elke week schreef Wim weer nieuwe ongelukken bij.

Met tal van menschen had de commissie overlegd. In alle deelen van 't land vond ze bijval en toezegging van steun. Alle voorbereiding was in de puntjes verzorgd. De groote aanval kon beginnen!

Eén ding hield Wim óók nog in spanning, evenals Wijn.

Aanstaanden Zondag moest T.T.T. tegen L.V.V. spelen. Verloor ze dien wedstrijd, dan was ze veroordeeld om de groote degradatiewedstrijden te spelen. En - alle voorteekenen wezen er op, dat T.T.T. ging verliezen.

Dan liep de oud-kampioen gevaar te degradeeren.

Wijn kon den nacht van Zaterdag op Zondag niet slapen.

Misschien had hij te hard en te lang gewerkt.

Voortdurend was hij aan 't woelen en dan speelde hij mee in een vreeselijken wedstrijd...

De tegenpartij bestond uit allemaal spelers met vier beenen!

Wijn kermde en zuchtte en hij ging zóó te keer, dat z'n moeder 't hoorde, hem kwam opzoeken.

Hij werd toen klaar wakker, vertelde haar de oorzaak van z'n onrustig slapen.

Hij dronk wat water, lachte eens met z'n moeder en - zocht opnieuw den slaap. 't Wilde niet lukken.

Nu dacht hij aan morgen, als T.T.T. de Leid-

sche club moest bekampen en - waarschijnlijk onderaan de lijst zou komen - voor goed!

Wijn wilde die ontmoeting niet bijwonen. Daar op de tribune te zitten, kalm te moeten toekijken, als z'n roemvolle vereeniging zoo treurig ging eindigen, nee, dat kon hij niet. En toch, er leefde in Wijn een mooie herinering aan de gezellige, vroolijke dagen, aan de groote wedstrijden om 't kampioenschap.

Zachtjes aan kroop er een ideetje in z'n hersens naar voren... Als hij... als hij voor één keer... als hij z'n bedreigde club eens te hulp kwam, ze behoedde voor een smadelijk einde.

Dan weer dacht hij: 't Is hun eigen schuld! Ze verdienen niet beter. Wim heeft ze genoeg gewaarschuwd.

Maar - als de groote plannen van Wim verwezenlijkt werden, dan zou er verandering in 't heele voetbal komen, dan bleef T.T.T. misschien in de eerste klas!...

Er bestond immers toch ook zoo iets als vriendschap. Acht spelers met wie hij zoo prettig had samengewerkt, waren nog in 't elftal.

Wijn zag hun gezichten, hij herinnerde zich allerlei kleine voorvallen. Weer leefde hij mee de gewichtige wedstrijden om 't kampioenschap van Nederland.

Nee! hij mocht niet werkeloos blijven als T.T.T. dreigde ten onder te gaan.

Maar - maar - z'n belofte... wat moest z'n vader denken, hoe zou z'n moeder hem aanzien?... Nee - nee - hij deed 't niet.

Wijn trachtte door allerhande middeltjes in slaap te raken. En toch zag hij onophoudelijk z'n vroegere vrienden worstelen, in hun wanhoop

ruw en gemeen spelen.

Hij wilde 't ronduit aan z'n ouders vertellen, dàt was de eenigste oplossing! Als die zich verzetten, hem met reden z'n meespelen afraadden, welnu, dan liet hij z'n plan varen.

Nog iets anders...

Kòn hij z'n oude club nog wel helpen? In geen maanden had hij een bal aangeraakt. 't Zou te bezien staan, of hij wel een goed figuur zou maken.

Wijn glimlachte bij 't denken aan den laatsten wedstrijd, die hij van T.T.T. had bijgewoond.

Zóó als die midvoor speelde, nou - Nee, 't stond nu bij hem vast!

Morgenochtend met z'n ouders praten, ze duidelijk maken, dat hij helpen moest.

Voor twaalven wilde hij dan een beetje gaan trappen om wat te wennen.

Nog iets!

Zou T.T.T. nog wel van hem gediend zijn?

Na de breuk van Wim met 't bestuur, was er van een sympathieke houding der spelers niet veel gebleken. Alle leden wisten, dat Wim en hij nog steeds dikke vrienden waren.

't Leek dus onwaarschijnlijk, dat ze hem nu zoo maar klakkeloos weer als hun midvoor zouden toelaten.

Heel laat viel Wijn pas in slaap...

Nauwelijks sloeg hij de oogen op, of hij dacht weer aan z'n voornemen. Bij z'n ouders vond hij steun. Nu nog z'n oude club opgezocht. Heel vroeg deed hij de captain verbaasd staan door z'n voorstel.

Deze had er zeker ooren naar! Hij wilde toch z'n mannetjes raadplegen en vooral de tegenwoor-

woordige midvoor moest afstand willen doen van zijn plaats.

Wijn trok naar 't terrein om zich wat te oefenen in afwachting van de beslissing.

Wijn was nog lid, niets verbood T.T.T. op diens voorstel in te gaan. Maar, als er misschien spelers Wijn scheel zouden aankijken en daardoor zwak gingen spelen, dan liep 't toch mis.

Maar - heel T.T.T. begreep 't groote belang van deze ontmoeting.

't Degradatiespook dreigde...

Wim Vormers kwam Wijn omstreeks half twee halen voor een flinken loop. Tot z'n verbazing hoorde hij, dat Wijn niet thuis was. Z'n verbazing werd verbijstering toen hij hoorde, dat Wijn de wedstrijd T.T.T.-L.V.V. zou bijwonen. Z'n verbijstering steeg tot een soort van waanzin bij 't vernemen van 't ontzettende nieuws: Wijn speelt mee!

Hals over kop rende Wim naar 't terrein, kocht een kaart en juist, toen de aftrap den wedstrijd deed beginnen, holde Wim den vierden rang in omdat die 't dichtstbij was.

Hij wilde zien, of Wijn meespeelde... Hij behoefde niet lang te zoeken! Daar zag hij de lange figuur van Wijn, als van ouds één en al aandacht voor 't spel.

Wim bleef onder de toeschouwers van den vierden rang en zóó volgde hij 't verloop van den strijd.

L.V.V. bleek veel, veel sterker!

Wat was Wijn begonnen! Hij ging zich belachelijk maken! Hij verbeeldde zich toch zeker niet, dat hij nog net zoo spelen kon als vroeger.

Daar had je 't al! Leiden maakte 't eerste punt.

Ach, natuurlijk!

Wim verzon een middel om Wijn weg te lokken... Een telegram: moeder doodziek... zooiets...

Wàt kon hij doen, om Wijn dit smadelijk fiasco te besparen?

Toch boeide 't spel...

Wijn scheen er zachtjes aan meer in te komen. Af en toe knalden z'n oude beroemde schoten.

Toch maakte Leiden er twee - nul van, en vóór de rust drie - nul!

Wim draafde naar de kleedtent om z'n vriend te overreden, de heele boel er aan te geven, maar Wijn deed vreemd. Wijn liet z'n vriend praten en toen begreep deze hem opeens. Hij herinnerde zich die manier van doen. Dan werd Wijn gevaarlijk! Dan ging Wijn schieten en dan rende Wijn door alles heen om met een reuzenkei te eindigen.

Maar - drie - nul!

Wim zocht nu een plaatsje aan 't hek. Een voorgevoel vertelde hem, dat er merkwaardige dingen gingen gebeuren. L.V.V. kwam 't veld in met een overwinning in den zak.

Halt! heeren! daar leeft nog zoo iemand als Wijnand Olten.

Herinner u, heeren, dat deze midvoor in den wedstrijd Nederland - Zwitserland alle drie de punten wist te halen. En toen had hij nog al pech!

Zou hij dat spelletje niet kunnen herhalen tegen dat slappe L.V.V.?

Vogeltjes, die te vroeg zingen, zijn voor de poes, heeren!

U kent Wijn Olten toch zeker?

Even voorstellen? Goed! 't Is die lange, taaie, vlugge baas! Kijk!

Nog geen vijf minuten na 't begin, volbracht Wijn één van z'n beroemde rennen, en 't was drie - één!

Binnen 't kwartier kwam er een kei 't net inbommen! en 't was drie - twee! De heeren van L.V.V. keken sip, ze begonnen zich wat meer in te spannen. Ze bewaakten dien langen sinjeur, wat niet belette, dat die lange sinjeur een laag schot loste, dat den keeper verraste, en 't was gelijk! Wim had met klimmende bewondering z'n vriend bezig gezien.

Hij slaakte een ontzettende gil, die oversloeg - 't publiek juichte!

Nu zette L.V.V. zich schrap, maar ook T.T.T. zag 't degradatie-spook wijken.

Er kwam een pit en een fut en een drang op 't doel, geweldig! Wijn wachtte 't goede oogenblik! Schijnbaar was hij vastgehouden, maar ze kenden hem niet.

Wim zag 't gebeuren!

Wijn speelde plotseling terug naar 't doel van L.V.V. Toen kwam de schitterendste ren, die hij ooit had gedaan.

Iedereen vóélde: daar komt 't winnende punt.

En 't kwàm!

De aanhangers van T.T.T. deden als krankzinnigen. Wim zelf vergat alles, vloog 't veld in om Wijn de hand te drukken. De grensrechter trok hem terug. 't Scheelde weinig, of Wim was aan 't bakkeleien getrokken. Wijn zelf dreef hem weg.

Na dit doelpunt zakte de strijd ineen, van weerskanten scheen alle kracht gebroken - 't bleef vier - drie.

T.T.T. was gered!

Even onopgemerkt als hij was gekomen, net zoo stilletjes verdween Wijn.

Hij voelde zich gelukkig!

't Eens zoo beroemde T.T.T. behoefde geen degradatiewedstrijden te spelen!

Thuis zakte Wijn in.

Hij had zich toch wel hevig ingespannen, en nu voelde hij zich òp!

Maar een groote vreugde vervulde hem bij 't lezen van de sportbladen.

Eén krant noemde hem: De ware sportman!

Met vernieuwden lust wierp hij zich weer op de studie...

Het ging in de groote vergaderzaal heet toe. De moties volgden elkaar op als regendroppels.

't Hoofdbestuur van de N.V.B. nam en bloc ontslag, om 't even later weer te herroepen na een voorstel van Kees Tongers. De voorzitter wond zich verschrikkelijk op, toen Wim Vormers plotseling met een schrille stem 't woord de zaal ingooide:

‘Scheiding!’

Het was een electrische vonk in een vat dynamiet.

De verschillende voorstanders van een splitsing stonden als één man overeind. De kreet daverde door de zaal: ‘Afscheiden! Een nieuwe bond!’

De gemoederen raakten in vuur en 't slot was een algemeene uittocht van de voorstanders.

Drie kwart van de zaal liep leeg.

't Oude hoofdbestuur bleef verslagen zitten. Op zoo'n onverwachte wending hadden ze niet

gerekend. Onmiddellijk begonnen in een andere zaal de besprekingen tot oprichting van een nieuwen bond.

Doordat Wim en z'n commissieleden de voorbereidende maatregelen al getroffen hadden, liep 't zaakje op rolletjes.

Den volgenden morgen greep sportlievend Nederland naar de sportbladen, waarin op de eerste bladzijde met vette letters gedrukt stond:

Scheuring in de N.V.B.
Een nieuwe voetbalbond is opgericht.

De algemeene Nederlandsche bond van voetbalspelers. Kortweg genoemd: De algemeene!

Verklaringen en toelichtingen, verslagen en debatten hielden de lezers lang bezig. In alle mogelijke clubs werd beraadslaagd, na de afgevaardigden gehoord te hebben.

Een maand later telde de Algemeene zeven duizend leden en bij 't begin van 't seizoen waren er 143 vereenigingen aangesloten. Ze sloot zich aan bij de F.I.F.A. De nieuwe reglementen werden herzien, verbeterd op de eerstvolgende groote bijeenkomst van vertegenwoordigers.

Een instituut van scheidsrechters werd ingesteld als onderdeel van de Algemeene. Tal van clubs gingen te niet, vele nieuwe verrezen als paddestoelen uit den grond. Ze hadden de hervorming afgewacht om weer als van ouds 't voetbalspel te kunnen beoefenen.

Wim Vormers zat in 't hoofdbestuur. Hij kon tevreden zijn over de behaalde resultaten!

Uit alle oorden werd de Algemeene met groote sympathie begroet. Juist de clubs van leden uit de ontwikkelde kringen namen in aantal toe. De

groote bladen schreven met ingenomenheid over de Algemeene. Zelfs uit 't buitenland kwamen gunstige tijdingen. Ook dáár begon de nieuwe beweging in te werken.

Het kwam tot internationale bijeenkomsten met 't schitterende gevolg, dat een nieuw lichaam groeide tot een sterke macht: S.O.S. Sport om Sport. Meteen een waarschuwingskreet om veiligheid.

T.T.T., door Wijns edelmoedige daad gelouterd, was óók toegetreden tot de Algemeene.

De heele competitie lag in duigen, een nieuwe groepeering had plaats, een betere verdeeling van de talrijke clubs. Geld maken bleef niet langer 't wachtwoord, maar spelen, mooi, aantrekkelijk, eerlijk spelen!

't Voetbal, dat zoo leelijk aan 't zakken was geweest, waarvan duizenden zich afkeerden als een ruw, onbeschaafd spel, kreeg opnieuw gansche drommen vrienden en bewonderaars.

De scherpe spelregels duldden geen ruwheid, geen trucs, geen overwicht van kwade elementen.

De scheidsrechters kregen onbeperkte macht.

Ze stonden onder een scherpe contrôle. In moeielijke gevallen besliste de raad van beroep, die uitspraak deed onder 't motto: snel recht! Voor geringe vergrijpen gold onmiddelijk een strenge straf.

T.T.T. met een stelletje nieuwe leden scheen in de nieuwe competitiewedstrijden weer een beter figuur te willen slaan.

De eerste volledige lijst bracht haar op nommer vijf.

Wijn slaagde voor z'n ingenieursexamen. Z'n lange figuur viel méér op dan ooit! Hij was magerder geworden en fletser.

Maar, eenmaal met 't diploma in z'n zak, nam hij zich vóór, zich weer eens aan de sport te wijden, in 't bizonder aan de voetbalsport.

Hoogstwaarschijnlijk kreeg hij een betrekking bij Philips. Daar was 't hard werken, veel onderzoeken, liefst wat nieuws ontdekken.

De enkele maanden, die hij nu nog leeg hield, wilde hij eens flink meedoen.

Kòn hij nog zoo loopen, had hij nòg die fameuse snelheid, 't vaste schot?

Dus - Wijn meldde zich aan bij 't oude T.T.T.

Wel was hij van de meeste leden vervreemd. Wat een nieuwe gezichten!

Maar ook, wat een spelers!

In 't begin wilde 't nog niet bizonder, maar na een geregelde oefening kwamen de voortreffelijke hoedanigheden van den vroegeren midvoor weer aan 't licht.

En wat een genot, nu te spelen onder strenge leiding.

Géén overvolle tribunes meer met publiek, dat sensatie verlangde.

Alleen liefhebbers van 't spel keken toe, applaudisseerden na een mooi staaltje van voetbalkunst.

Er was een nieuwe sfeer geschapen waarin fair spel hoofdzakelijk gehuldigd werd.

Wijn kreeg z'n benoeming thuis bij Philips' fabrieken en juist vóór dien datum viel de groote ontmoeting te Berlijn tusschen elftallen uit de heele wereld. 't Was alleen de vraag of Wijn in 't Nederlandsch elftal zou gekozen worden. Vol-

gens de bepalingen van de Algemeene, die de N.V.B. had doodgedrukt, moest de kampioenclub van Nederland óók 't Nederlandsch elftal vormen met dien verstande, dat de drie zwakste spelers zoo noodig mochten vervangen worden door buitengewone invallers en alleen na minstens vijf vóórwedstrijden. Maar de midvoor van de kampioen Go Ahead was uitmuntend.

Wijn had dus geen kans, ondersteld, dat hij op de lijst geplaatst was.

Maar - onverwachts werd deze midvoor door z'n betrekking genoodzaakt naar Zuid-Amerika te vertrekken.

Toen werd 't zoeken naar een nieuwe gauw beslist in 't voordeel van Wijn.

Hij met z'n beroemd schot, z'n overrompelende rennen, moest met Go Ahead samenwerken om Nederland in Berlijn een goed figuur te doen slaan.

Wijn was dolblij!

Met z'n geheele ziel oefende hij zich en hij bereikte ten slotte z'n oude peil. De vóórwedstrijden waren schitterend! Met z'n uitmuntenden kijk op 't spel, met z'n zeldzame beheersching van z'n zenuwen en z'n geweldig schot, deed hij weer de toeschouwers verrukt staan.

't Samenspel met de sterke ploeg van Go-Ahead liet niets te wenschen over.

Met 4 - 0, toen 6 - 1, daarna 8 - 2, vervolgens 3 - 1 en ten slotte 5 - 3 wist 't Nederlandsch elftal te winnen van de sterkste ploegen in 't vaderland.

Op! ter Olympiade!

Wijn leefde die weken in een roes! De trekking bracht Nederland al dadelijk tegenover

Denemarken. Werd gewonnen, dan kregen ze Italië tegenover zich of Argentinië.

Nederland mocht trotsch zijn als ze 't zoover brachten, zich met deze beroemde club, alleen door Uruguay overtroffen, te mogen meten.

En - Holland versloeg Denemarken met 4 - 2!

En - Holland kwam tegenover Argentinië. In die strijd begreep Wijn pas, wat technisch mooi voetballen was.

Neen, tegen zulk spel, volkomen àf, konden ze niet winnen!

Toch werd 't twee - één voor Argentinië, een resultaat waarop Nederland trotsch mocht zijn.

't Eenige punt door Holland gemaakt, kwam van de voet van ingenieur Olten! De verdere wedstrijden woonde Wijn allemaal bij. Ze leerden hem inzien, dat 't Nederlandsche peil nog aardig wat omhoog moest. Hij genóót.

Verheugd keerde hij terug, aanvaardde z'n betrekking vol eerzucht, om ook als ingenieur iets te bereiken.

Dat is hem gelukt, waardoor zijn positie bij Philips vast werd en hem waarschijnlijk óók bekend zou maken.

En... trouwde hij nog met...?

Ja zeker... Mieke werd z'n vrouw.

Ze kregen twee jongens en één meisje, en die jongens, ja, dat is nog niet bekend!

Hoogstwaarschijnlijk zullen ze later óók wel eens voetballen.

Mochten ze ooit van hun vaders kanonschoten hooren, dan zullen ze zeker z'n voorbeeld willen volgen.

Op 't oogenblik is Wijn bestuurslid van de voetbalclub te Eindhoven.

En eerelid van T.T.T.!

Op z'n bureau staat een beeld, een copie van de mooie Spartaan vóór 't Stadion.

Er onder is gegrift:

Vol dankbaarheid en bewondering van de voetbalclub T.T.T.

Wijns zoontjes doen verder niets liever dan met hun vader tafelvoetbal spelen.

Nog eens kwam ir. Olten in Den Haag een wedstrijd van T.T.T. bijwonen, toen hij er toevallig moest zijn.

De leden namen die gelegenheid te baat om hun oude midvoor een spontane ovatie te brengen.

Ja, 't was een mooie tijd geweest!

E I N D E .